SLOVENSKI ALPINIZEM 2007

ZBORNIK KOMISIJE ZA ALPINIZEM PZS

Slovenski alpinizem 2007

Zbornik
Komisije za alpinizem

Planinska založba Slovenije

Slovenski alpinizem 2007
Zbornik Komisije za alpinizem

Glavna in odgovorna urednica:	Anja Peternelj
Skice:	Urban Ažman
Slikovno gradivo:	Anja Peternelj
Lektoriranje:	Matevž Kersnik
Oblikovanje in prelom:	Anja Peternelj
Tisk:	Tiskarna Ravnikar, Domžale
Izdala in založila:	Planinska zveza Slovenije, zap. št. zal. 316, Ljubljana, 2008
Za založbo:	Božidar Lavrič
Naklada:	1100 izvodov
Fotografija na naslovnici:	Rok Šisernik na drugem bivaku v smeri Perestroika Crack, foto: Miha Hrastelj
Avtorji člankov:	Peter Mežnar Tomaž Jakofčič Gregor Kresal Jurij Hladnik Anže Marenče Miha Valič

ISSN 1408-0230

KAZALO

Peter Mežnar
Ocena alpinistične sezone 8
Tomaž Jakofčič
Drama na Fitz Royu 11
Gregor Kresal
Špice Spitsbergna 17
Jurij Hladnik
Moje leto 2007 23
Anže Marenče
Samo bedaki in plezalci 28
Miha Valič
Drohmo in Patibara 35

ALPINISTIČNI VZPONI - SLOVENIJA
Kamniško Savinjske Alpe
Prvenstveni zimski vzponi 41
Kamniško Savinjske Alpe
Prvenstveni vzponi 42
Kamniško Savinjske Alpe
Pomembnejše ponovitve 46
Julijske Alpe
Prvenstveni zimski vzponi 47
Julijske Alpe
Prvenstveni vzponi 52
Julijske Alpe
Pomembnejše ponovitve 68

ALPINISTIČNI VZPONI - EVROPA
Alpski maraton Mihe Valiča - 82 x 4000 metrov 70
Hrvaška 71
Italija 72

Avstrija 75
Švica 75
Francija 75
Norveška 78
Škotska 84
Albanija 85
Kavkaz 86

ALPINISTIČNI VZPONI - SVET
Severna Amerika
Aljaska 88
ZDA 88
Južna Amerika
Peru 91
Patagonija 94
Azija
Himalaja 95
Pakistan 110
Kirgizija 115
Avstralo-Oceanija
Papua Nova Gvineja 119

Pomembni alpinistični spusti 2007 120

Tekmovalno ledno plezanje 122

V spomin 123

Slovenian Mountaineering and Climbing 2007 127

Mitja Šorn sestopa v južnem ostenju Drohma
foto: Aleš Koželj

2007

Ocena alpinistične sezone 2007

Peter Mežnar

Leto 2007 se je začelo sanjsko, bi dejali optimisti, z novim zmagoslavjem slovenskega alpinizma na podelitvi nagrad zlati cepin: Marko Prezelj in Boris Lorenčič za Chomolhari ter Pavle Kozjek za vzpon na Cho-Oyu. Ob polemikah glede zlatega cepina, ki jih je med drugimi sprožil tudi Marko na podelitvi in ki so povzročile začasno (dokončno?) ukinitev podeljevanja te nagrade, je Marko dobitnik tako prvega (skupaj z Andrejem Štremfljem leta 1991) kot zaenkrat zadnjega zlatega cepina.

Zimsko plezanje pri nas je bilo ponovno v znamenju novih vzponov v Loški steni, v Alpah pa nedvomno izstopa vzpon naveze Andrej Grmovšek-Marko Lukić, ki sta prosto ponovila znano in zahtevno smer Gabarrou-Silvy (M8) v Aig. Sans Nomeu in tako v slovenski prostor vpeljala prosto plezanje težkih alpskih smeri pozimi z uporabo znanja »drytoolinga«. Ob tem so kljub manj ugodnim razmeram in vremenu uspeli izpeljati tradicionalni tabor v Chamonixu. Dosežki so omejeni na nekoliko nižje stene, zato pa do težavnosti M8.

Danes je velika večina vzponov v Alpah opravljena po taktiki *blitzkrieg* – od doma v Alpe, vzpon in nazaj domov, po možnosti v vikendu. Popolnoma drugače je stvar zastavil Miha Valič, ki je več kot tri mesece ob podpori vseh mogočih prijateljev enega za drugim osvajal vseh 82 štiritisočakov, kolikor jih trenutno uradno štejejo Alpe. Maraton brez primere v časovnem in organizacijskem smislu je dokaz za Mihovo neverjetno motivacijo.

Med poletnimi vzponi pri nas izstopata predvsem prosta ponovitev Obraza Sfinge (IX/IX+) Anžeta Marenčeta ter prva ponovitev in prva prosta ponovitev smeri Izziv (VIII+) v Ojstrici naveze Andrej Grmovšek-Luka Krajnc. Prav Luka je v letu 2007 najbolj jasno pokazal, da že prihaja nova generacija alpinistov, ki bi lahko segla zelo visoko. Izkazal se je na vseh področjih, od zimskih vzponov v Alpah do ponovitve smeri Game Over (M13) ter s serijo odličnih prostih ponovitev od Paklenice do Dolomitov do težavnosti 7c+. Neverjetno število odličnih vzponov daje slutiti, da se poraja eden najbolj perspektivnih alpinistov zadnjih let, ki mu družbo delajo prav tako odlični sovrstniki.

Izven Evrope sta najprej navdušila Tomaž Jakofčič in Grega Lačen, ko sta v Fitz Royu preplezala novo, 600 metrov visoko smer-varianto *Zadnji dnevi raja* ter v alpskem slogu nadaljevala do vrha po Francoski smeri (druga ponovitev). Vzpon je ob poslabšanju vremena dobil tudi nekaj znanega patagonskega pridiha. Kot vedno niso izostali uspehi Marka Prezlja. Ponovno se je vrnil v dolino Charakuse in v

družbi znanih prijateljev preplezal novo smer Anderson-House-Prezelj na vzhodni vrh K7. Odlični vzpon je bil pospremljen še s serijo drugih vzponov v okoliških gorah.

Odprava *Arktični krog* se je ob kvalitetni zasedbi iz tujine izkazala s serijo vzponov, predvsem pa v filmu lepo predstavila vse težave na poti do vrha gore. Z novo smerjo Stonehenge na Puscanturpo Est slovenski alpinisti potrjujejo sloves poznavalcev Perujskih Andov, med katerimi gre prvo mesto brez dvoma Pavletu Kozjeku. Odprava *Kirgizija 2007* je na območju Ak-Suja opravila nekaj odličnih vzponov, predvsem pa iz sivega povprečja izstrelila nekaj mladih alpinistov. Zakonca Tanja in Andrej Grmovšek sta ponovno pokazala, da imata nos za lepe cilje. Miyar Valley sicer ni popolnoma neznano področje, pa vendar dovolj netrendovski cilj alpinistov, da jima lahko priznamo veliko pionirskega občutka pri izboru ciljev.

Irena Mrak se je tokrat v ženski navezi poskušala povzpeti na Broad Peak, nato pa še na K2. V obeh primerih gre za zelo smela poskusa, zlasti pri vzponu v alpskem slogu na K2, a to, da so odpravo označevali kot uspešno, je marsikoga zavedlo v zmotno prepričanje, da sta alpinistki dosegli vrh Broad Peaka. Pojem uspešnosti je sicer lahko tudi subjektivna stvar, a pri vzponu po normalni smeri na himalajski osemtisočak je splošna percepcija uspeha zelo jasno definirana. Vsekakor vzpon na predvrh potrjuje potencial Irene in Mojce, a počasi bo treba, predvsem z bolj jasno izbranimi ekipami, pričakovanja potrditi.

Prvič smo izbirali najuspešnejše na podlagi nominacij s pomočjo komisije, sestavljene v ta namen. Tudi pri predlogih nominacij se odseki niso izkazali. Komisija se je odločila, da za najuspešnejše v letu 2006 razglasi: med alpinisti Marka Prezlja, med alpinistkami Tino Di Batista ter med perspektivnimi Mateja Kladnika.

Slovenski pokal v lednem plezanju se redno sooča s težavami, kako izpeljati zadovoljivo število tekem. Druga nerodnost je, da se posamezni dobri alpinisti, zlasti pri dekletih, tekem ne udeležujejo. Tokrat sta po samo eni tekmi skupna zmagovalca postala Aljaž Anderle ter Tanja Grmovšek. Kljub temu organizatorji vseeno smelo načrtujejo prihodnost s selitvijo tekem v mesta in nadaljnjo popularizacijo tega športa.

Kot odgovornega za vrhunski alpinizem pri KA me najbolj moti nesistematično delo z mladimi in perspektivnimi alpinisti na odsekih, saj imam trenutno vtis, da so dobri posamezniki, ki se pojavijo, bolj plod naključij in srečnih okoliščin. Prav zato bodo že uveljavljeni tabori in izmenjave v bodoče še bolj namenjeni mladim in neuveljavljenim alpinistom, k čemer bi bilo teba dodati še nekaj taborov doma in v bližini.

V letu 2007 se je najpomembnejša razprava o prihodnosti slovenskega alpinizma odvijala v prostorih OKS. S spremenjenimi in zaostrenimi pogoji za dosego zlasti mednarodnega in perspektivnega razreda ostaja alpinizem med kategoriziranimi športi. Kaj to pomeni, se očitno zavedajo le redki, saj večina ob omembi te teme le brezbrižno skomigne z rameni.

Zakaj sem začel z optimisti? V tej oceni je povzeto vse, kar je sploh vredno omembe v letu 2007, da bo slika popolna. Ženski alpinizem je ponovno poniknil v partnerske naveze, med alpinisti pa nekateri dobri posamezniki niso upravičili pričakovanj in uživajo v udobju širšega vrhunskega razreda. Razbitost slovenske alpinistične scene se tako kaže v redkih prebliskih posameznikov in do nadaljnjega ostajamo z enim ali dvema alpinistoma, ki sta sposobna pravih vrhunskih rezultatov. Nasploh se brezbrižnost večine, introvertiranost »bolj poklicanih« posameznikov ter prepad med odseki in krovno organizacijo samo povečuje. Kar v ne tako oddaljeni prihodnosti seveda ne more in ne bo dalo nikakršnih rezultatov.

Drama na Fitz Royu

Tomaž Jakofčič

Klasična patagonska zgodba z razburljivim koncem. Moja peta odprava v Patagonijo, deželo na koncu sveta, ki slovi po čudoviti pokrajini, slabem vremenu in drznih, slikovitih gorah. Skupaj sem tam preživel že deset mesecev. Dobesedno uročila me je najmogočnejša patagonska gora, 3440 metrov visok Fitz Roy oziroma El Chalten, kot se glasi njegovo originalno indijansko ime.

Beseda pomeni »goro, iz katere se kadi«. Strme stene iz najboljšega granita vsekakor niso vulkanskega izvora, Indijanci so goro tako poimenovali zato, ker se je nad njo vedno zadrževal oblak. Le-ta je bil in tako kot vreme v celotni Patagoniji posledica bližine dveh oceanov, ki kuhata nestanovitno, večinoma slabo, viharno vreme. Od prvega vzpona na goro leta 1952, ko sta se na vrh povzpela slovita francoska alpinista Terray in Magnone, je gora med najbolj cenjenimi in želenimi alpinističnimi cilji. Sam sem se v minulih letih na vrh povzpel že dvakrat, tokrat, tretjič, sva s prijateljem in običajnim patagonskim soplezalcem Grego Lačnom prišla z željo, da bi preplezala novo smer v severni steni gore.

Cerro Torre iz stene Fitz Roya
foto: Tomaž Jakofčič

Dolgo čakanje na lepo vreme nama je v mestecu Chalten tik pod vznožjem Fitz Royeve skupine popestrila za te kraje povsem neobičajna nevihta, ki je samo še povečala neugodje in strah pred slabim vremenom, ki naju lahko doleti v steni. Dokaj uspešno sva se prebijala skozi dneve s slabim vremenom v gorah. V Chaltenu se je v zadnjih letih razvila dokaj dobra športnoplezalna scena. Dneve, ki niso dovoljevali plezanja višje v gorah, sva tako preživela ob plezanju v številnih nižjih skalah okoli mesta. Čas je mineval hitreje, športno plezanje pa je skrbelo tudi za ohranitev dobre plezalne pripravljenosti.

Dovolj čakanja

Vedno se najprej začnejo govorice o prihajajočem lepem vremenu, ki izhajajo iz številnih spletnih strani s satelitskimi vremenskimi kartami. Obljubljeni dnevi se nemalokrat razblinijo ali vsaj zamaknejo. Tudi tokrat se je iz obljubljenega petdnevnega »okna« izcimila 24-urna luknja lepega vremena, pol v petek in pol v soboto, za nedeljo pa je bil napovedan vesoljni potop. Najina dokaj debela lupina potrpežljivosti je počasi začela pokati, zato sva se odločila, da kljub precej negotovi napovedi vseeno poskusiva. »Sestopiva lahko vedno ...,« je bila modra, a naivna tolažba. V četrtek sva se tako znašla na izhodišču pod previsnim balvanom na prelazu Quadrado pet ur hoda iz Chaltena, kjer sva imela šotor. Zrla sva v oblake, ki so se z veliko hitrostjo zaletavali v gigantsko zahodno ostenje Fitz Roya. Veter, ki je tresel šotor, nama je pomagal zaspati in naju tudi ob dveh zjutraj napeljeval k podaljšanemu spancu. Nisva se dala in čez eno uro sva že korakala proti bližnjemu prelazu. Pogled na drugo stran ni bil obetaven. Črni oblaki so zagrinjali Cerro Torre, le nekaj zvezd je poskušalo svetliti nebo. Vseeno sva se spustila 300 višinskih metrov do ledenika Pollone, preskočila nekaj ledeniških razpok in se skoraj zaletela v severno steno.

Plezanje v novi varianti
foto: Tomaž Jakofčič

S prvo svetlobo sva ob rahlem naletavanju snežink vstopila v nepreplezano linijo desno od smeri Tehuelche s tolažbo, da se bo vreme samo še izboljševalo. Kljub temu sva se morala ob na sveže pobeljeni skali pošteno truditi. Lovila sva večjo razčlembo, ki naju je s poledenelega dna mnogokrat prisilila k umiku v krušljive plošče okoli. Skala je bila res slaba, drobljiva in polna sumljivih lusk. Po desetih raztežajih težkega in psihično napornega plezanja sva priplezala na vrhnji stolp strmega spodnjega dela stene. Ledene poči in napovedano kratkotrajno lepše vreme

so naju preusmerili v desno proti starejši Francoski smeri, ki je bila po prvem vzponu leta 1979 po mnogih poskusih prvič ponovljena šele lansko leto. Pozno popoldne sva se ji priključila in ponoči občudovala francoske mojstre, ki so smer preplezali precej pred časom. Na sam raz severozahodnega stebra sva po preplezanih 900 metrih stene stopila ob zori z eno samo mislijo in željo: Voda! Dehidracija in utrujenost sta bili neskončni, saj je cela noč minila ob zahtevnem plezanju v poledeneli steni in visenju na slabih stojiščih. Razočaranje je bilo neskončno, ko naju je na razu veter dobesedno vrgel po tleh, o kuhanju ni bilo govora, zato sva krenila dalje in priplezala nekaj raztežajev višje do prvega zavetja, ki je dovoljevalo kuhanje. Smer se je nadaljevala v neskončnost. Vreme se je počasi slabšalo, nekaj orientacijskih težav, dehidracija in pomanjkanje spanca pa so vsake toliko prebudili dvom v srečen razplet zgodbe. A druga možnost, povratek po isti smeri, se nama je z vsakim pridobljenim metrom bolj oddaljevala. Edina pot v dolino je vodila čez vrh Fitz Roya in s spusti ob vrvi po klasični Francosko-argentinski smeri. Pod nama je bilo že skoraj štirideset raztežajev, stena nad nama pa je še vedno kazala zobe. Mineval je drugi dan brez spanja in skoraj brez pijače. V vsakem zahtevnejšem raztežaju sva se čudila svoji nenavadni nemoči. Glava je točno vedela, kaj morajo narediti roke, le mišice se niso odzivale impulzom. Tudi sporazumevanje med nama se je ob boleče suhem grlu omejilo zgolj na osnovne plezalske ukaze. Jasnina neba je že davno izginila. Od poldneva sva plezala v oblakih, proti večeru je začelo še snežiti. Nervozno sva hitela, saj bi noč ob že tako nični vidljivosti pomenila hud zaplet. Ob desetih zvečer, slabo uro pred trdo temo, sva priplezala na vršni plato. Na vrhu sem bil že dvakrat, nazadnje lani, a vseeno se mi ni sanjalo, s katerega vrha vodi sestop. Skoraj uro sva tekala po vršnem platoju, videla sva le nekaj deset metrov predse. Nekaj minut pred temo sem opazil značilni balvan tik pod vrhom. Globoko sva si oddahnila in začela sestopati v vse hujšem snežnem viharju.

V vrhnjem delu smeri
foto: Grega Lačen

Mrzla noč

Po nekaj metrih mi poči pod nogami in dereza mi v dveh kosih obvisi na levi nogi. Kriki jeze in obupa v 45-stopinjskem ledenem pobočju se izgubljajo v rohnenju vetra. »Tole bo šlo pa na tanko,« si mislim in tiščim glavo v pobočje, ki me hitro ohladi, in trezno razmišljanje prevlada. »Hodil bom pred teboj in ti brcal stopinje za levo nogo,« reče Grega in že hiti po strmini. V zmešnjavi gostih snežink, ki jih nosi veter, vse večjih pršnih plazov in soja čelne svetilke komaj vidim stopinje. V rokah imava samo lahki ledni kladivi, zato se krčevito oprijemam stopinj z mokrimi rokavicami. Po stotih višinskih metrih se pobočje spremeni v kot kost trdo drsalnico pod desetimi centimetri novega snega. Aluminijaste dereze tudi Gregi ne prijemljejo več dobro. Odločiva se, da v prvo skalo zabijeva klin in se spustiva po vrvi. Po prvem spustu naletim na najlonski trak okoli skalnega roglja. »Ok, pridi!« zakričim in si oddahnem. Tu nekje pod nama bi moralo biti že prvo sidrišče sestopne smeri preko 650-metrske stene. Ko Grega pride do mene, je okoli naju že norišnica. Orkanskemu vetru in sneženju se pridružijo nenehni pršni plazovi, ki naju zasipajo,

Grega na vrhu Fitz Roya, ob 23. uri ter v viharju
foto: Tomaž Jakofčič

ko visiva v tanki zanki kot obeska za ključe. Pripraviva spust in hitro izginem v globino. Stena postane strma, zato me plazovi zasipajo direktno v obraz. Kljub kapuci imam sneg povsod in obleka se spreminja v leden oklep. Svetlobni snop zaman išče sidrišče v steni. Nič, vse naokoli je belo. Vse se premika in drvi navzdol v tokovih snega. Pridem skoraj do konca vrvi. Še enkrat željno pogledam naokoli, zaniham še levo in desno, nič. »Ne najdem prekletega abzajla, fiksiraj vrv, da pridem nazaj gor!« se derem v noč kljub »iglam« v grlu. Grega dojame, za kaj gre, in čez petnajst minut sva skupaj. Le kratek predah in spustim se v sosednjo grapo. Spet nič

in spet šestdeset metrov vzpenjanja po zamrznjenih vrveh. Grega v drgetanju tudi sam opravi dva Sizifova spusta v globino in kasneje vse še enkrat ponoviva. Sidrišč nikakor ne najdeva. Utrujena se odločiva, da počakava do zore. Poskušava izkopati polico, da bi vsaj sedla, če že ne morava kuhati in natopiti prepotrebne tekočine. Zaman, vse je ledeno in globoko le nekaj deset centimetrov. Karkoli izkopljeva, v hipu zapolnijo plazovi. Kljub delu in puhastim bundam drgetava in šklepetava z zobmi. Prsti na rokah so brezčutni in čutiva, da nama še tisto nekaj preostale energije prehitro odteka. Izvlečeva vrečo za bivak in se stoje pokrijeva z njo. Kljub temu da naju veter, ki se zaletava v naju kot v jadro, meče po tleh, se nama za hip zazdi, da je postalo topleje. »Nujno morava natopiti nekaj vode, če ne naju bo pobralo,« se oba stinjava in že hitiva s pripravo. V dolini tako običajno opravilo, kot je kuhanje, tu postane skoraj nemogoče. Stoje, pokrita z vrečo, eden drži kuhalnik, drugi posodo, nekako proizvedeva nekaj decilitrov mrzle vode, ki samo še poveča najino žejo. Skozi tanko špranjo opaziva, da je zunaj že svetlo. Pospraviva opremo in ponovno pripraviva ledene vrvi za spust. Nebo je jasno, a vse okoli naju je na debelo oblečeno v sneg, ki ga močan veter v vrtincih nosi naokoli. Nemogoče je gledati brez očal, vsak sunek vetra naju kot šiba biča s snegom po golem obrazu. Po nekaj dramatičnih spustih prideva v strmo južno steno, kjer spusti potekajo vse hitreje, veter pa je vse šibkejši. Šele takrat se zavem, da imam prste na rokah povsem ledene. Poskušam jih oživiti, tlačim jih pod pazduho, v usta in uspe mi prebuditi vse razen konic dveh. Nazaj nataknem ledene rokavice in odhitiva naprej. V zgodnjem popoldnevu stojiva pod steno, topiva sneg in kinkava. Napetost začenja popuščati, a poti še ni konec.

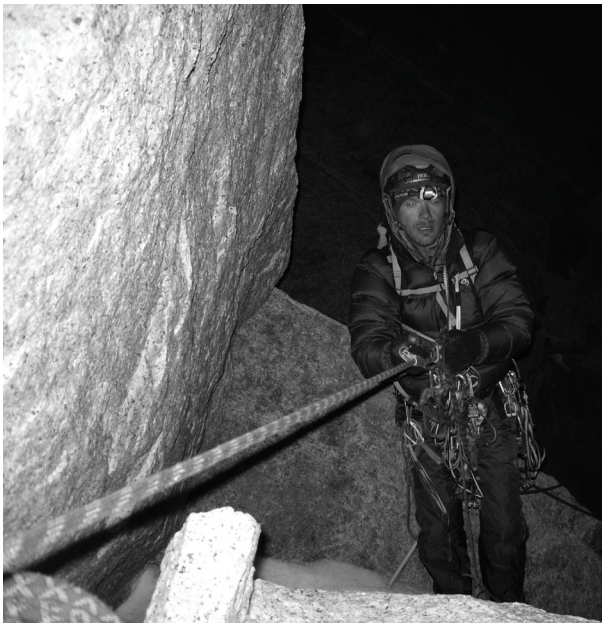

Sredi noči v najtežjem delu Francoske smeri
foto: Grega Lačen

Locos Eslovenos

V naslednjih nekaj urah sva v globokem južnem snegu prečila celotni ledenik pod stenami Fitz Roy, Mermoza in Guillameta, se povzpela na sedlo in se na drugi strani po razbitem skalovju odpeljala do svojega zavetja pod prelazom Quadrado. Na hitro sva skuhala juho, spila liter pijače, nato pa odhitela naprej v dolino. Skrbelo me je za moja prsta, ki sta bila še vedno trda, nekoliko modra in neobčutljiva. Vedel sem, da sem pomrznil, zato sem kljub Gregovemu predlogu, da prespiva v najinem bivaku, vztrajal pri sestopu v dolino. Pospravila sva celotno opremo in se otovorjena kot muli po strmi poti spustila v dolino reke Rio Electtrico, kjer se nahaja bazni tabor Piedra del Fraile. Po dveh urah sva se sesedla pred lesene ute, kjer si plezalci ob deževnih dnevih kuhajo in krajšajo čas. Tam sta bila slovenska prijatelja in Thomas, Američan, ki se mu je dobesedno zaletelo ob novici, da sva preplezala novo smer in bila na vrhu Fitz Roya. »Nihče ni v tem času preplezal karkoli omembe vrednega. Vreme je bilo preslabo,« nama je hitel razlagati. Okoli so se nabrali tudi ostali plezalci, ponujali hrano, pijačo, čestitke so deževale. Tudi sama sva počasi začela dojemati, kaj sva pravzaprav opravila in iz česa sva se živa izvlekla. Šeststo metrov nove smeri in še 1100 višinskih metrov plezanja do vrha, vihar na vrhu in nor sestop. Novo smer sva posvetila Ožbeju Povsodu, Gregovemu dobremu prijatelju, ki se je lansko jesen smrtno ponesrečil. Smer sva poimenovala Zadnji dnevi raja. Skupaj sva bila v akciji celih 72 ur, brez minute spanja, z dvema litroma pijače in nekaj energijskimi ploščicami. Nekaj rezerve je verjetno še bilo, kaj dosti pa zagotovo ne. Preostali čas bivanja v mestu El Chalten so naju potem klicali »Locos Eslovenos« (»nora Slovenca«). Pozornost in čestitke so nama prijale, a žal sva morala čim prej domov. Najini brezčutni prsti, posebno moj mezinec, so zahtevali strokoven pregled. Potovanje domov z uspešne alpinistične odprave je ena od stvari, zaradi katerih se alpinisti vedno znova odpravljamo iz varnega zavetja doma v negostoljubni svet visokih in zahtevnih gora. Celotno potovanje mine napol v sanjah, občutku zadovoljstva po dobro opravljenem delu in nestrpnem pričakovanju snidenja z dragimi. Doma se po dolgi odsotnosti zgrnejo na nas številni opravki, vsakdanje težave, hiter življenjski tok, v katerem je takoj treba začeti plavati. Ko enkrat življenje steče po starem, pa se spet od nekje pojavi nova ideja, nova želja in nova pot. Vedno bo tako!

Špice Spitsbergna
Troje odprav v ledeni objem Svalbarda

Gregor Kresal

Prva knjiga o Arktiki, ki mi je kdajkoli padla v roke, se je začela takole: »Svalbard je napad na čutila in eden najspektakularnejših krajev na svetu.« To je bilo povsem dovolj, da me je Primož že s kratkim povabilom, ali bi morda šel, povsem prepričal. Visokoleteči načrti, ki smo jih sestavili v nekaj dneh po odločitvi, pa so se kmalu začeli raztapljati v loncu neskončnih težav v obliki logistike, nenormalno visokih cen in nepredvidljivega vremena. Ledena juha je pljuskala čez vse robove in nam kapljala na prepotentne glave. Po mesecu zbiranja podatkov smo bili tako na tleh, da smo se vsemu skupaj že skoraj odpovedali. Za naše želje je bila uresničitev načrta čisto predraga. Odtrgavali smo, kjer smo le mogli, pa je bil na koncu proračun za denarnice še vedno dvakrat previsok. Sreča se nam je nasmehnila šele tik preden smo dokončno vrgli puško v koruzo. »Menda nas je neki Poljak pripravljen s svojo jadrnico zapeljati za četrtino cene,« je Primož kričal v telefon. Podatek je bil navdušujoč, toda z lepotno napako: morali se mu bomo povsem prilagoditi. Nobenega odločanja o tem, kam bi radi šli. »Ma, naj nas odpelje, kamor bo pač šel! Saj so špice na vseh koncih otoka!«

Austfjord
foto: Andrej Erceg

Domišljija

Pokrajina Spitsbergna se ti v trenutku, ko jo prvič uzreš malo bolj od blizu, še iz letala, tik pred pristankom v Longyearbyenu, zazdi, kot bi jo narisal otrok, črte pa bi mu pomagala vleči Chagall in Dali. Prvi zaradi barv, drugi zaradi nepričakovanih oblik. Med posameznimi vodoravnimi nivoji, ki predstavljajo morje (tisti spodaj) in rob visoke planote nad mestom (tisti zgoraj), so navpične, nenavadno mehke linije, kot bi nekdo po pobočjih počasi zlival gosto mešanico barv, in zaokrožene, kot bi vsak oster preskok, ki se je po pomoti nekako pritihotapil v umetnino, pred razstavo še malo obrusili. Spet z drugega zornega kota bi fjord okoli mesta lahko mirno zamenjal za gigantskega trilobita, ki se plazi v morje, ali pa enostavno za pokrajino na Luni. A glej ga, šmenta! Kako je možno, da smo le petnajst minut prej z mojega sedeža skozi majhne odprtine letala lahko opazovali špico pri špici, saj je Spitsbergen ime vendar dobil po špičastih gorah – *Spits Bergen*? Sedaj pa kot da jih je naenkrat nekdo najprej sploščil in potem toliko časa zalival, da so postale čisto krotke. Ko sem odprl geološko karto Svalbarda, sem hitro ugotovil, da to za dobro moje glave, že vse prepolne nenavadnih informacij, morda niti ne bi bilo potrebno, saj mi je že bežen pogled nanjo pokazal tako neverjetno pestrost, da je že mejila na kaos. Najti je mogoče vse vrste kamnin, kar se najbolj pozna prav oblikam gora, ki so si od fjorda do fjorda zelo različne, od povsem mizastih do močno ošiljenih, od katastrofalno krušljivih do neverjetno trdnih. Če bi s kamenčki različnih geoloških izvorov želel sestaviti mozaik in pri tem vzel samo po enega vsake vrste, bi bil ta mozaik nedvomno kar velik. Tudi kakšen povsem zlat bi stal ob tistem iz črnega premoga.

Atomfjella
foto: Gregor Kresal

Stvarni podatki

Arhipelag otočja Svalbard zavzema štiri velike otoke in cel kup malo manjših. S skupno površino preko 63.000 km^2 tvorijo območje, trikrat večje od Slovenije, skupna dolžina cest pa znaša 40 kilometrov. Osrednji, največji in edini naseljeni otok je Spitsbergen. Pod tem imenom mnogo ljudi pravzaprav pozna Svalbard. Po velikosti mu sledijo otoki Nordaustlandet, Edgeoya in Barentsoya. Razprostirajo se med 76 in 81 stopinjami severne geografske širine. Tako visoko na globusu je mogoče najti le še nekaj ledenih otokov Zemlje Franca Jožefa, Severne in Grantove zemlje ter Wranglov otok. Sem spada še skrajni sever Grenlandije. Ledena pest večno sklenjenega ledu spusti Svalbard le za kratek čas poleti, vsaj do konca aprila so ponavadi v celoti vkovani v beli oklep Severnega ledenega morja. Temperature do minus 50 ºC so pogoste.

Prečkanje reke Comfortless
foto: Špela Majcen

Število prebivalcev se giblje okoli dva tisoč. Večinoma tukaj zmrzujejo Norvežani in Rusi, na znanstvenih postajah pa ljudje z vsega sveta. Naselja so le na Spitsbergnu. Longyearbyen, nekakšno glavno mesto, čeprav niti nima statusa mesta, na vrhuncu sezone šteje okoli 1700 prebivalcev. Iz Osla je do tja prav toliko kot npr. iz Rima do Osla. Prvi pogled na mestece je šokanten. Barakarsko naselje na kolih! Travniki naokoli polni motornih skuterjev. Na obali ni proda, ampak premog, strma pobočja hribov nad naseljem pa krasijo opuščeni sistemi za transport materiala iz rudnikov. Začudenje je vseeno kratkotrajno, saj v enem obhodu, ki ga je za kilometer in pol, ugotoviš, da ima kakšna baraka tudi pet zvezdic in da je tam možno prenočiti za tisoč evrov. In da to v bistvu ni baraka. Z osuplo ugotovitvijo, da le majhen delež vseh stavbic v tem kraju v notranjosti ni urejen po najvišjih standardih, se kar ne moreš sprijazniti. Ostala naselja so tu zgolj zaradi znanstvenikov ali rudnikov. Mesečno plačilo rudarja v rudniku Svea lahko znese do 13.000 evrov, podjetje SNSK, ki z njim upravlja, pa je eno najbogatejših na svetu.

Najmanjši med vsemi kraji je Ny Alesund, ki je najsevernejša stalna naselbina na Zemlji in je ena sama velika raziskovalna postaja. Po otokih je raztresenih še več manjših postaj, ki pa jih največkrat sestavljata le ena ali dve hiški. Gostje poljske postaje na Kaffioyri smo bili silom prilike na prvi odpravi tudi mi. Še sreča.

Otočje je v celoti prostocarinska cona. Davek na dohodek meri tukaj le mamljivih 17 %. Več kot dve tretjini ozemlja sta zavarovani. Peš sicer lahko potuješ marsikam, celo z motornimi sanmi pa le na določena področja. Če v divjini ostaneš brez hrane, si lahko za malico ustreliš kakšnega severnega jelena, tjulnja ali ujameš polarno lisico, ki jih je v izobilju. Velik cmok v grlu povzročajo medvedi. Po Svalbardu se jih po nekaterih podatkih sprehaja do 6000, po drugih tudi malo manj, a skratka – veliko, vsaj po nekaj na vsakega prebivalca. Medvedi so strogo zavarovani. Ta zaščitni znak severa, kot so recimo pingvini juga, je največji zemeljski plenilec. Najtežji tukajšnji primerek je menda tehtal eno tono, v povprečju pa dosegajo do osemsto kilogramov. Po lokalnem zakonu mesta ne smeš zapustiti brez orožja, kar ti tako ali tako ne pade na kraj pameti. Vsako leto vodniki raznih avanturistov zaradi neposrednega napada ustrelijo dva do tri primerke. Vsako streljanje je vseeno treba nemudoma prijaviti. Če ugotovijo, da si medveda »počil« z razdalje, večje od štiridesetih metrov, proti tebi sprožijo kazenski postopek. Kar je menda razdalja, znotraj katere naj te beli silak še ne bi neposredno ogrožal …

Polarni dan (24 ur) traja od 19. aprila do 23. avgusta.

Zgodovina

Prvi je otoke uradno odkril nizozemski pustolovec Williem Barents leta 1596 med znamenitim iskanjem Severovzhodnega prehoda, čeprav so Vikingi svoje ladje tukaj verjetno zasidrali že vsaj tristo let prej. Pred milijoni let, za časa pradavne Pangee, je bil predel, ki je danes eden najsevernejših kopnih ozemelj, uklešČen med stisnjene in še neizoblikovane kontinente nekje v okolici ekvatorja. Na svoji dolgi poti proti severnemu tečaju prav velikih pretresov ni doživljal, vse dokler že precej pozneje v geološki zgodovini Zemlje ni končno trčil ob tektonsko ploščo Grenlandije. Ta karambol je zaslužen za to, da so najstrmejše stene Spitsbergna zares strme, prave arktične Alpe.

Svalbard ima dandanes čisto poseben status, vendar je šele z mednarodnim sporazumom (*The Svalbard Treaty*) leta 1920 prišel pod norveško upravo. Vse tedanje države podpisnice, bilo jih je 41, imajo pravico do izkoriščanja naravnih bogastev na otočju. Prej je bila to nikogaršnja zemlja in vsakdo je z naravo in živalmi lahko počel karkoli. Nadzor izvaja guverner oziroma *sysselmannen*, ki ga izberejo na Norveškem in pride tja kot upravljalec s široko ekipo pomočnikov za en mandat, ki traja štiri leta. Zdajšnji »šef« je bivši direktor norveške tajne policije, in ko sem za potrebe

dokumentarnega filma delal intervju z njim, mi je hitro postalo jasno, zakaj na ta položaj vedno postavijo največje lisjake. Strateški položaj Svalbarda med Rusijo, dansko Grenlandijo, Kanado in ZDA je v današnjem svetu jedrskih podmornic in energetskih bogastev Severnega ledenega morja vse prej kot zanemarljiv.

Odprave

Prva odprava (2005) je bila poletna. Kmalu se je izkazalo naslednje: če bom tukaj s svojim plezanjem kdaj zares hotel »kaj narediti«, potem jo moram vzeti za nekakšno izvidnico ... S Primožem in Nedo smo sicer opravili nekaj nenormalno krušljivih vzponov, v ekstremno slabem vremenu pilili svoje znanje navigacije z GPS-om in bili na koncu veseli, da smo pri nenačrtovanem prečenju otoka s Kaffioyre v Ny Alesund, med tavanjem po gigantskih ledenikih in brodenjem globokih, ledenih rek, sploh preživeli. Vendar to ni bilo ravno tisto, kar sem iskal. Sistem se nam je sesul, ker nam sicer zelo ustrežljivi Poljaki žal niso mogli zagotoviti prevoza na otok Prins Karls Foreland, kjer je stal naš glavni cilj, neosvojena špica Monaca. Severno ledeno morje in arktični vetrovi so pač razred zase. Ker se je v istem času na sosednji postaji utopil eden njihovih kolegov, še trije pa so komaj preživeli brodolom v neurju in napad medvedov, jim zato seveda nismo prav nič zamerili. Odločitev za ponovitev poti je padla takoj.

Pod robom stene Ceresa
foto: Andrej Erceg

Druga odprava (2006) je bila zimska. Zima traja tukaj do začetka junija. Oborožen z izkušnjami s prve poti sem po namigu lokalnega mačka Stefana spoznal, da se logistične težave pozimi bistveno zmanjšajo, ker lahko uporabiš motorne sani, fjordi so globoko zamrznjeni, vreme pa stabilnejše. »Le mraz je, in če pihne, te lahko odpihne. Pa v Atomfjello je treba za najstrmejše stene, ker je tudi skala tam najboljša, « mi je dopovedoval. V prepričanju, da tokrat vem več kot dovolj, sva s Klemnom žal tudi takrat kmalu ugotovila, da sva zelena kot trava. To je bil ponovno drug svet, izkušnje iz Alp, Andov, Himalaje in od drugod sva si lahko vtaknila v žep. Računice tam so bile povsem drugačne. In tisti mraz boli. Edino, česar sem se dobro zavedal iz prejšnjega leta, je bilo, da morava biti previdna. In sva tudi bila, zraven pa zaključila, da če bova kdaj želela priplezati na katero izmed najtežjih špic, morava tudi to odpravo deloma vzeti kot izvidnico ... Neznank, ki so se razpletale šele v bazi, je bilo spet čisto preveč. Vseeno sva po nekaj začetnih vzponih s težko smerjo po stebru Irwina ugotovila, da je tukaj pozimi možno preplezati čisto nore stvari.

Tretja odprava (2007) je bila prav tako zimska. Vse se je končno sestavilo v piko. Prostor baznega tabora sredi obroča odštekanih sten sva s Klemnom določila že leto poprej. Zamenjal sem pot pristopa, vodnike, hrano, opremo, logistiko plezanja, podaljšal čas bivanja, »računalniško« predelal vse podatke obeh prejšnjih odprav in skušal izvleči samo najboljše. Ko so se nama priključili še Klemnov brat Boris, pa Crni ter nemško govoreča asa Stofer in Jasper, je bilo to povsem dovolj, da smo uresničili in na koncu nekajkrat presegli celo najvišje leteče cilje. Dolgo je trajalo, dve leti, vendar mi je formula zdaj jasna. Tokratna bera je bila sedemnajst prvenstvenih smeri in skoraj še enkrat toliko divjih spustov po ozkih ozebnikih. Da pa vse le ni bilo tako pravljično in da sem beležko tudi tokrat vztrajno polnil z zapiski in opombami, je bil kriv peklenski mraz, ki nam je ves čas bivanja v bazi pačil obraze in poskrbel za to, da bodo naslednje arktične odprave lahko pripravljene še za odtenek bolje. Menda je bila to spet prva prava zima po letu 2006.

Dovolj za letos
foto: Andrej Erceg

Moje leto 2007

Jurij Hladnik

Marko Šturm v smeri Levi Piusii v Vevnici
foto: Jurij Hladnik

Zima je bila, snega pa zelo malo, kar je pomenilo dobre razmere za plezanje smeri v skali. Z Mitjem Šornom sva jih izkoristila in se podala v smer Helba v Triglavu. Do vstopa sva prišla kar udobno in ko sva začela plezati, se je ravno naredil dan. Razmere so bile zares dobre. Temperatura približno med nič in pet stopinj, skala pa skoraj kopna, le tu in tam je bilo malo mokro in posuto s snegom. Celotno smer sva preplezala v plezalnikih. Tudi detajl smeri se je v drugem poskusu vdal in po treh urah in pol sva stala na koncu Helbe. Zaradi zgodnje ure sva se odločila, da nadaljujeva po Skalaški smeri. Teren je bil sedaj bolj enostaven in nadaljevala sva nenavezana. Z višino se je večala tudi količina snega. Nad Gorenjskim turncem sva se zopet navezala. Tu je bila skala precej bolj zasnežena kot v Helbi in plezarija se je upočasnila. Plezala sva z derezami. Malo nad Ladjo naju je ujela noč in v dolini so se prižigale lučke. Dobro, da je Mitja na GRS-ju ravno dobil novo čelko, s katero je lahko posvetil čez cel raztežaj, da se nisva preveč lovila. Po dvanajstih urah in pol sva bila na robu stene. Z vzponom sva bila zadovoljna, toda tako vzhičena, kot sva bila po takih vzponih včasih, tokrat nisva bila – bilo je preveč enostavno.

Deset dni kasneje ...

Na zadnjem izpitu sem se dobro znašel in prepričan sem bil, da ga bom naredil. Še na zagovor se mi je komaj ljubilo priti, tako samozavesten sem bil. Ampak sledilo je presenečenje. Vsi smo pisali zelo slabo in tudi jaz nisem naredil. Popravni izpit

smo imeli čez štiri dni, jaz pa sem bil čez eno uro zmenjen pred Iglušportom na Viču za odhod v Chamonix. Hja, očitno bo treba žrtvovati izpit za izlet v Francijo. Z AX-em sem se malo potrt odpeljal od fakultete proti Igluju, kjer sem bil dogovorjen s Karlijem (Matejem Kladnikom), peljala pa naj bi se z Lukićem in Grmovškom. Skozi Slovenijo smo kar padli in zvečer smo bili že v Chamu. Zapeljali smo se do Chamonyarda – hostla v mestu, kjer so bili zbrani vsi naši. Izvedeli smo, da se je Blagus ponesrečil pri plezanju v Druju. Le nekaj raztežajev pod vrhom naj bi se sredi noči prijel za »frenda«, ki pa se je izpulil. Poletel je kakih petnajst metrov in obvisel z glavo navzdol, pri čemer mu je počilo lobanjsko dno. Kljub prijateljevi nesreči sva se zjutraj s Karlijem lotila pakiranja in bila do večera v bivaku Leshaux. Za cilj sva si izbrala Crozov steber v severni steni Grand Jorasses. Vremenska napoved je bila dobra, pa tudi razmere naj bi bile solidne.

Plezanje v Crozovem stebru
foto: Matej Kladnik

Vstala sva sredi noči, zaradi polne lune pa je bilo svetlo kot podnevi. Počasi sva hodila proti steni po poti, ki je bila k sreči že zgažena. Prva raztežaja sta bila moja. Prav užival sem v plezanju »miksov«. Tretji raztežaj je bilo treba prehoditi in Karli je samo povlekel vrvi naprej. Četrti in peti raztežaj sta bila spet skalnata in preplezal sem jih kar v plezalnikih. Po tej skalni stopnji sva prišla na prvo večje snežišče v smeri, ki ga je prvi prečil Karli. Sledila je spet strmejša stopnja, ki jo je začel Karli, končal pa jaz. Prispela sva na drugo, zadnje snežišče, na sredi katerega sva si uredila prostor za bivak. Ko sva pričela s kopanjem police, velike ravno za dva, se je že naredila noč. Karli je še nekaj skuhal, pojedla sva in spokojno zaspala.

Naslednji dan naju je čakalo še kakih pet ur plezanja. Vmes se nama je uspelo še malo zaplezati, tako da sva se morala ob vrvi spustiti nazaj. Komaj sem čakal rob

stene, saj me je že dva dni tiščalo na stran. Na drugi strani je bilo prijetno toplo. Sneg je bil že precej odjužen, zato sva se po zgornjem delu raje spuščala ob vrvi, da naju ne bi odnesel kak snežni plaz. Našla sva gaz čez skalni grebenček in se z roba grebenčka še enkrat spustila ob vrvi. Tu nekje naju je ujela tema. Nameravala sva bivakirati v koči Boccalate, a sva jo gladko zgrešila. Prišla sva do roba, čez katerega v temi nisva znala priti. Iskala sva sidrišča, a jih nisva našla, zato sva si uredila prostor za še en bivak. Tako in tako nisva vedela, kam bi šla, če bi sredi noči prišla v dolino. Hotela verjetno ne bi iskala, hrane in robe pa sva imela še dovolj in bivak je bil prav prijeten. Zjutraj naju je prebudilo sonce. Razgled je bil prečudovit – lepi spomini. Bila sva le še kakih tristo metrov nad dolino.

Doma so dnevi zopet minevali tako kot običajno. Smučarija v hribih je postajala vedno boljša. Z Mitjem Šornom in Majo Lobnik smo se dogovorili za smučanje z Jalovca. Majo sem poznal samo na videz, v hribe še nisem šel z njo, slišal pa sem, da Štajerka »raztura«. Ko sva se z Mitjem pripeljala na parkirišče v Tamar, je bila Maja že tam. Mitja se je že prejšnji dan dogovoril z oskrbnikom koče, da nas bo z motornimi sanmi povlekel do doma v Tamarju. Oskrbnik je pridrvel okoli desete, nataknili smo si smuči, se prijeli za vrv in en dva tri smo bili pri domu. Nadaljevali smo sami na smučeh. Dan je bil bolj temačen, nobenega sonca in modrega neba ni bilo videti. Maji se je malo mudilo, ker je nameravala popoldne še v službo, a hitel ni nihče. V ozebniku je bil napihan nov sneg in gaziti smo morali kot živali.

Jalovec z Loškim žlebom
foto: Jurij Hladnik

Pred kakimi štirinajstimi dnevi je bila Maja že na Jalovcu, a zaradi slabih razmer ni smučala z vrha. Danes je prišla, da nadoknadi zamujeno. Ture nismo zaključili na vrhu ozebnika kot ponavadi, temveč smo nadaljevali proti vrhu. Mitja se je po kakih sto metrih premislil in obrnil, tako da sva z Majo nadaljevala sama. Sneg je bil tu bolj ali manj trd. Pozorno sva si ogledovala, kje in kako bova smučala dol, da bodo robniki še prijeli. Malo višje na grebenu je bilo spet kakih trideset centimetrov snega, napihanega čez trdo podlago. V hecu sem rekel Maji: »Tu boš pa ti šla najprej, da vidmo, če drži.«

Na vrhu sva se urno pripravila za spust, saj nama na vetru in mrazu prav nič ni prijalo stati. Prve zavoje z vrha sem naredil zelo hitro, nato pa sem se takoj podal v prečko po grebenu, kjer je bil napihan sneg. Namenoma sem malo pospešil, da bi imel v primeru plazu dovolj horizontalne hitrosti, s katero bi prišel čez. To so stvari, ki jih počneš podzavestno in nisem jim posvečal veliko pozornosti. Naslednja stvar, ki se je spomnim, je bela soba v bolnišnici. Težko povem, kateri dogodek je bil prvi, ki se ga spominjam, saj nisem vedel zase. Vem samo, da sem se, ko mi je zdravnik začel razlagati, da sem pri smučanju z Jalovca padel petsto metrov, samo smejal, češ kaj mi nakladaš, saj to ni mogoče.

Ko sem zapeljal na prečko, se mi je utrgala kloža, verjetno kakih 30 krat 30 metrov. V takem primeru bi se poskusil nagonsko ustaviti z ročaji palic, kar očitno ni pomagalo in s plazom sem se odpeljal v Loški žleb ter se ustavil petsto metrov niže, z glavo navzdol zakopan v sneg. Tam so me čez kake tri ure po naključju zagledali iz helikopterja, me pobrali in odpeljali v jeseniško bolnišnico.

Najdena smučka v Loškem žlebu
foto: Matevž Vukotič

Maja je videla, kako sem izginil v prepadu. Ko me ni več videla, je slišala samo še moje krike. Preživel sem zaradi serije srečnih naključij. Prvo je to, da se pri padcu nisem ubil že zaradi udarcev. Tod jih je strmoglavilo že več, a še nikogar niso odpeljali živega, je povedal reševalec. Drugo naključje je, da sem si z roko nezavedno izkopal prostor za dihanje pod snegom, sicer bi se zadušil. Velika sreča je bila tudi, da so me sploh našli, saj se je takoj za mojim padcem priklatila megla in sem bil ravno v pasu med dvema njenima plastema. Ko so me našli, se je že večerilo. Dvakrat so leteli preko mene, a me niso opazili. Šele v tretjem, zadnjem prehodu, ko jim je že začelo zmanjkovati goriva, so zagledali mojo smučko in tako našli tudi mene.

Podhlajen sem bil na 31 stopinj, zlomljenih sem imel okoli dvanajst kosti, med njimi ličinci, čeljust, ključnico, rebra, dlančnice, lobanjsko dno. Prvi teden so me vzdrževali v umetni komi, po prebujenju pa sem v bolnišnici ostal še deset dni, toliko, da sem prebolel pljučnico in spet shodil. Posledic praktično nimam. Pod to poglavje bi se dalo napisati še marsikaj, od zgodbic, ki so se mi odvijale v glavi zaradi pretresa, kome in pomirjeval, do smisla našega početja, vendar ta članek nima tega namena. Po vrnitvi domov sem takoj začel pridno hoditi na sprehode. Najprej so bili ti dolgi le kakih petsto metrov, a so se iz dneva v dan daljšali. Postajali so vedno bolj strmi in po dveh mesecih sem s kolegom Janezom že opravil prvo plezalno turo – Novo centralno v Jezerski babi. Sledile so najprej lažje, potem pa vedno težje skalne smeri v naših hribih, osem mesecev po nesreči pa sem že spet stal na vrhu Grandes Jorasses – z druščino smo preplezali Britansko smer.

Vesel sem, da se je vse končalo tako, kot se je, zahvala pa gre vsem tistim, ki so pripomogli k takemu izidu in mi stali ob strani.

Jurij na vrhu Storžiča
foto: Tomo Odar

Samo bedaki in plezalci

Anže Marenče

Res nenavadna zima. Že po nekaj jesenskih treningih pod Krvavcem sem cepine potopil nazaj v »antifriz«. Tako so se lahko popolni treningi na umetni stenci začeli. Seveda smo izkoristili zelo dobre razmere v sosednji Avstriji, v dolini Maltatal, vendar ne za plezanje po zaledenelih slapovih, temveč po balvanih. Spet veliko smeha in nerodno »kipanje« na blazine se je nadaljevalo iz lanske sezone. Lotili smo se tudi športnoplezalnih smeri. Začeli smo z lažjimi in, vsaj zame, nadaljevali z vse težjimi. Tudi za letošnjo sezono sem si zadal cilj preplezati 8b in resneje poskusiti v kakšni 8b+. Mitja je bil takoj za. Ogled smeri sem opravil že pred novim letom, na začetku novega leta pa se je začelo zares. Seveda se je bilo sprva treba dobro vplezati. To sva storila v Bitnjah in Bitenj potoku, kjer sem prvi ponovil Patrona, Mičev prvenstveni vzpon z oceno 8a. Uspelo mi je v drugem poskusu. Seveda nisva mogla mimo Kotečnika, kjer sva hitro opravila tudi z *Dream teamom 7c+* in *Divjim možem 8a.*

Nikakor pa ni šlo mimo Trbiža (nakup kavbojk) in Predela. Vedno se mi ustavi čas, ko jo zagledam, Loško steno namreč. Mimo Strmca me je cesta tako kot vedno pripeljala v Log pod Mangartom. Levo sem zavil v dolino Koritnice, pogled pa sem ves čas usmerjal proti vrhovom Briceljka, Moreža, Votlega vrha, Bavha in čisto na koncu Plešivca. To je stena, ki jo nameravamo v levem delu ponovno poskusiti. Prvič nas je pred dvema letoma po dveh tretjinah preplezane stene pregnal močan veter. V tej sezoni edina slabost v Loški steni ni bila odsotnost snega, temveč mraza. Po ogledu sem se posvetoval še z Alijem in padla je odločitev, da v torek, ko bo malo bolj mraz, poskusiva v tako imenovanem »loškem vrtnarjenju« (večji del posameznih smeri se da v Loški steni preplezati po zamrznjenih travah). Pridružil se nama je še Tomaž in je nastala popolna ekipa izpred dveh let. Kamniška naveza je na dogovorjeno mesto pridrvela ob pol petih. »Ja, Kucjn, kva si pa tole nabavu?« sem ga vprašal, ko sem videl Nissanovega terenca. »Ja, gre pa fajn, veš,« mi je razlagal sposobnosti nove pridobitve in hvalil navigacijski sistem, ki pa nam je do Loga izračunal nenormalno veliko število kilometrov. Seveda je izračunal pot preko Selle Nevee, naokoli do Bovca in v Log. Ob šestih smo odrinili iz zatrepa Koritnice proti Plešivcu. Dostop je bil zares kratek, saj je bila dolina popolnoma kopna. Tako smo hitro prišli do vstopa v smer, ki smo si jo zamislili. Odločili smo se, da letos poskusimo spodnji del preplezati bolj po levi. Po ruševju smo se skobacali nekaj sto metrov navzgor do bolj odprte stene. Kmalu smo pririli do zelo bustaste in odprte stene. Z Alijem sva začela varovati Kucjana, on pa je samo klel in klel nezamrznjene trave. Vsi smo upali, da bo višje bolj mraz. Ja, res čudna zima! Zakaj nisem šel raje na stenco, sem se ves čas spraševal. V nadaljevanju smo se razvezali. Smer smo priključili na lanski poskus. Z višino so se razmere izboljševale. Naenkrat je nekdo zavpil: »Pazi!« in že

je mimo letelo kamenje. »Ja, kaj je bilo pa to?« V odgovor je mimo kar po zadnji plati pridrsal star gams. In razdaljo, za katero smo mi potrebovali petnajst minut, je on predričal v tridesetih sekundah. »A smo a nismo,« je rekel Kucjan, z Alijem pa sva se zaradi smeha še vedno držala za trebuh. Tako smo lepo priplezali do vznožja vršne glave. Kratka malica, potem pa smo jo mahnili naprej. Nekako na višini 2000 metrov se je začelo zares. Ponovno smo se navezali in napadel sem travnato-skalnat skok. Izgledalo je precej položno, ampak sem se že kmalu močno stegoval iz ene ruše v naslednjo. Raztežaj ni popustil vseh šestdeset metrov. Varovališče je postalo polviseče. Soplezalca sta se zapodila skoraj naenkrat. Že sem slišal Kucjana, ki je vpil: »Lahko teb`, Ali, k` si pa tolk dolg. Poglej, men gredo pa noge kr` po luft!« Sledil je malo lažji odsek, nato pa preizkusni kamen. Ali nam bo tokrat uspelo preplezati steno? Nikjer ni kazala šibke točke. Vendar se jo je Ali lotil na pravem koncu. Sprva trave, nato pa »zoprn« skalni previs in gladka prečka. Ali je vse skupaj opravil z odliko. Potlej se je prvi za njim zapodil Kucjan. Jaz sem izbil še kline na varovališču, nakar sem se tudi sam zapodil za njim. »Ti, Zdovc, kako pa je Ali tle zlezu?« je zanimal Kucjana. »Ja, z eno nogo je stopil tjale, z drugo pa na drugo stran buhtla,« sem mu odvrnil. No, ko je poskusil, mu je še vedno zmanjkalo pol metra. »Ne me zafrkavat, Zdovc, a vidš, da ne gre?« »Čaki, ti bom jaz zdajle pokazal,« sem mu odvrnil in potem sva se oba nekako prevalila čez previs in gladko ploščo. Sledila je kratka polica, nato pa še kratko snežišče in spet strme trave. Prehod do vrha sem nakazal jaz, Kucjan in Ali pa sta ga skupaj realizirala. Na vrh sem pripraskal ravno, ko se je naredila noč. Sestop je potekal naravnost nazaj v Koritnico. Zaradi megle in pomanjkanja snega smo sestopili kar po strmih jeklenicah, ki vodijo čez Ozebnik k zavetišču pod Špičko. K Milanu na obvezno pivo, potem pa veselo z navigacijo proti domu. *Vrnitev odpisanih: V/5; M6; 90°, 45°-80°.*

Idealni pogoji v Loški steni
foto: Anže Marenče

Končno smo se spet odpeljali v Osp, da bi poskusili realizirati Matička. Po ogrevanju sem se lotil smeri. Trd sem bil kot bukov hlod. Čez detajl je šlo, nato pa me je med trapastim počitkom za roke še bolj navilo. V zgornjem detajlu sem poskušal plezati tako kot večina do sedaj. Seveda sem veselo odfrčal. Ja, tepec, zakaj pa nisi šel tako, kot si naštudiral, sem se jezil nase. Nato sem obnovil gibe do vrha. Na vrsti je bil Mič. Tudi on se je lepo privlekel čez detajl, zgoraj pa podobno kot jaz. Po počitku sem se spet zakadil v vstopno zajedo. Čez detajl je šlo, potem pa kratka pavza, noge v razkorak, dolg gib na kloc, peta, kloc, polička, nato pa skok na šalco. Le-ta se mi je izmuznila, tako da sem ujel kloc. Noge so bile že dolgo v zraku. Komaj sem se umiril in jih postavil na stope. Do vrha je potem šlo počasi in z veliko rezerve. Zadnjo ploščo sem preplezal še posebej lepo, ker sem stavil, da v primeru, če padem v njej, celo leto ne bom spil niti kapljice alkohola. Veliko časa za proslavljanje nisem imel, ker smo bili naslednji dan že dogovorjeni za Loško steno.

Plezanje strmih trav v smeri
Ko se čas ustavi
foto: Anže Marenče

Zjutraj ob štirih me je zbudil Ali in ne budilka. »Ti, mene še vedno `štiha` v križu,« mi je potožil. Odpovedal je tudi Plenks. Najprej sem se moral odpovedati vsaj petim plezalcem, po odpovedi Alija in Plenksa pa sva z Domenhom ostala sama. Res se mi ni ljubilo samemu voziti v Log, vendar je potem nekako kar šlo. Radio, ki je vreden več kot avto, mi je pridno delal družbo. Tako sva do Loga prepela vsega Smolarja in Krpane. Potem pa res nor, z luno obsijan nočni pogled na Loško steno. Oba sva bila točna kot – no, saj veste. V tem delu še nisem plezal. Mislil sem, da greva ponavljat pred kratkim preplezano Sneguljčico. »Ne ne, greva prvenstvene,« mi je odvrnil Domenh. »Ja, pa ja ne,« sem se malo upiral. No, po treh urah dostopa se je tudi

Domenh omehčal. Ob devetih sva nenavezana vstopila preveč levo. Zoprne trave, posute z novim snegom, sva preplezala rutinirano. »Ja, kje je zdaj tistih štirinajst raztežajev Kresovega stariporja? To me je Kreso dobro naplahtov. Veš, stari, sta štirinajst raztežajev samo šibala, no, nekajkrat sta zataknila za skalo, veš, pa strmo je bilo. Čeprav sem mu že takrat težko verjel, sem mu očitno nekako kar hotel,« sem razlagal Domenhu. Prečka v levo, nato pa sva se navezala in preplezala travno prečko v desno. Sledil je raztežaj skozi luknjo v naslednjo luknjo. Namesto da bi šel levo, sem se zakadil v kamin, ki je na koncu postal že prav »zoprn«. Domenh se mi je smejal, jaz pa sem se nerodno zbasal ven in švignil v trd sneg. Sledil je lep detajl v skali – kje drugje kot pa skozi luknjo. Presenetljivo sta sledila led in trd sneg. Raztežaj po položnem snegu, nato pa že spet zares: naravnost navzgor po strmi plošči, na katero so bile prilepljeni »ledeni talarji«. Spet sva se razvezala in nadaljevala levo po snežišču navzgor – »chamonijski koluarček«. Na koncu se je Domenh ustavil. Bilo je natanko tako, kot je bilo videti od spodaj. V desno sva splezala po skriti polici, nato pa po sistemu kaminov in široke poči na vrh stene. Bila sva zadovoljna s preplezano smerjo in Koštrunu je bilo vse odpuščeno. Oba sva se strinjala, da je to ena lepših smeri v Loški steni. Po sedmih urah plezarije sva začela sestopati. Sprva je bilo treba priti na vrh Briceljka. O vseh kolobocijah pri spuščanju po previsnem gozdu, megli in nazadnje še po več kot štiriurnem sestopu v Bavšico pa kdaj drugič. Tako sva pri Milanu spila prvo pivo šele okoli devetih. Moja ocena smeri: *IV+/5; M5; 700 m; 7 h, 1.P.*

Zamrznjene trave
foto: Anže Marenče

Sledil je ponoven obisk primorskega plezališča, kjer sem hitro preplezal *Corto 8a, Godlo 7c+ (do vrha) in Manano 7c/c+*. Tako sem letos že kar nekajkrat preskočil iz toplih oblačil v kratko majico.

Mnogim sem obljubljal plezarijo v Loški steni, med njimi tudi bratu Mihu. Končno sva se zmenila za nedeljo. Zraven je šel še Tine, tako da smo bili popolna bratska naveza. »Ti, kaj pa gremo?« je zanimalo Miha. »Hja, bomo vidl. Nekaj v Bavh,« sem mu odvrnil. V mislih sem imel eno izmed Tedijevih smeri. Nekako sta mi trdi sneg in led v Sneguljčici dala misliti, da so mogoče tudi v Bavhu razmere ugodne. Poleg tega sem, izvedel, da bo naslednji dan v Loški steni plezalo nenormalno veliko število ljudi. »A šele ob pol petih?« je zanimalo Miha. »Ma, se mi ne ljubi bolj zgodaj. Saj bomo imeli dovolj časa,« sem premišljeval na glas. Skozi Rateče in čez znani Predel smo malo pred šesto pridrveli v Log. Po dolini Koritnice so bili parkirani že vsi avti in točno sem vedel, kam so namenjeni. Tako smo skupaj z »bosancem« odnehali šele, ko se je ta zaril globoko v sneg. Tine in Miha sta se še preoblačila, sam pa sem že zakorakal v noč. Mimo slapov pod Bavhom me je lovska pot pripeljala na večje snežišče. Tu se je bilo treba odločiti, v katero steno bomo šli. Mahnili smo jo naravnost pod veliko skalno steno Bavha. Razen Tineta imava z Miho eden več kondicije kot drugi. Ja, če je pa tako luštno »frikat«. Po slabih dveh urah smo bili pri vstopu. Desno, v smeri Točno opoldne, je vse skupaj delovalo vse prej kot zasneženo, levo pa je spodnji del smeri Nekoč so bili bojevniki izgledal ustrezen, vendar sem bil zelo skeptičen, kaj bo višje, ko smer postane težka. Ko sem nase navlekel vso potrebno robo, sem se zapodil v trd sneg, ki sem ga preplezal v loku proti levi navzgor. Tine in Miha sta še malo malicala. Vse skupaj je bilo zahtevno približno tako kot Teranova smer. Ker Tineta in Miha kar ni in ni bilo, sem šel za rob pogledat še Medveda. No, ko sem naredil prvo varovališče, sta se le pokazala. »Pojdi bolj levo!« je vpil Tine, Miha pa: »Ja, počakaj malo, no!« Tine je nadaljeval: »Daj, malo povej, kakšne so razmere«.»Nehajta se obirat, če nočeta bivakirat!« sem jima zaklical, onadva pa lepo v ustaljenem ritmu naprej. Ko sta priplezala za mano, sta videla, zakaj sem nestrpen. Ozko korito, kjer ni izgledalo, da bi bil sneg kaj prida »predelan«. Za povrh pa še gladka skala, veter in manjši pršni plazovi. Takoj ko sta me začela varovati, sem se zapodil v prvi skok. Najprej sem ga očistil pršiča, nato pa sem se nerodno skobacal navzgor. V detajlu me je rešila drobna ruša mahu. Ko sem zabil varovališče, sta se brata zapodila za mano. Naprej je šlo v redu, vse tja do začetka gladke plošče. To bo detajl smeri, sem premišljeval, medtem ko sta Tine in Miha plezala za mano. Pravzaprav sem se nameraval obrniti že raztežaj prej, ker tudi tedaj, ko sem bil čisto pod njem, ni izgledal preplezljiv. No, vsaj ne tako, prosto. Pa tudi tehnično … Ko pa sem se zapodil v gladke plati v spodnjem delu, posute s pršičem, je bilo konec. Gremo, gremo, sem si prigovarjal in se s koleni basal po pršnem balkonu. Res nisem vedel, kdo koga bolj drži. Ko sem prišel do navzgor zabitega klina – tipično za Loško steno – sem si malo oddahnil. Sledilo je malo »dry toola«, potem pa sem se kar namučil, da sem nožek zabil vsaj

do polovice. Vpel sem še »trgalno gurtno«. No, to pa bo držalo, sem si mislil. Potem pa končno malo ledu, ki pa je bolj slabo držal, zato sem še vedno raje zatikal za skalo. Težek prestop levo okoli nekakšne ledne zavese na polico, kjer sem si lahko uredil novo varovanje. Ni mi uspelo drugega kot navzgor zabiti »jesenkota«. Do vrha težkega dela me je čakalo še sedem metrov strmega plezanja. Na konicah derez in cepinov sem počival samo takrat, ko so čez mene leteli pršni plazovi. Ko sem prišel iz najtežjega, sem se dokaj hitro pomiril. Trije »prijatelji« in že sta se brata lahko zapodila za mano. Kar predstavljal sem si, kaj zganjata spodaj. Tudi za njiju to ni bil mačji kašelj, saj je bila najprej na vrsti prečka, nato pa vse prej kot kaj lažjega. Oba sta malo »tehničarila«, drugače pa jima je kar šlo, vsaj po vrvi sodeč. »Tamau, kam si ti tole mene pelu? A temu ti pravš lepa in ne pretežka smer, a? Dej že zategn, jest sem že čist navit!« »Bolj ne gre, mi bo prste raznesl! Pa še bolj slabo stojišče mam, se bo vse skupaj izpulil!« sem kričal nazaj. »Kaj, kdo bo pa poj sto pirov spil?« je zanimalo Miha. Aha, enega sem se že na lep način znebil, sem premišljeval sam pri sebi. Naprej je izgledalo zmerno, a se je že po tridesetih metrih spet vse zapletlo. Nobenega varovanja, preplezati pa je bilo treba več kot navpičen pršič. Ja, pa saj česa takega ne more biti pri nas, sem klel. Na srečo sem pod snegom našel radič. Komaj sem se skobacal na velik snežen most v kot ogromnega črnega kamina. Tu nisem več vedel, kje poteka prvotna smer. Stiščali smo se kar levo okoli kamina čez majhen previs. »Frenda« sem zataknil kar za skalo, ki je bila zaradi mraza fino primrznjena na steno. Kobacal sem se, da je bilo kaj, vetrovko sem vso umazal. Kar malo mi je je bilo škoda, seveda, ker je bila ravno nova. Lahko bi jo imel za v kafiče, da bi bil bolj – no, saj veste. Tudi žleb, ki je sledil, ni popustil tempa. V sneg sem zaril sveder, da je vrvi držal smer. Po strmih travah sem priplezal na majhno poličko. Končno sem lahko uredil dobro varovanje.

Snemanje v Loški steni
foto: Anže Marenče

Vrv se mi je iztekla ravno pred veliko rušo. Oba cepina sem zadrl globoko vanjo in tako zavaroval sebe in še brata. Kratko snežišče, nato pa sem opazil še drugi klin v steni. Sledil je »zoprn« previsen skok, naprej pa uživancija po trdem snegu. Ne boste verjeli, varovališče sem naredil z dvema lednima vijakoma, in ko sta oba brata pridirjala za mano, sem prvič v sezoni začel cepina zabijati v led. »Stroja« sta se kar odbijala od njega – seveda, ko pa sta bila tako topa. Smer me je pripeljala do mesta, kjer sta prva plezalca drugič bivakirala. Medtem ko sta Tine in Miha plezala za mano, se nisem mogel odločiti oziroma nisem vedel, kje sta šla prva plezalca, vedel pa sem, kje smo pred tremi leti izstopili iz Medveda. Zato sem rahlo proti levi potegnil raztežaj po ne prestrmih travah in snegu. Kar veselil sem se raztežaja, ki sem ga poznal. Čeprav že takrat ni bil lahek, sem vedel, da me bo pripeljal naravnost na raz Plešivca. S previsom sem opravil v razkoraku in po zamrznjenih travah nadaljeval do vrha. Priplezal sem deset metrov levo od sedla med Plešivcem in Bavhom. Na vrhu je bilo slišati samo vriskanje in močan veter. Ko sta prišla še Tine in Miha, smo se skupaj veselili preplezane smeri. Okoli nas pa je bila že trda tema. Končno sem si privoščil hrano in malo več pijače. Lahko smo si precej oddahnili, saj sem sestop nazaj v Koritnico dobro poznal. Na vrhu smo vse tja do Prevala sestopali po čisto trdem snegu, nato pa je sledil spust za Plešivcem po polmetrskem pršiču. Na koncu smo se še dvakrat spustili po vrvi in končno smo bili v osrčju lepe doline Koritnice, v pol ure pa pri avtu. Nato sem poklical Alija, ki je bil tudi v Logu. Z Domenhom sta že proslavljala prav tako uspešen plezalski dan. Skupaj smo spili še par meric piva, potem pa smo odjadrali proti domu. Miha je že koval nove načrte. »Očitno nisi dovolj izmučen,« sem mu rekel. »Pa saj veš, kako je to: ko prideš iz stene, takoj pozabiš na vse težave začneš iskati nove cilje,« mi je odgovoril. Hja, jaz pa te smeri ne bom nikoli pozabil, tako kot tudi ne Kačjega strupa in Medveda. *Nekoč so bili bojevniki: V+/6; M7; 650m, 11h, 1.P.*

Toliko o alpinizmu in športnem plezanju. Vsaka stvar posebej je zelo zanimiva. Ampak tisto, kar šteje, je zgodba, bi rekel pokojni Šrauf. In seveda se te lažje najdejo v alpinizmu.

Nočni sestop v Bavščico
foto: Anže Marenče

Drohmo in Patibara
Nove slovenske smeri na območju Kangčendzenge

Miha Valič

Na skrajnem severovzhodu Nepala, blizu meje s Sikimom in Tibetom, leži Kangčendzenga - eden najzahtevnejših osemtisočakov na svetu. Vendar Kangčendzenga ni samo gora, je pravi gorski masiv, ki skupaj z okoliškimi vrhovi oblikuje eno od alpinistično najzanimivejših področij na svetu. Slovenske odprave v te kraje zahajajo že vse od leta 1965 in v dobrih štiridesetih letih je majhnemu podalpskemu narodu uspelo pustiti v teh odmaknjenih stenah pomemben pečat. Imena Kangbačen, Jalung Kang, Kanč, Kumbakarna (Jannu), Janak, Wedge Peak in Kiratčuli so globoko usidrani v slovenski alpinistični zavesti. Med najbolj neutrudne obiskovalce vsekakor sodita Andrej Štremfelj in Tone Škarja, ki so jima ti kraji zlezli pod kožo.

Tone Škarja, ki se je s Himalajo prvič srečal prav na odpravi na Kangbačen leta 1965, se je odločil, da se ponovno vrne v te kraje in mlajšim generacijam alpinistov razkaže lepote in odmaknjenost področja Kangčendzenge. Pri glajenju velike generacijske razlike mu je pomagal Damijan Meško, zdravnik odprave, ki je tudi že star znanec Himalaje in severovzhodnega Nepala. V bolj ali manj mlado plezalno vrsto smo sodili Tine Cuder, Matej Kladnik – Karli, Aleš Koželj – Ali, Boris Lorenčič – Lori, Mitja Šorn in Miha Valič.

Mitja Šorn pleza v Drohmu
foto: Aleš Koželj

Adrenalinska je bila že pot do baznega tabora; najprej z vozili ...

Na pot smo se odpravili v drugi polovici septembra, predvidoma za dva meseca. Ker je letalska družba Austrian Airlines ukinila daleč najudobnejši nekajurni polet z Dunaja naravnost v Katmandu, smo morali izbirati med bolj eksotičnimi možnostmi. Iz Ljubljane smo leteli v Istanbul, kjer smo prespali, naslednji dan v New Delhi in šele tretji dan smo prispeli v nekaterim že precej domači Katmandu in v slovensko zatočišče – Thorong Peak Guest House.

V udobju glavnega mesta smo se razvajali dva dni, toliko, da smo uredili potrebne papirje, nakupili hrano in pripravili tovore. Zaradi še vedno precej močnega monsuna je bilo do Taplejunga nemogoče leteti, saj imajo tam travnato pristajalno stezo, ki je uporabna le v sušnem obdobju. Zato smo se za petdeset ur prepustili nepalskim cestam in lokalnim voznikom. Lep uvod v 900-kilometrsko vožnjo nam je pripravil voznik, ki je na avtobusu glasno smrčal. Ko so bili vsi tovori naloženi, mi pa pripravljeni na odhod, so ga le uspeli prebuditi in dobili smo občutek, kot da bi ga ravnokar sneli z nekajdnevne zabave. Verjetno v Nepalu akcije merjenja promilov in alkotesti niso tako pogosti kot pri nas ... Po začetnem šoku je vožnja kar hitro minevala in brez večjih zapletov smo naslednje jutro prišli do skrajnega jugovzhoda Nepala, kjer smo presedli na »terenski« avtobus oziroma »drvarnico«. V vzhodnih deželah precej manj komplicirajo s tehnično ustreznostjo vozil, saj se vozijo, dokler nekaj ne crkne, potem pa to rešujejo na licu mesta, pač kakor vejo in znajo. Na začetku smo bili še živčni, ko smo morali vsakič potiskati avtobus, da je vžgal, ko pa nam je odpovedal diferencial in smo obstali za šest ur, so se nam težave z zaganjačem zazdele nepomembne. Še toliko bolj, ko nam je na blatnem kolovozu ob treh zjutraj odpadel del volanskega mehanizma in sta se sprednji kolesi obrnili vsako v svojo smer ne glede na položaj volana.Vsi smo bili soglasni, da je bila vožnja po razmočenih kolovozih nad mogočnimi prepadi verjetno najnevarnejši del odprave.

Nato na »lastni pogon«...

Psihično načeti in z manjšimi težavami s prebavo smo po dveh dneh poskakovanja le prispeli do konca ceste, v hitro rastoče mestece Taplejung. Od tod naprej poteka ves promet peš, tovori pa potujejo na hrbtih nosačev. Kljub za naše razmere smešno nizkemu plačilu – približno šestih dolarjev za dan nošnje tridesetkilogramskega tovora – je to v Nepalu zelo cenjeno in zaželeno delo, ki ga ni lahko dobiti. Najmočnejši posamezniki za dvojno plačilo nesejo šestdeset kilogramov, če nosijo za svoje potrebe, pa celo kakšen kilogram več. Tudi bolne ljudi, ki ne morejo več hoditi, na hrbtih nosijo do zdravnika, ki je lahko oddaljen celo več dni. Hoja za nas ni bila naporna, saj so etape prilagojene težko obteženim nosačem. Prve dni smo hodili na precej nizki nadmorski višini in močna tropska sopara nam je preprečevala,

da bi uživali ob pogledih na strma pobočja, prepredena s potmi in riževimi polji. Monsun je že nekoliko ponehaval, vendar smo bili kljub temu vsako popoldne ali večer deležni padavin, ki so ohranjale primerno vlažnost za pijavke. Partizanskih zgodb, ki govorijo o decimetrskih krvosesih, nismo doživeli, dobili pa smo vsaj malo vpogleda v nadležnost teh krvoločnih bitij. Prav oddahnili smo si, ko smo šesti dan prispeli v Gunzo, lepo urejeno tibetansko vas na 3500 metrih, kjer so temperature precej prijetnejše. Nosači so se vrnili v dolino in transport so prevzeli Gunzarji s svojimi jaki, zaradi česar smo morali počakati en dan, ki smo ga izkoristili za prvo aklimatizacijo nad 4000 metri. Manjše, modernejše oziroma premožnejše odprave si lahko privoščijo helikopterski polet naravnost v Gunzo, od tam pa je do prostorov za bazne tabore še dva ali tri dni hoje.

Naslednjo noč smo prespali na idiličnem pašniku nasproti vasi Kambačen z veličastnim pogledom na severno steno Kumbakarne. Sedmi oktober je bil prelomni dan na odpravi, saj smo prišli do odcepa ledenika Ramtang, ki vodi pod severozahodno steno Kangbačena, našega glavnega cilja. Takrat smo v precej slabem vremenu ugotovili, da je dostop do predvidenega prostora za bazo z jaki ali nosači nemogoč. V zadnjih letih so se ledeniki toliko skrčili, da se stranske morene intenzivno podirajo, pa tudi površje ledenika je vedno bolj razsuto in prezahtevno za nosače. To je Tone predvidel že na ogledu spomladi, vendar smo morda to težavo vzeli preveč zlahka. In tako smo se znašli v položaju, ko dejansko nismo imeli realnih možnosti, da dostopimo do stene. Po glasovanju na pobudo vodje smo ugotovili, da smo glede na okoliščine vsi člani odprave za to, da se prestavimo v drugo, lažje dostopno bazo in se posvetimo rezervnim ciljem.

Aleš Koželj v zgornjem delu stebra v Drohmu
foto: Mitja Šorn

Še dva dneva sta minila, preden smo končno razprostrli šotore na planini Pangpema (5100 m), ki se najpogosteje uporablja kot severna baza za pristop na Kangčendzengo.Tja smo iz Slovenije potovali kar dvajset dni (od tega je od zadnje ceste minilo enajst dni), kar je sicer v primerjavi s prvimi slovenskimi odpravami v Himalajo še vedno precej manj – leta 1965 je dvajset dni trajala samo hoja do baze pod Kangbačenom. Za pripadnike mlajše, mehkužnejše generacije, ki smo navajeni hitrega tempa življenja, je bil to kar precejšen preizkus in dobra šola potrpežljivosti. Da nismo ničesar zamudili, nam je dokazalo vreme, ki se je šele po našem prihodu v bazo prevesilo iz vsakodnevnega monsunskega cikla v stabilno jesensko obdobje.

Rezervni cilji pridejo prav

Po aklimatizaciji nad bazo smo se morali dogovoriti o razdelitvi rezervnih ciljev. Zaradi novonastalega položaja je prišlo do konflikta interesov in alpinističnih ambicij med posameznimi navezami, a smo ga k sreči dokaj hitro in mirno rešili. V nadaljevanju smo delovali v navezah, vsaka z mislijo na svoj cilj.

Aleš Koželj in Mitja Šorn sta za aklimatizacijo opravila vzpon v bližini Južnega stebra srednjega vrha Drohma (6855 m). V dveh dneh sta dosegla greben in se le na nekaterih mestih dotaknila smeri iz leta 1998 (Doug Scott, Roger Mear). Osemstometrsko plezanje je oteževala naklonina do 80°/60°. Zaradi ugodnih snežnih razmer sta sestopila po varianti. Po nekaj dneh počitka sta vstopila v severno steno Wedge Peaka (6750 m). Preplezala sta spodnji, položnejši del in prespala na višini 5600 metrov. Naslednji dan sta preplezala še kakšnih 100 višinskih metrov, potem pa sta se zaradi izredno slabih snežnih razmer odločila za povratek.

Mitja Šorn na vrhu Drohma
foto: Aleš Koželj

Tine Cuder in Matej Kladnik sta krenila pod južno steno vzhodnega vrha v grebenu Drohmo. Zaradi slabega počutja in glavobola sta se odločila, da aklimatizacijo predčasno zaključita. Nato sta se odpravila pod severno steno Kiratčulija (7365 m), kjer sta nameravala preplezati zanimivo linijo, ki jo slovenski alpinisti opazujejo že dalj časa. Na strmem delu ledenika pod steno sta naletela na nevarno pobočje napihanega snega in zaradi nevarnosti plazov sta se odločila za povratek v bazo.

Matej Kladnik med plezanjem v Drohmu, *foto: Aleš Koželj*

Po neuspešnih poskusih v severnih stenah Wedge Peaka in Kiratčulija so se Aleš Koželj, Tine Cuder in Matej Kladnik še enkrat odpravili v južno steno masiva Drohmo. Mitja Šorn je zaradi zobobola ostal v bazi. Prespali so pod steno, nato pa preplezali novo smer na verjetno še neosvojeni vzhodni vrh (6695 m) in še isti dan sestopili v bazo. Razmere so bile ugodne in Smrdljivo sled so ocenili s TD+, VI/4+, M4, 900 m, 8 h.

Boris Lorenčič in Miha Valič sva se po aklimatizaciji na Pangpema Peaku (6068 m) povzpela na neosvojeni 6630 m visoki predvrh v jugozahodnem grebenu Patibare. Snežna pobočja so dosegla naklonino do 45°. Po treh dneh sva se dovolj aklimatizirana vrnila v bazo, vendar si zaradi vsakodnevnih popoldanskih pooblačitev nisva uspela ogledati svojega naslednjega cilja.

Po nekaj dneh počitka se je vreme popolnoma uredilo in odpravila sva se v oddaljeno krnico pod nepreplezano jugozahodno steno Patibare (Pyramid Peak, 7140 m). Naslednji dan sva se povzpela do ledeniškega platoja pod steno, si ogledala predviden potek smeri in prespala na višini 5900 m. Prvi dan je zaznamovalo plezanje po snegu z naklonino med 50 º in 60 º. Prespala sva na ozki polički pod skalnim skokom (IV, 20 m) na višini 6900 m. Naslednje jutro sva se povzpela na vrh in s tem opravila prvi vzpon na to goro iz Nepala in verjetno šele drugi vzpon na glavni vrh (prvega je iz Sikima opravila japonsko-korejska odprava leta 1993). Sestopila sva po smeri vzpona. V bazo sva se vrnila po petih dneh, celotno turo pa so zaznamovali naporna hoja po razbitih ledenikih, lepo vreme in dobre razmere v steni.

Miha in Lori na vrhu Patibare, *foto: Miha Valič*

Ko smo bili vsi spet zbrani v bazi, smo ugotovili, da smo tako načeti od hoje po razbitih morenah in plezanja na višini, da motivacije za nadaljnje vzpone ni več, zato smo se odločili, da pospravimo bazo in se odpravimo na dolgo pot proti domu. Najprej peš, potem pa zopet dobra dva dneva z avtobusom, saj se Slovenci radi držimo reka: »*Šparat* je treba, pa naj stane, kar hoče.« Potem nas je od doma ločilo samo še nekaj dni prometnega kaosa v Katmanduju, malo živčne vojne s prestavljanjem poleta in obilo posedanja v letaliških čakalnicah.

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
PRVENSTVENI ZIMSKI VZPONI

Krofička
TATOVI SVOBODE
6. 1. 2007, Avgust Robnik in Samo Supin
IV+, WI4, 680 m, 4 ure 30 min

Lučka Baba
KRUH IN IGRA
11. 1. 2007, Janko Oprešnik in Avgust Robnik
V+, A0, A1/V, 70°/ 45°, 650 m, 7 ur in 30 min

Lučka Baba
BELA DAMA
januar 2007, Janko Oprešnik
VI+/VI, 80°, 30°, 650 m, 7 ur

Smer vstopi približno 40 m levo od Šaleške smeri.

Mrzla gora, J stena
ASPIRIN
17. 2. 2007, Peter Jeromel in Karel Završnik
III/3, M, 500 m

Opis: Smer vstopi levo od smeri Kocka in ves čas poteka po razu; zadnjih 100 m do roba stene je več možnosti za izstop. Prevladuje kombiniran teren, v snegu pa do 80°.

Vir: Zimski vzponi, Sidarta 2007, str. 412

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
PRVENSTVENI VZPONI

Krofička, V stena
SENCA VETRA
1. 7. 2007, Samo Supin in Luka Ajnik
VI/V+, IV, 400 m, 3 ure

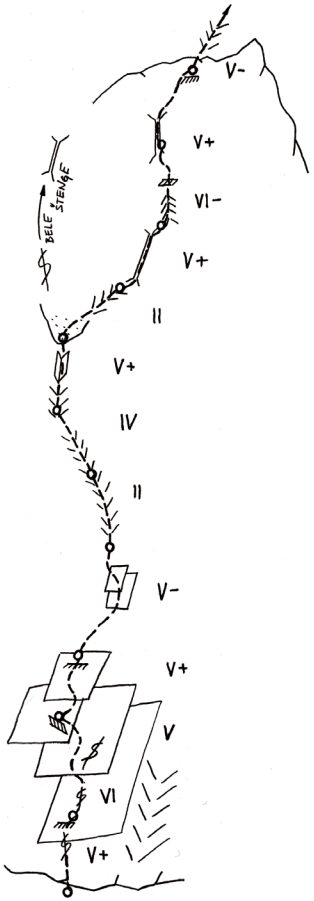

Krofička, Z stena
ŽIVLJENJE V OKLEPAJU
14. 7. 2007, Samo Supin in Luka Ajnik
VII-/VI, V-IV, 180 m, 3 ure

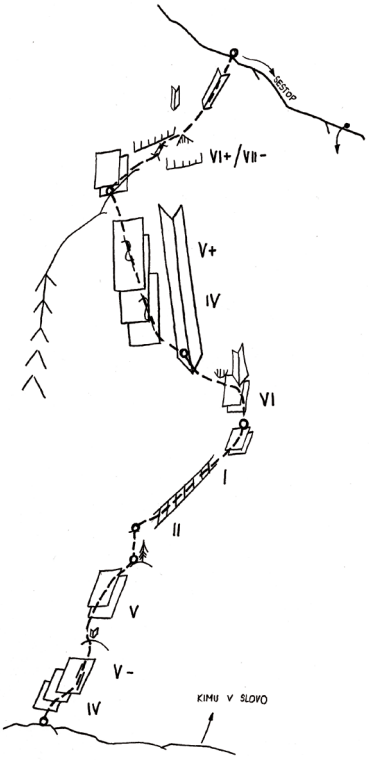

Turska gora
NOVA MAŠA
15. 7. 2007, Samo Supin in Luka Ajnik
VI+/IV, III, 260 m, 3 ure

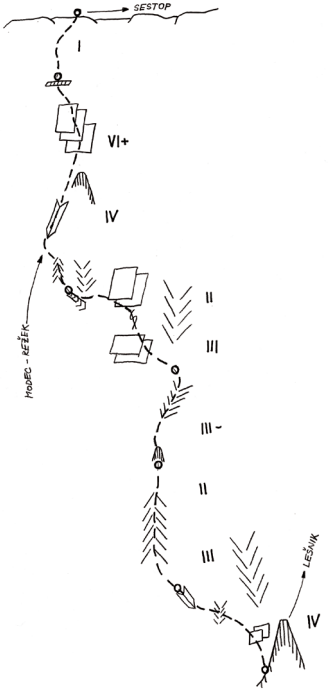

Dolška škrbina, S stena
DO SONCA
21. 7. 2007, Suzana in Viktor Relja
V+/IV, 300 m (do vrha 400 m)

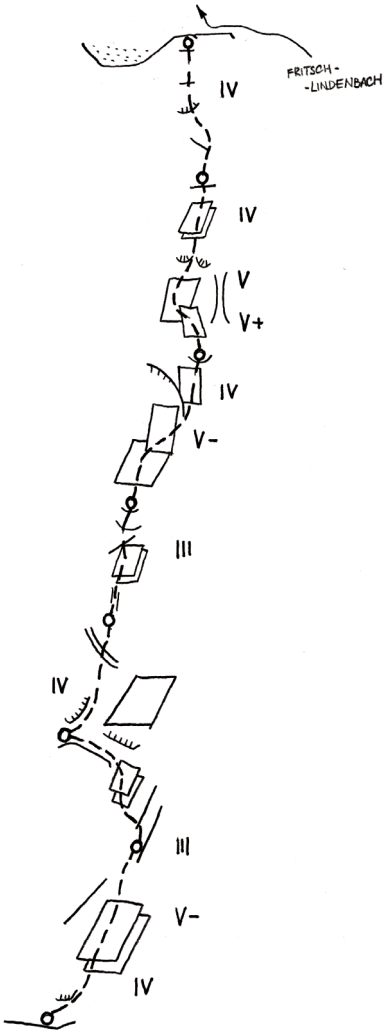

Kalška gora
PANORAMA
28. 7. 2007, Suzana in Viktor Relja
V/IV, 160 m

Dostop: Od Zoisove koče na Kokrškem sedlu po poti proti Kalški gori; po 200 metrih desno, po stari poti mimo Pasje glave; do stene 15 min. Od Suhadolnika po desni, lažji in markirani poti do Taške, tu desno po stari poti, ki je včasih vodila do Kokrškega sedla. Kdor ne pozna poti naj raje izbere prvo možnost dostopa. Časovnica je približno enaka, slabi 2 uri.
Opis: Orientacijsko nezahtevna smer z odlično skalo.
Sestop: Levo po lahko prehodnem svetu do markirane poti, po njej levo proti Kokrškem sedlu (20 min); lahko s spusti ob vrvi po smeri (manj priporočljivo). Dalje kot dostop.

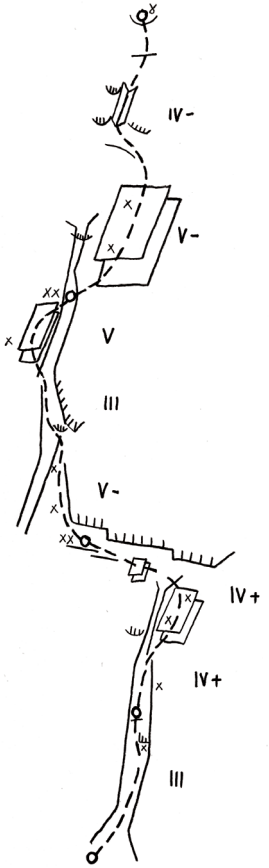

Jež, S stena
SKROKANCA
15. 9. 2007, Primož Buh in Tadej Kodrič
6b, 160 m

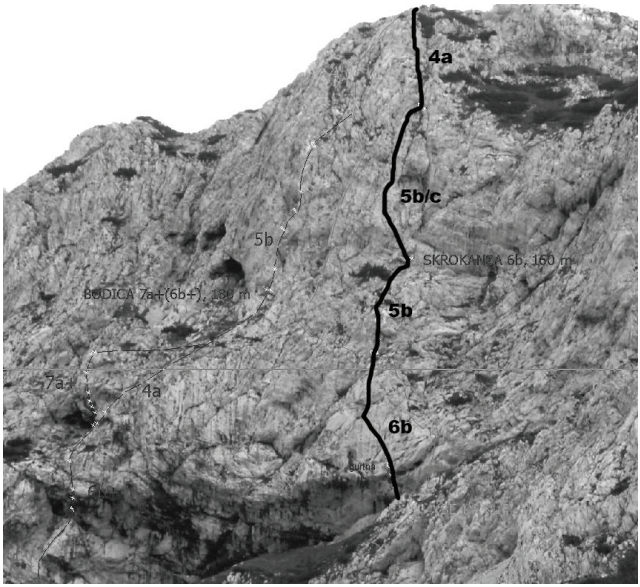

Peca, J stena
ČRNJANSKA DIRETISSIMA
14. 10. 2007, Grega Lačen in Miro Koder
VII, 200 m, 5 ur
Ocene po raztežajih: VII, VII, V, VII, VI

KAMNIŠKO SAVINJSKE ALPE
POMEMBNEJŠE PONOVITVE

Rzenik
VESELI TOBOGAN
13. 1. 2007, Aleš Koželj in Matjaž Plemeniti
VI/V, 300 m, 5 ur
Prva ponovitev smeri.

Škarje
BELI PAJEK
1. 7. 2007, Luka Krajnc in Jernej Gračner
VIII+, 250 m
Druga ponovitev smeri.
Luka je vse raztežaje preplezal v vodstvu, prosto na pogled. Strinja se s popravki, ki sta jih navedla Tanja in Andrej Grmovšek: 1. III, 70 m; 2. VII, 50 m; 3. VII+, 40 m; 4. VII, 15 m; 5. VIII+, 45 m; 6. VI+, 45 m. Tretji in četrti raztežaj je priporočljivo povezati v dolg (55 m) raztežaj, saj tretje varovališče ni opremljeno.

Ojstrica
NEJČEVA
julij 2007, Andrej Grmovšek in Marko Lukić
VIII, 400 m
Prva ponovitev smeri, oba prosto.

Ojstrica
IZZIV
julij 2007, Andrej Grmovšek in Luka Krajnc
VIII+, 400 m
Prva ponovitev smeri, Andrej prosto.

Strevčova peč, JZ stena
MOKRE SANJE
23. 9. 2007, Luka Krajnc in Albin Simonič
7a, 550 m
Druga ponovitev smeri. Luka je smer preplezal na pogled.

JULIJSKE ALPE
PRVENSTVENI ZIMSKI VZPONI

Loška stena
SNEGULJČICA
15. 1. 2007, Tadej Golob in Blaž Stres
V/5-6, M 650m, 10 ur
Prva ponovitev smeri: Sebastjan Domenih in Anže Marenče.
Druga ponovitev smeri: Tomaž Humar in Aleš Koželj; Tine Marenče in Matjaž Plemeniti. Ob drugi ponovitvi je bil smeri dodan težji izstop (3 R, do M6).

Dostop: Kot za Lovsko smer in mimo Kaskad Naše gospe v veliko krnico pod ploščatimi stenami Oltarjev ter daleč v desno pod izrazit strm kot, dobra ura.
Opis: Smer sledi izrazitemu kotu v vpadnici Vrha Rup. Začnemo po njem in se izognemo spodnjim ploščam, nato po očitni rampi zavijemo proti levi, dokler ne ulovimo strmega prehoda (najtežji raztežaj) v vršni del stene. Ko dosežemo zgornje snežišče, nadaljujemo v strm žleb, ki ga zapre previsna zajeda. Tam prečimo v levo do kamінčka, ki se zgoraj izteče v nov žleb, ki pripelje do roba stene. Smer je ena najlepših zimskih v Loški steni. Ponuja napeto, strmo in raznoliko plezanje ter izvrstne prehode prav do roba stene. *(Vir: Zimski vzponi, Sidarta 2007, str. 75)*

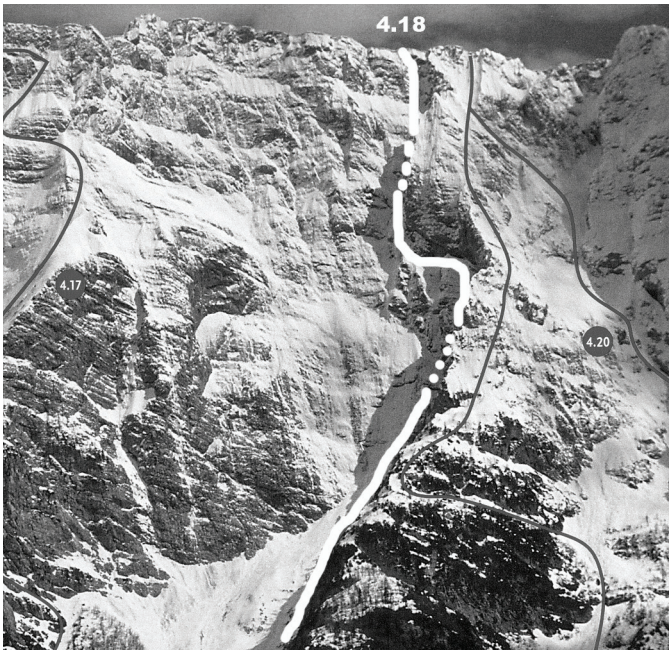

Vir: Zimski vzponi, Sidarta 2007, str. 75

Loška stena, Plešivec
VRNITEV ODPISANIH
16. 1. 2007, Tomaž Humar, Aleš Koželj in Anže Marenče
V/5+, M6, 1200 m, 9 ur

Dostop: Po dolini Koritnice do zadnje kmetije nasproti slapu pod Bavhom, nato pa še 10 minut naprej po poti. Desno čez strugo in navzgor pod steno. Od rampe na cesti do pod stene je približno 1 ura.
Opis: Vstopimo v kotel, ki se skriva za levim izrastkom najnižjega dela stene Plešivca. Po grapi gremo skoraj do konca. Ko se v desno pokaže edina lažja možnost napredovanja, zavijemo proti razu. Strm poraščen teren, do 80°, M. Po razu se povzpnemo med drevesi, zavijemo desno na snežišče, se vrnemo na raz in nadaljujemo po njem do konca. Sledi strm prehod na rampo, M5, ki pripelje na polico pod navpično steno. Od tod do vrha ni več pravega »počitka«. Sledi veliko delikatnih odstavkov, M6. Preko zadnje police zaplezamo ponovno povsem v levo na raz in po njem do vrha, težko, M6. *(Vir: Zimski vzponi, Sidarta 2007, str. 60, 62)*

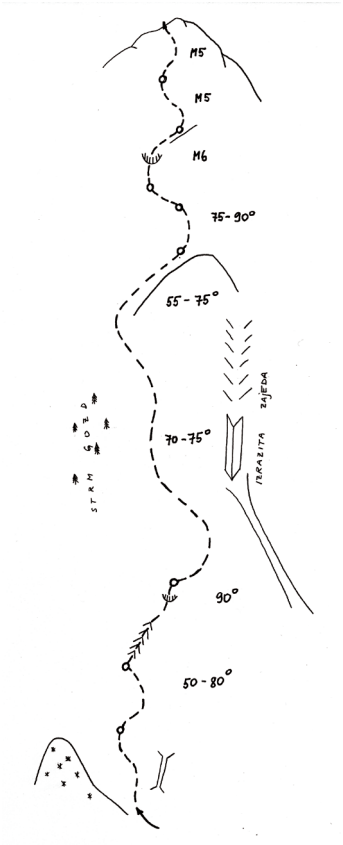

Loška stena, sedlo med Ogradi in Vrhom Krnice
MIMO MESNU
4. 2. 2007, Sebastjan Domenih in Aleš Koželj
IV/4, M4, 800 m, 6 ur

Razor, Škrbina
DOLG JEZIK - VSTOPNA VARIANTA SMERI
7. 1. 2007, Tina Di Batista, Andrej Erceg in Uroš Samec
III+/M4+, 300 m, 6 ur

Mangart, S stena
BELKA
16. 3. 2007, Tine Marenče in Irena Mrak
V/5, M5, 600 m (+ 300 m), 12 ur

Dostop: Od parkirišča pri Belopeških jezerih do vznožja stene (po markirani poti proti bivaku Nogara), približno 2 uri.
Opis: Spodnji del smeri poteka čez kombiniran ledno/snežni/skalni odsek, ki je ključ smeri, saj sta tu najtežja raztežaja (M5). Osrednji del smeri je lažji in poteka preko snežišča, v zadnjem delu sledijo predvsem snežno/ledni raztežaji do 85°.
Sestop: Čez Plazje, približno 2 uri.

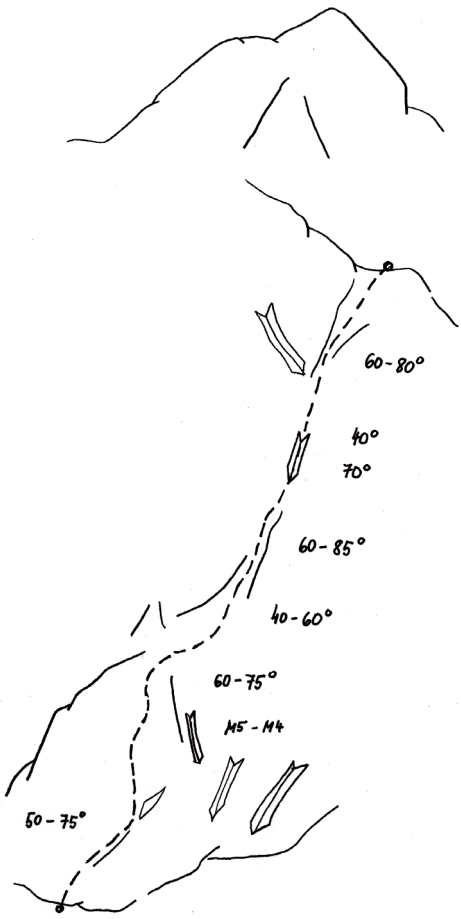

Srednja Ponca
ŠANGRI - LA
9. 4. 2007, Irena Mrak in Mojca Švajger
III-IV, 50°-70° (80°), 500 m (+ 250 m), 5 ur

Dostop: Od parkirišča pri Belopeških jezerih proti koči Zacchi ter pod steno (približno 2 uri).
Opis: Po snežišču pod globoko grapo v vpadnici škrbine Planica (Forca Planizza); nato v desno grapo in po njej do širokega snežišča - plezanje do 60°; sledi široko snežišče, 150 m (do 45°), nato pa 350 m plezanja v zgornjem delu stene, kjer iščeš prehode in izstopiš približno 50 m levo od vrha Srednje Ponce. Težave v tem delu so mestoma do 80°, v večji meri pa med 50° in 70°.
Sestop: Čez vrh Srednje Ponce do Rdeče škrbine, od tu proti levi do vznožja. Včasih je potreben vsaj 1 spust ob vrvi (približno 60 m), odvisno od razmer.

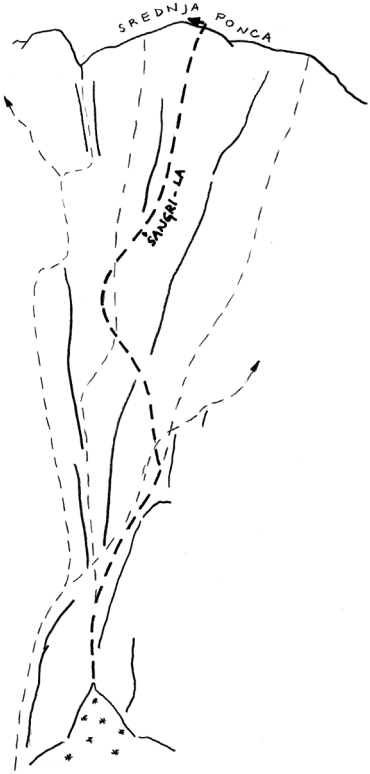

JULIJSKE ALPE
PRVENSTVENI VZPONI

Loška stena, Mali ozebnik
EMENTALAR
25. 6. 2007, Peter Bajec in Tadej Golob
V, A0, 150 m

Opis: Smer ima kvalitetno skalo na težjih mestih, vmes pa je krušljiva. Prehodi so lepi in logični. V smeri je ostalo pet klinov, eden na stojišču, štirje v tehničnem raztežaju.

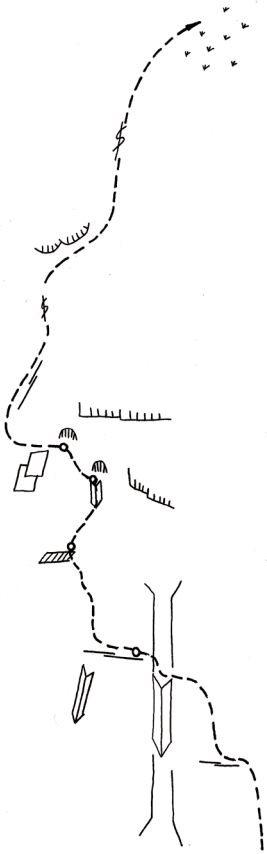

Loška stena, Oblica
UVERTURA
10. 6. 2007, Peter Bajec, Tadej Golob in Borut Kantušer
V+/III-IV, 350 m

Opis: Smer vstopi po Smeri bratov Černuta, nato se odcepi levo, v lepo vidno razpoko; v zadnjem raztežaju se smer pridruži Borutovi smeri.

Dovški križ
NO SIKI RIKI
21. 7. 2007, Peter Bajec in Tadej Golob
VI, 200 m, 5 ur

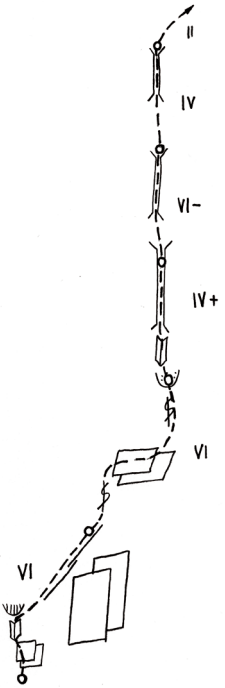

Zadnji Pelc, Z stena
KAMINSKA SMER
9. 6. 2007, Jože Makuc in Ivan Razpet
VI/IV-V, 150 m

Dostop: Planina Zapotok; 50 m pred stajo desno v grapo, po stezici desno ob njej do travnatih vesin in pod steno (1 ura in 30 minut).
Opis: Po kaminu na razčlenjeno rampo; po njej do luske, ki preide v kamin; po njem na pomolček in v grapo; po njej do izstopnega kamina; čez zagozdeno skalo v njem po desni. Po lažjem svetu na poličko.
Sestop: Po polički proti levi do grape ter po njej k vznožju stene (55 m spust ob vrvi).

Bavški Grintavec, JV stena
SMER BELIH STOPNIC
2. 9. 2007, Ivan Razpet in Jože Makuc
V+/II, III-IV, 700 m

Dostop: Od parkirišča pri tabli »Trenta« po stezi desno skozi gozd do grape; desno ob njej po stezi, ki se višje obrne proti desni. Naprej po grapi do izteka pod veliko votlino (2 uri).
Opis: Smer ponuja kompaktno skalo in ni orientacijsko zahtevna.
Sestop: Po travah navzgor na greben in po njem levo na vrh Grintavca (II-III); od tam po markirani poti nazaj v dolino.

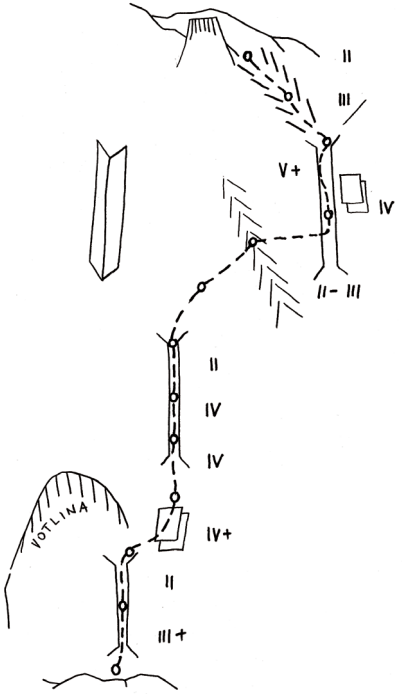

Zapotoški vrh, J stena
SNEŽENKA
21. 4. 2007, Suzana in Viktor Relja
V+/IV, 180 m

Opis: Vstop je 5 m desno od Gejše (prusik). Skala je odlična.

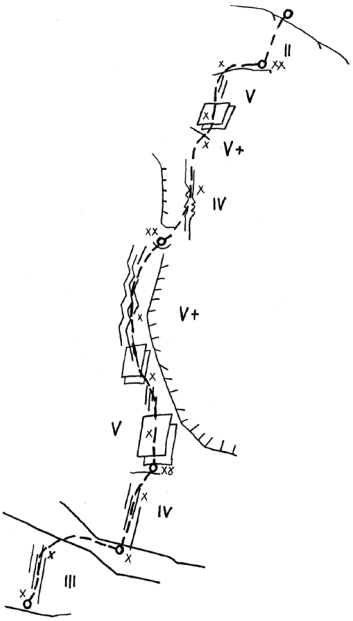

Mali Ozebnik, S stena
INKOVSKA SMER
5. 8. 2007, Peter Bajec in Borut Kantušer
IV+/III, 300 m, 4-5 ur

Opis: Smer poteka v skrajnem levem delu severne stene Malega Ozbenika. Njena dolžina znaša devet raztežajev po 50 metrov.

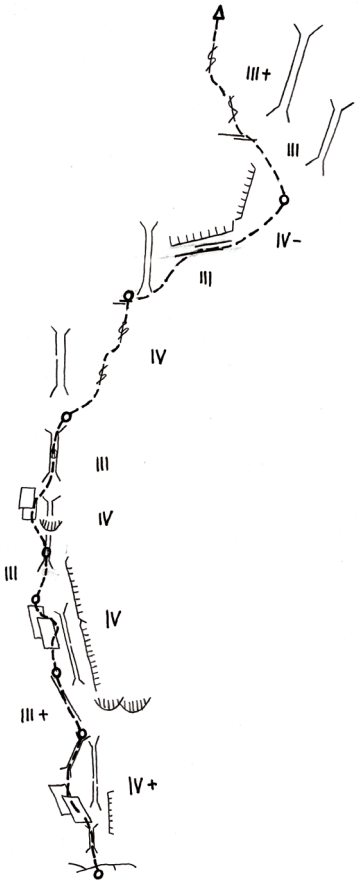

Luknja peč, S stena
ČRNA OVCA
16. 8. 2007, Tomaž Jakofčič in Gregor Miklič
VI+, 400 m

Opis: V smeri s povprečno kamnino je ostal en klin. Smer si tri četrt raztežaja deli z varianto Gad, kjer je na stojišču svedrovec in višje še en klin.

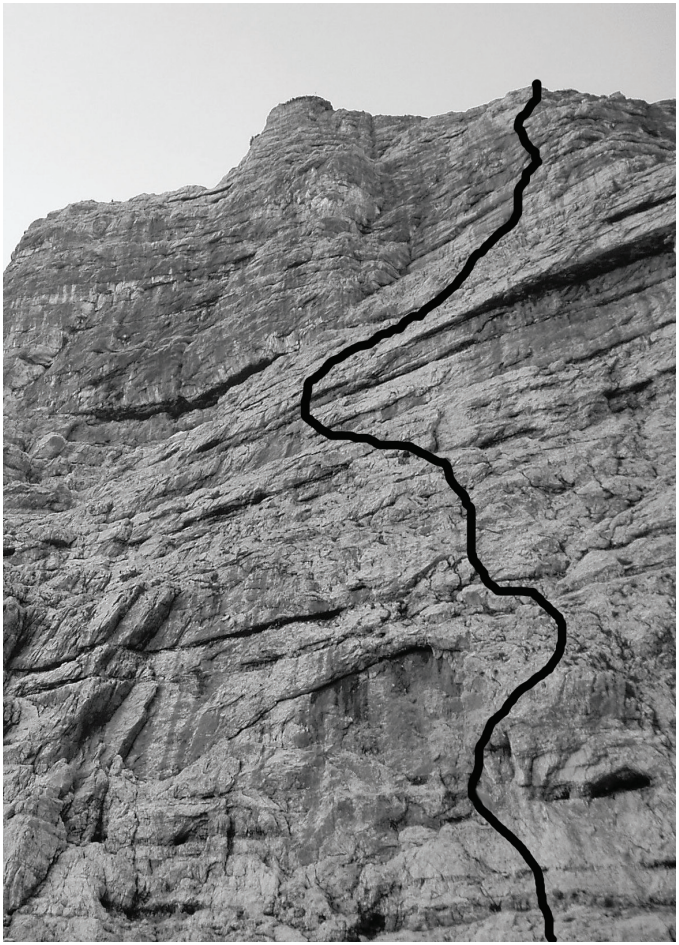

Prisojnik, SZ stena
STRAŠNI MIŠEK
4. 8. 2007, Urban Golob in Marjan Kovač
VI/IV-V, 350 m (250 m), 4 ure

Opis: Smer poteka po stebru (levo od smeri Steber), ki od daleč izgleda monoliten in izpostavljen. Plošče niso preveč strme, prehodi so lepi, težave zmerne. skala je na najtežjih mestih zelo dobra, ponekod pa nekoliko »goljufiva«. Do roba stene je smeri za 350 m, težav pa 250 m. V smeri so ostali trije klini.

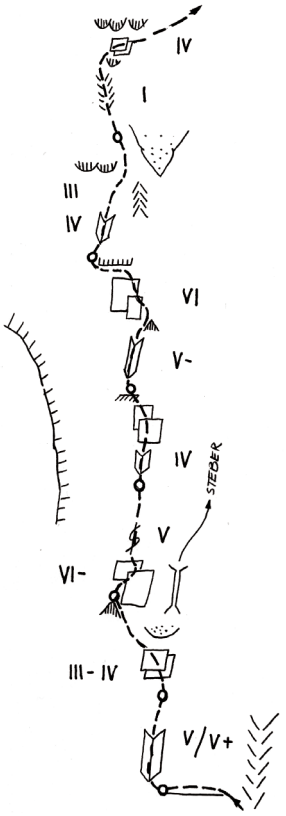

Prisojnik, Turn
V LERU
15. 8. 2008, Urban Golob in Nina Kopčavar
V+/III-IV, 250 m, 3 ure

Opis: Smer se začne po Rašiški, potem pa do konca spodnjega, strmega dela stene poteka levo od nje. Zgoraj smer poteka desno, po samem razu, ki pripelje desno od vrha. Smer premore nekaj zelo dobre skale, v spodnji polovici pa je potrebna večja previdnost.

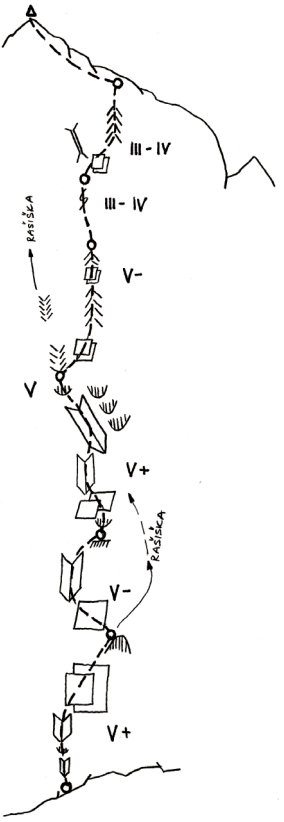

Prisojnik, Hudičev steber
LEPOTICA JE ZVER
9. 9. 2007, Urban Golob in Pavle Kozjek
VI+, A2/V-VI, 550 m, 10 ur

Opis: Smer vstopi po Hudičevem stebru (2 raztežaja in pol), nato pa poteka čez bele plošče in poči desno od njega. V zgornjem delu najde lep prehod z desne na raz, po katerem poteka Angelska smer, s katero ima skupna zadnja dva raztežaja.

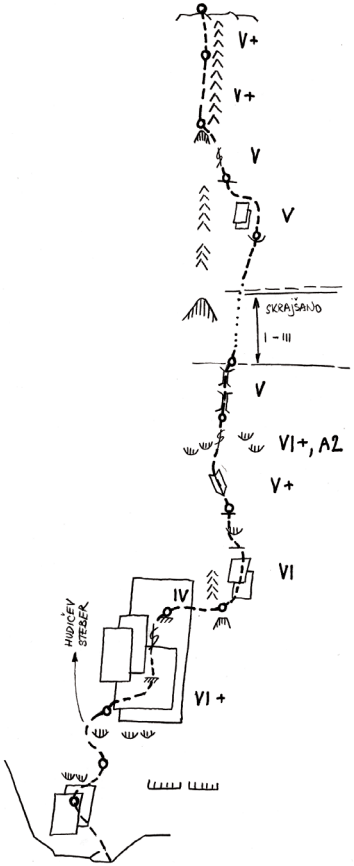

Prisojnik, J stena
MEGLA
8. 7. 2007, Suzana in Viktor Relja
V-/III, 400 m

Dostop: Po Slovenski poti, ki vodi po južni strani na vrh Prisojnika (1 ura in 30 minut).
Opis: Skala je dobra.
Sestop: Po markirani poti nazaj na Vršič (1 ura in 30 minut).

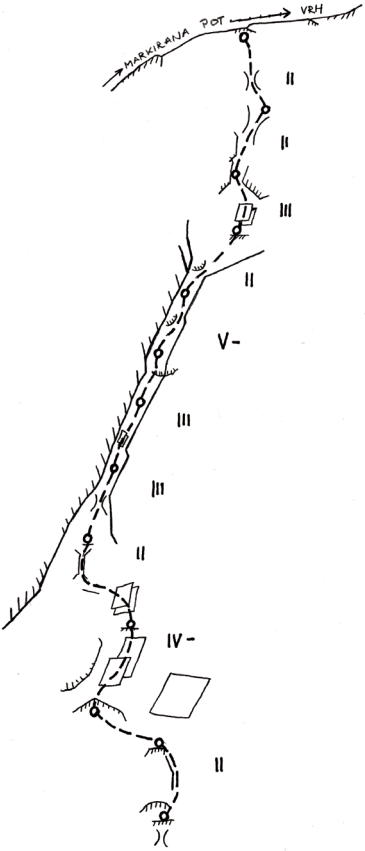

Prisojnik, J stena
NAJSTNICA
9. 9. 2007, Suzana in Viktor Relja
V+/IV, 180 m

Dostop: Po Slovenski poti, ki vodi po južni strani na vrh Prisojnika (1 ura in 30 minut).
Opis: Skala je odlična.
Sestop: Po markirani poti nazaj na Vršič (1 ura in 30 minut).

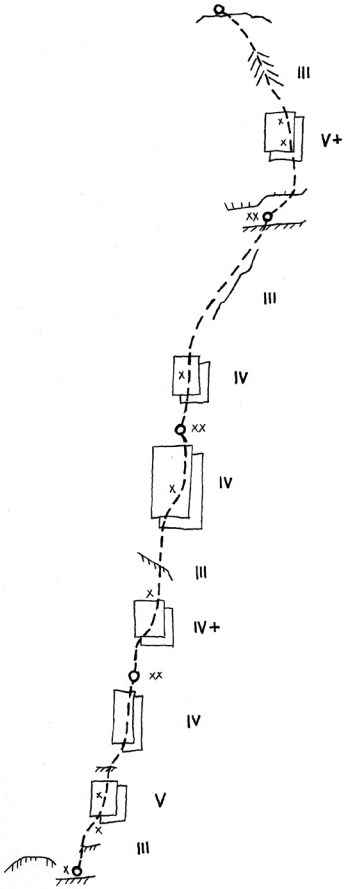

Velika Mojstrovka, J stena
JUŽNE KASKADE
23. 9. 2007, Suzana in Viktor Relja
V/III, 180 m

Dostop: S prelaza Vršič po markirani poti proti vrhu Male Mojstrovke; kmalu za prevalom poševno v levo proti steni; 1 ura, 15 minut.
Opis: Kratka stena, primerna za mrzle dni. Skala v smeri je povprečna.
Sestop: Od konca smeri poševno levo čez plošče do grape, po njej nazaj k vstopu; 15 minut.

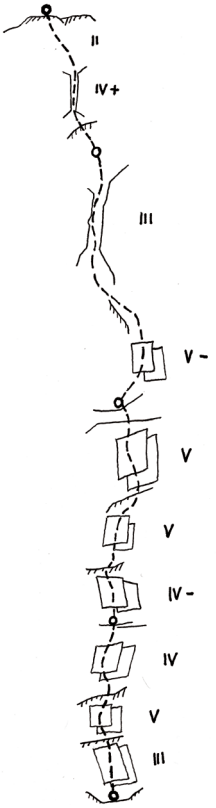

greben Dovški križ–Oltar, S stena
SPODAJ NEŽNO
15. 8. 2007, Peter Bajec in Tadej Golob
V/III-IV, 200 m, 3-4 ure

Opis: Smer poteka po nenavadni, konglomeratni pečini povprečne kvalitete. Predvsem v drugem (najtežjem) raztežaju je skala slabe kvalitete. V njem so ostali trije klini. Višje se kvaliteta skale izboljša in plezanje postane užitek.

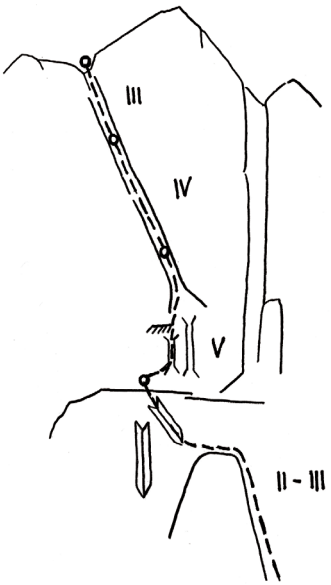

Zadnja Kopica, J stena
ROSA
4. 8. 2007, Suzana in Viktor Relja
V-/IV-III, 350 m

Dostop: od Poldovega rovta po poti, ki pelje skozi krnico Na Brinju proti Dovškemu križu, 2 uri 30 minut.
Opis: Lahka, orientacijsko nezahtevna smer. V smeri je en klin in nekaj prusikov.
Sestop: smer pripelje na greben malo pred vrhom Zadnje Kopice. Po njem do vrha in naprej do mesta, kjer se greben konča s strmim skokom levo navzdol v škrbino. Tik pred koncem težaven skok (II+). Od škrbine malo navzgor in poševno levo do stika s potjo, ki pelje na ali z Dovškega križa. Po njej navzdol do vstopa smeri.

Oltar, Z stena
VAJA
21. 7. 2007, Iztok Tomazin in Tomo Virk
VI-/III-V, 270 m, 4 ure 30 min

Opis: Smer poteka levo od Kugyjeve smeri, v pretežno dobri skali z zanimivimi prehodi. Dostop do smeri je dolg približno 3 ure.

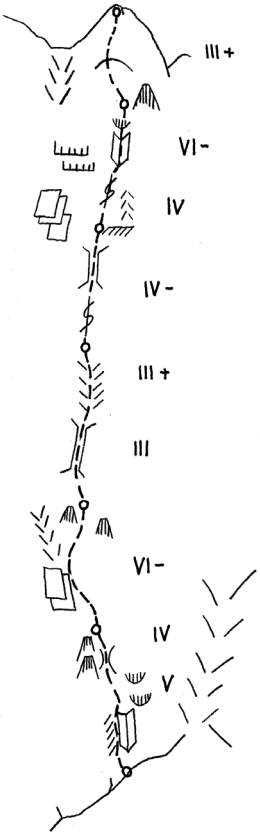

Plešivec, S stena
ČMRLA
15. 7. 2007, Tadej Golob in Urban Golob
VIII/VII obv. VII- spodaj, VI-/V zgoraj, 350 m

Opis: Smer vstopi 50 m nižje od vstopa v Lepotičko, kjer strmo pregrado prereže zajeda, ki pripelje na travnato gredino pod nezgrešljivo razčlembo. Po njej tri raztežaje na vrh stolpa in do stika z Lepotičko. Po njej pol raztežaja, do zagozdenega balvana, preko njega; naslednje tri raztežaje po strmih ploščah, do ponovnega stika z Lepotičko. Po njej raztežaj in pol na južna travnata pobočja Plešivca.

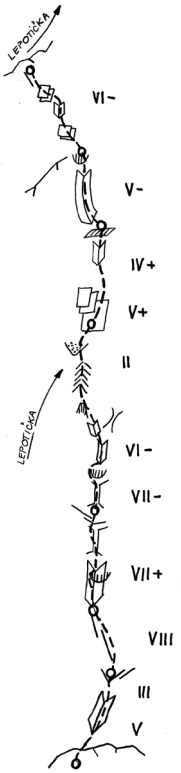

Plešivec, S stena
LOVRO
16. 9. 2007, Tadej Golob in Štefan Mlinarič
VII/V+, 350 m

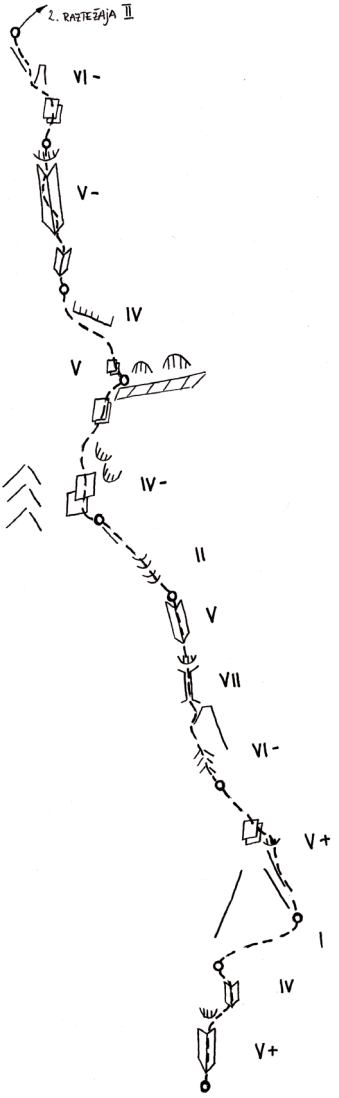

Razor–Lešarjeva peč, SZ stena
TALEVA
23. 9. 2007, Zlatko Koren in Peter Podgornik
V/III-IV, 400 m, 3 ure

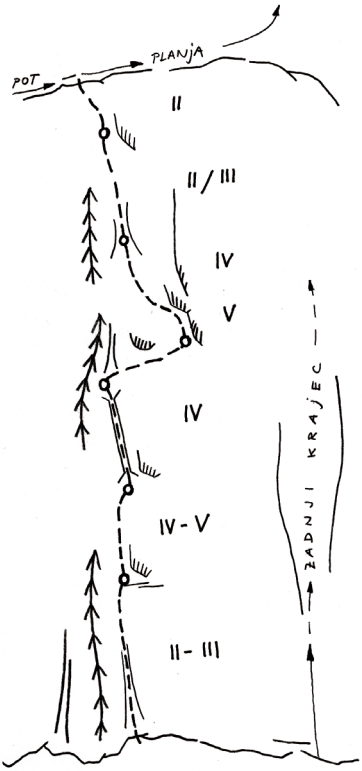

Planja, J stena
KROKARČEK
14. 10. 2007, Boris Sedej in Davor Velikanje
V+, 200 m + 200 m plezalnega dostopa (III)

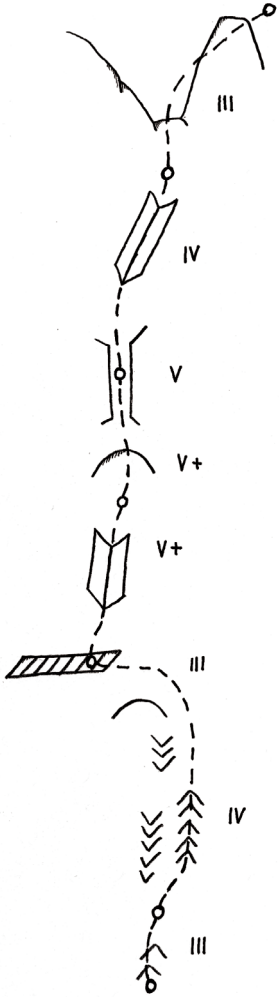

Zadnjiški Ozebnik, SV stena
LEVA SMER
10. 9. 2007, Zlatko Koren in Peter Podgornik
V+/III-IV, 600 m

Opis: Smer poteka po levem markantnem kotu z manjšimi obvozi. Približno 100 m gre skupaj s Centralno smerjo, nato zavije v levo in sledi kotu vse do roba stene. Plezanje ponuja pravo trentarsko doživetje, od kompaktnih predelov, do zelo kosmatih prehodov. Na robu stene sta prva plezalca našla gamsje sledi, ki so ju pripeljale po lepih naravnih prehodih na pot pod Zadnjiškim Dolom.

Meja, J stena
ŽARKI
13. 10. 2007, Suzana in Viktor Relja
V+/IV, 200 m

Dostop: Kot za Škrbinsko ploščo; do razpotja poti, po desni markirani poti, ki vodi na Vrh nad Škrbino, mimo stene. Od planine Kuk 1 ura in 45 minut.
Opis: Orientacijsko nezahtevna smer z dobro skalo. Način plezanja kot v Škrbinski plošči.
Sestop: Levo po stezi do markirane poti in po njej do vstopa v smer.

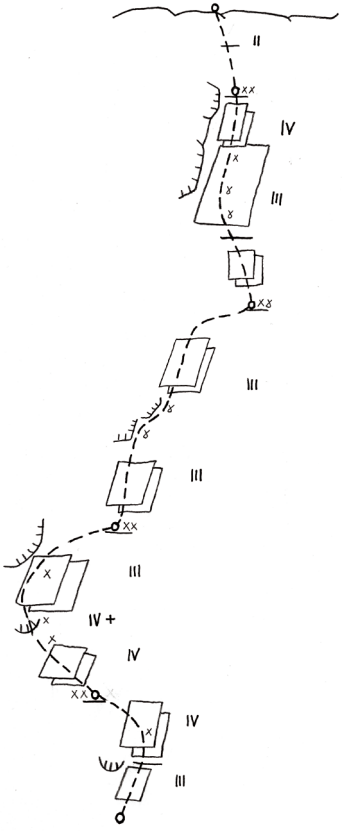

Veliki Škedenj
PUŠELJC
3. 8. 2007, Tomaž Jereb in David Tončič
VII-/VI, V, 250 m, 7 ur

Dostop: Iz Bovca po cesti (7 km) do postaje B. Naprej po cesti, levo do prve serpentine (10 min) in še 20 minut hoje po gozdnem brezpotju do vznožja stene.
Opis: Vstop desno od smeri Jerebika, približno 50 metrov levo od pogosto plezane smeri ZSZ. Smer poteka po nezgrešljivi manjši zajedi, nad njo pa po levo potekajoči poči pod previsi.
Sestop: Spust po smeri ZSZ (obvezno 2 x 60 m vrv) ali po grebenu.
Smer je posvečena izgubljenima prijateljema na Mangartu – Davorinu Likarju in Juretu Uršiču.

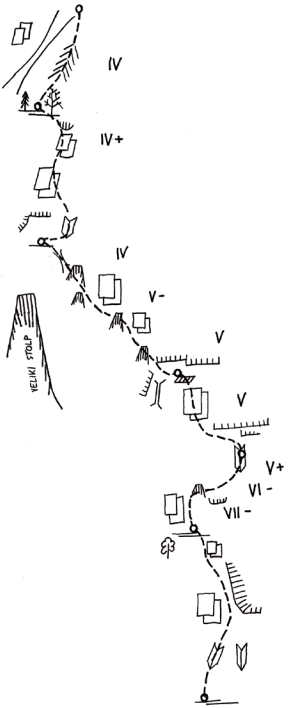

Vevnica
PLANIKIN CVET / SPOMINSKA SMER TINETA MIHELIČA IN JOŽETA ŽUMRA
16. 9. 2007, Pavle Kozjek in Peter Podgornik
VII-/V-VI, 550 m, 6 ur 30 min

Opis: Smer poteka med Barbaro in Desnim Piussijem, plezanje je lepo, po naravnih prehodih in večinoma v zelo dobri skali. Spodaj je smer povsem samostojna, zgoraj se v višini druge velike strehe dotakne Barbare, s katero ima nato tudi skupen izstop po kaminu. Ključ smeri je gladka previsna poč v petem raztežaju.

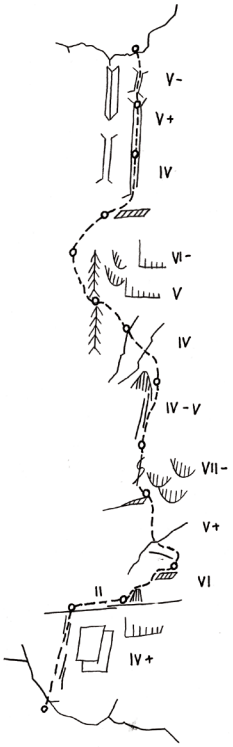

Visoka Ponca
ZVITOREPKA
7. 7. 2007, Filip Bence
III/IV+, 450 m (+ 200 m), 2 uri

Opis: Od koče Zacchi po grabnu, ki se vleče izpred koče v gozd. Leva od dveh vzporednih grap v podstavku Visoke Ponce že takoj na vstopu postreže z zmernimi težavami. Plošče, grapa in kamin se izmenjujejo čez večji del smeri. Plezanje po odlični, a precej gladki skali bi bilo na kakšnem mestu morda lahko ocenjeno s V-. Nad vznožno gredino se smer nadaljuje po Donadinijevi smeri oziroma Severozahodni grapi do grebena in po njem na Visoko Ponco.

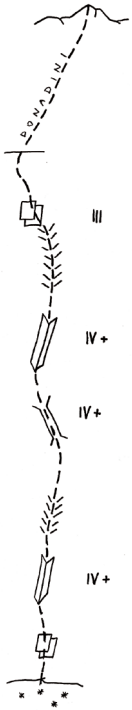

Visoka Ponca
JUBILEJNA SMER
24. 8. 2007, Filip Bence
IV+/III-IV, 700 m, 2 uri

Opis: Od koče Zacchi po grabnu, ki se vleče izpred koče v gozd. Nad gozdno mejo zavijemo desno pod značilno grapo. Navpične težave obidemo po desni za lusko, nato pa vseskozi sledimo najbolj zglajenemu žlebu. Na razcepih gremo desno, v glavnem v smeri grape, ki poteka levo od osrednje grape. Nad vznožno gredino nadaljujemo po ploščah in po grapi do votlinaste zapore. Po poličkih zavijemo desno na raz in nadaljujemo po njem ali desno od njega do rame. Čez njo rahlo proti levi in čez plošče na vrh stene oziroma špice v grebenu. Po grebenu na vrh Visoke Ponce.

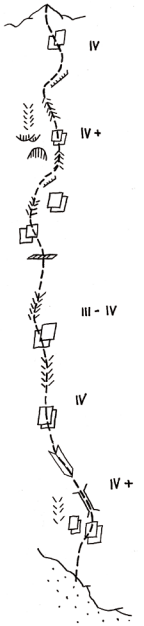

Zadnja Ponca
MUC
7. 7. 2007, Filip Bence
IV+/IV, 850 m, 2 uri

Opis: Smer vstopi približno 100 m levo od smeri Zamorček, po razdrapani rampi do neizrazitega žleba, ki gre proti levi. Nato naravnost navzgor čez plošče na vrh glave (rame). Smer gre tu po policah levo čez smer Benet-Meroi in levo po ploščah mimo črnega kota ter naravnost navzgor po lepih prehodih vse do roba stene; izstopi malo desno od škrbine.

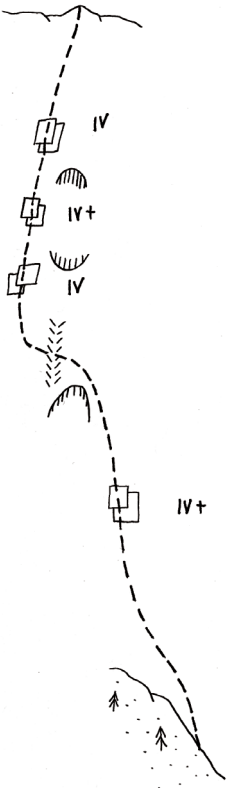

Zadnja Ponca
RAVŠL
16. 7. 2007, Filip Bence
IV/III, 800 m, 2 uri

Opis: Smer ima isti vstop, kot smer Zamorček, ki pa jo takoj zapusti in gre v grapo proti levi ter v njenem območju nadaljuje v smeri navpične stene. Levo pod njo in potem proti desni do golega viharnika. Nadaljujemo čez strmo steno in skozi kamin na ramo do raza, po katerem plezamo proti robu stene.

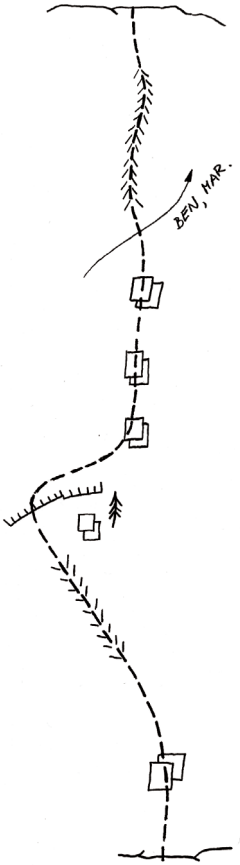

Zadnja Ponca
VETRNICA
16. 7. 2007, Filip Bence
IV/III, 450 m, 1 ura

Opis: Smer poteka v desnem delu stene, njen začetek je približno 100 m levo od nekoč zavarovane poti na Strug. Pod zadnjo zeleno polico vstopimo v grapo, prekinjeno s ploščami, proti levi sledimo lepim prehodom, ki vodijo do najnižjega dela velike kotanje.

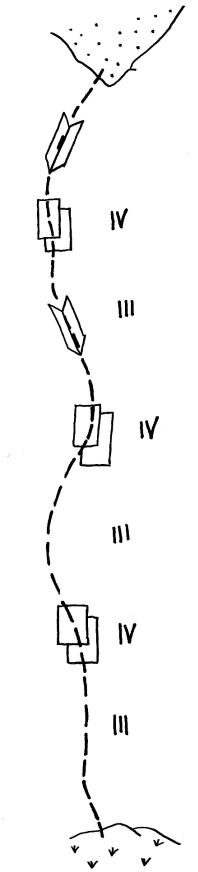

Zadnja Ponca
TAMOKRA
24. 6. 2007, Filip Bence
IV+ (2 prehoda), ostalo lažje, približno 1000m, 2 uri in 30 min

Opis: Smer vstopi z zadnje zelene glave približno 50 m pod začetkom nekoč zavarovane poti na Strug. Z glave gremo poševno levo navzgor pod skalno pregrado, kjer poiščemo gamsje prehode in jim sledimo levo vse do stika s smerjo Zamorček tik pod odcepom variante Zamorčka. Nadaljujemo levo v smeri suhega macesna in naprej po smeri Benet-Meroi. Pred stikom s slednjo je prehod s težavami do IV+, ki nas pripelje v grapo. Nadaljujemo levo v smeri velike gredine, ki se pne poševno navzgor. Po ozkih poličkah s težavami do IV+ pridemo do stika z Viharniško smerjo, se malo spustimo in po prvi možnosti spet povzpnemo pod navpično steno do rušnate glave (območje pod Rdečo škrbino). Tu sledimo gamsjim stečinam proti levi preko pobočja Srednje Ponce do pod raza Visoke Ponce, kjer prečenje zaključimo na markirani poti.

Nove smeri v Visoki in Zadnji Ponci:

1 - ZVITOREPKA
2 - JUBILEJNA
3 - MUC
4 - RAVŠL
5 - VETRNICA
6 - TAMOKRA

JULIJSKE ALPE
POMEMBNEJŠE PONOVITVE

Nad Šitom glava, S stena
OGNJENI KRST
14. 1. 2007, Jure Juhasz, Dejan Koren in Mitja Nabergoj
VI, 300 m, 8 ur
Prva zimska prosta ponovitev smeri (Dejan v vodstvu prosto in na pogled, Matija prosto, Jure 2xA0).

Jerebica, J stena
VAYA CON DIOS
19. 1. 2007, Tomaž Cingrle in Rok Stubelj
VII, 450 m, 7 ur in 30 min
Prva zimska ponovitev smeri.

Triglav, S stena
HELBA S SKALAŠKO
20. 1. 2007, Jurij Hladnik in Mitja Šorn
VIII, M4, 1000 m, 12 ur in 30 min
Zimska ponovitev smeri.

Loška stena
NEKOČ SO BILI BOJEVNIKI
4. 2. 2007, Anže, Miha in Tine Marenče
V+/6, M7, 650 m, 11 ur
Izstop po Malem koritniškem medvedu (zadnji raztežaj)
Prva ponovitev smeri.

Krn, Z stena
ZAGON
4. 2. 2007, Matic Jošt in Aljaž Tratnik
90°, M/55°-70°, 800 m
Tretja ponovitev smeri.

Loška stena
KO SE ČAS USTAVI
V, 5+, M5, 900 m
marec 2007, Nejc Breščak in Tine Cuder
Prva ponovitev smeri.
10. 3. 2007, Milivoj Bučan in Tomaž Cingerle
Druga ponovitev smeri.

Rušica
ŽIVELA KLASIKA
VII/VI+, V, 250 m
20. 5. 2007, Borut Kozlevčar in Maja Lobnik
Druga ponovitev smeri.
13. 9. 2007, David Debeljak in Peter Juvan
Tretja ponovitev smeri.

Srebrnjak
ŠE BOLJ CENTRALNA
21. 6. 2007, Peter Bajec in Sašo Matas
V-/III-IV, 450 m
Prva ponovitev smeri.

Triglav
OBRAZ SFINGE
IX+, 160 m
25. 6. 2007, Tina Di Batista in Tomaž Jakofčič
Tomaž je smer preplezal prosto.
avgust 2007, Anže, Miha in Tine Marenče
Anže je smer preplezal prosto.

Triglav
RAZ MOJSTRANŠKIH VEVERIC
15. 8. 2007, Jure Juhasz in Dejan Koren
VIII+/VI+, 280 m
Dejan je smer preplezal prosto, najtežji raztežaj v drugem poizkusu.

Škedenj
NINA
19. 8. 2007, Milivoj Bučan in Marko Šturm
VIII-
Marku je uspela prva prosta ponovitev smeri.
Ocene po raztežajih: VI, VI, VII+/VIII-, VIII-, IV, V.

Rušica
ČINGULMAKI
september 2007, Matjaž Jeran in Matevž Kunšič
VIII+/IX-, 250 m
Prosta ponovitev smeri.

EVROPA

Alpski maraton Mihe Valiča – 82 x 4000 metrov

Član: Miha Valič
Trajanje: od 27. decembra 2006 do 7. aprila 2007.

Pozimi in v prvih pomladnih dneh, od 27. decembra 2006 do 7. aprila 2007, je alpinist Miha Valič preplezal vseh 82 alpskih štiritisočakov, kolikor jih je uvrščenih na uradni seznam evropske gorniške organizacije. Prvotne zamisli, da bi vse vrhove preplezal v 82 dneh, zaradi slabih vremenskih razmer ni uresničil, vseeno pa je dosežek veličasten. V prvih 82 dneh je osvojil 74 štiritisočakov, projekt pa dokončal v 102 dneh.

Miha se je podviga lotil v zimskem času, kar daje dosežku še večjo vrednost. Pozimi se večina gora nad 4000 metri zavije v samoto, koče so zaprte, s seboj je treba nositi vso opremo za večdnevno bivanje, poti so zasute s snegom (težavna orientacija, nevarnost plazov …).

Zaradi povezovanja vrhov v čim krajšem času se je Miha na večino vrhov povzpel po najlažjem, normalnem pristopu, ki pa je vseeno nemalokrat zahteval resno skalno ali ledno plezanje. Največje ovire so bile: prečenje Hudičevih špic, prečenje grebena Rochefort in Grandes Jorasses, grebensko prečenje skupine Mischabel, grebensko prečenje Schreckhorn–Lauteraarhorn in Brouillardski greben Mont Blanca, zaradi zimskih razmer in močnega vetra pa je bila tudi večina štiritisočakov, ki so poleti manj zahtevni, povsem resen zalogaj.

Velik problem je bila tudi logistika podviga. Miha se je iz etape v etapo vozil sam s kombijem, brez stalne spremljevalne ekipe. V dobrih treh mesecih se je pri njem zvrstilo petnajst soplezalcev, prijateljev, ki so pripomogli k uspešnosti projekta. Po časovnem vrstnem redu so mu delali družbo: Rok Blagus, Alenka Klemenčič (3x), Blaž Grapar (2x), Luka Kronegger, Boris Lorenčič, Gašper Rak, Tina Di Batista, Miha Lampreht, Matevž Kramer, Tadej Debevec, Vesna Nikšič, Miha Maček, Blaž Stres, Klemen Gričar in Tomaž Jakofčič. Za vremensko napoved je skoraj vsak dan skrbel Gregor Sluga.

Nobeden od posameznih vrhov ni predstavljal vrhunskega alpinističnega dejanja, celotni zalogaj 82 vrhov pa je nedvomno vrhunsko športno in pustolovsko dejanje, po zahtevnosti primerljivo z zahtevnimi odpravami v visoka gorstva.

HRVAŠKA

Paklenica
LAŽNIVKA
april 2007, Luka Krajnc in Marko Lukić
6b
Prva prosta ponovitev smeri z dodanima dvema raztežajema vstopne variante (6a in 6a+).

Paklenica, Aniča Kuk
SPIDER
12. 5. 2007, Igor Čorko in Andrej Grmovšek
8a, 350 m
Andrej je opravil tretjo prosto ponovitev smeri.

Paklenica, Aniča Kuk
KLIN + ALBATROS + KAČA + NOSTALGIJA + VELEBITAŠKA
maj 2007, Miha Habjan in Dejan Miškovič
Dejan je vse smeri preplezal prosto (Klin 6c+, Albatros 6c, Kača 6a, Nostalgija 6b, Velebitaška 6a+), Miha pa si je nekajkrat pomagal s tehniko.

Paklenica
RIO
1. 7. 2007, Tina Di Batista in Tomaž Jakofčič
VIII+, 350 m
Tomaž je verjetno opravil drugo prosto ponovitev smeri po Rehbergerjevem prvem prostem vzponu leta 1986.

ITALIJA

Tofana di Rozes, Pilastro di Rozes
NEVER GIVE UP
junij, julij 2007, Andrej Grmovšek in Marko Lukić
15. 8. 2007 je Andrej Grmovšek v smeri opravil prost vzpon
VIII+/IX-, VIII+ obv., 500 m

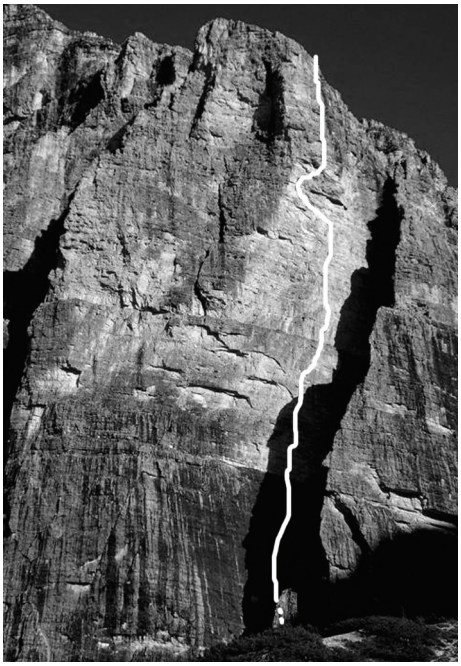

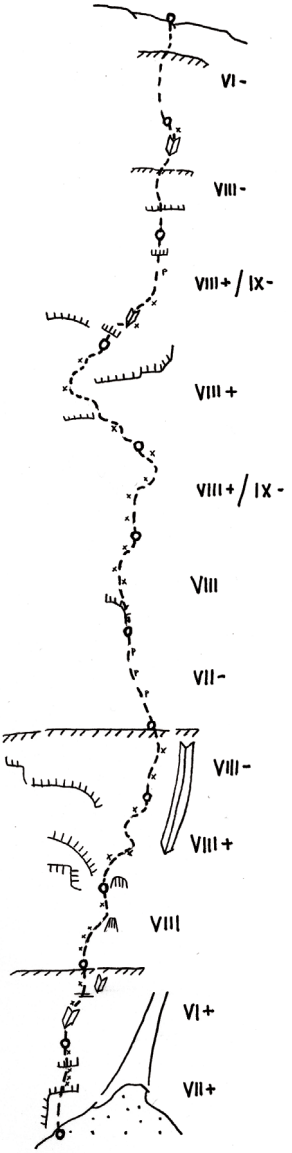

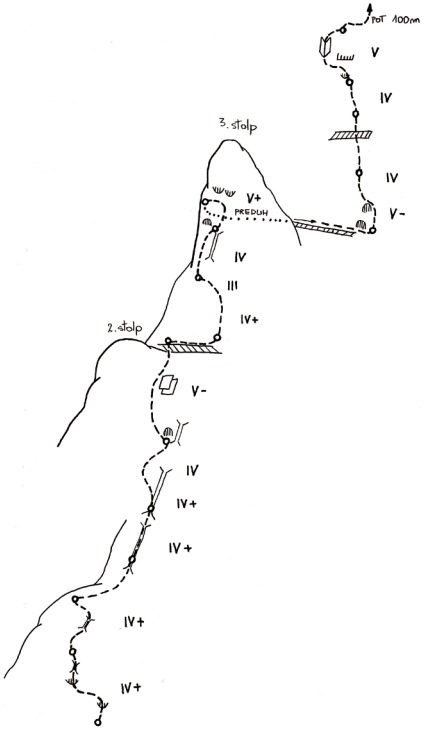

Tofana di Rozes
SMER TREH STOLPOV
20. 7. 2007, Andrej Pečjak in Nejc Šter
V+/IV-V, 320 m (višina), 450 m (dolžina), 8 ur

Koštrunove špice, S stena
KIS ALI VINO
20. 1. 2007, Mirko Kranjc in Marko Prezelj
V/M5+, 600 m, 5 ur
90°+/30°-90°

Opis: Smer ves čas sledi izrazitemu žlebu. ključni del smeri je kamin sredi žleba, v katerem je bil ob prvem vzponu napihan previsen sneg (temu mestu je namenjen tisti + za številko 90).

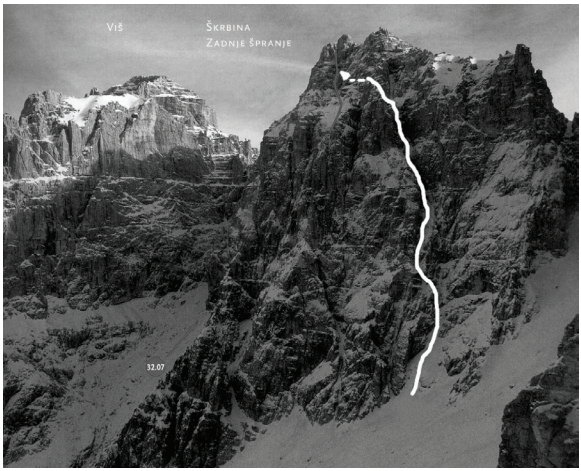

Vir: Zimski vzponi, Sidarta 2007, str. 271

Koštrunove špice, S stena
KISS OR KILL
7. 1. 2007, Boris Lorenčič in Blaž Navršnik
V/5, m6, 600 m, 7 ur
Prva ponovitev smeri.

Marmolada, J stena
GOGNA
avgust 2007, Tina Di Batista in Nina Kopčavar
VII/VI, 800 m
Prosta ponovitev smeri.

Marmolada, J stena
MODERNI ČASI
avgust 2007, Matjaž Jeran in Matevž Vukotič
VII+/VII, VI, 800 m
Prosta ponovitev smeri.

Lastoni di Formin
EXCUSE MOI
avgust 2007, Matjaž Jeran in Matevž Vukotič
7b, 300 m
Prosta ponovitev smeri.

Tofana di Rozes
COMPAGNI DI MERENDA
25. 7. 2007, Luka Krajnc in Albin Simonič
2. 9. 2007, Dejan Koren in Klemen Premrl
7b, 7a+ obv., 350 m
Prosta ponovitev smeri.

Mala Cina
PERLEN VOR DIE SAUE
26. 7. 2007, Luka Krajnc in Albin Simonič
7b, 380 m
Prosta ponovitev smeri.

Tofana di Rozes
LA DANZA DEL TEMPIRO
26. 8. 2007, Jure Juhasz in Dejan Koren
7a+/VIII+, 220 m
Dejan je smer preplezal prosto, v vodstvu.

Zahodna Cina
CASSIN RATTI
avgust 2007, Nejc Čarman in Tomaž Jakofčič
VIII-, 450 m
Tomaž je smer preplezal prosto.

Velika Cina
ISO 2000
avgust 2007, Nejc Čarman in Tomaž Jakofčič
7a+, obv. 6c, 500 m
Tomaž je smer preplezal prosto in na pogled.

Mala Cina
VECCIA ALDO NOBILE
2. 9. 2007, Igor Čorko in Luka Krajnc
7c+, 200 m
Luka je smer preplezal prosto.

AVSTRIJA

Dryland (Innsbruck)
24. 2.–25. 2. 2007 Andrej in Tanja Grmovšek ter Luka Krajnc

Preplezane smeri:
GAMEOVER, M13 (Andrej in Luka)
TENSION, M12 (Andrej in Luka)
HAPPY, M9 (Tanja)

ŠVICA

Eiger, S stena
KLASIČNA SMER
VI, 5M, 1800 m
12. 3.–13. 3. 2007, Tomaž Humar, Aleš Koželj in Anže Marenče;
marec 2007, Martin Belhar in Matej Smerkolj, 18 ur efektivnega plezanja;
13. 10.–14. 10. 2007, Tomaž Jakofčič in Peter Mežnar, 17 ur efektivnega plezanja.
(Tomaž je s tem vzponom zaključil alpsko trilogijo.)

FRANCIJA

Grandess Jorasses
WALKERJEV STEBER
februar 2007, Vince Anderson (ZDA), Steve House (ZDA) in Marko Prezelj
M6+
Prosta ponovitev smeri.

Grandess Jorasses
CROZOV STEBER
3. 2.-4. 2. 2007, Jurij Hladnik in Matej Kladnik
VI, 1100 m
Prosta ponovitev smeri.

Aigulle du Plan
BRAIN DEATH AND BAD CRAZINESS
februar 2007, Steve House (ZDA) in Marko Prezelj
V, 4 z mestom M6-, 550 m, 3 ure

Aiguille Sans Nom, S stena
GABARROU - SILVY
17. 3.-18. 3. 2007, Andrej Grmovšek in Marko Lukić
ED3, 6b, A1/A2, 90°, 1000 m
prosto: VI, M8, AI6 (predlog Andreja in Marka)
Verjetno druga prosta ponovitev smeri.

Aiguille du Peigne
PEIGNE PERDU
avgust 2007, Tomaž Jakofčič, Matjaž Jeran in Matevž Vukotič
7b, 400 m
Prosta ponovitev smeri.

Aiguille du Blatiere
WILLIAMINE DADA
avgust 2007, Matjaž Jeran in Matevž Vukotič
7a+, 6b obv., 350 m
Prosta ponovitev smeri.

Grandess Jorasses, S stena
BRITANSKA SMER (MacIntyre - Colton)
november 2007, Nastja Davidova, David Debeljak, Jurij Hladnik, Luka Krajnc, Tadej Krišelj in Matevž Vukotič
VI, 6, 1200 m, efektivno 15 ur

Zimski tabor v Chamonixu 2007

Člani: Tomaž Jakofčič (vodja), Uroš Samec (vodja), Miha Bogataj, Tine Cuder, Aleš Česen, Nastja Davidova, David Debeljak, Rok Dečman, Matjaž Dušič, Mitja Glešič, Polona Juričinec, Matej Kladnik, Urban Novak, Blaž Ortar; taboru so se na lastne stroške pridružili Tina Di Batista, Andrej Erceg in Aleš Kovač.
Trajanje: od 10. do 19. marca 2007.

Med 10. in 19. marcem se je v Chamonixu odvijal zimski alpinistični tabor za mlade slovenske alpiniste. Glavni namen plezalnega tabora je bil mladim alpinistom pokazati in obelodaniti najpomembnejše evropsko alpinistično središče z vidika zimskega alpinizma. Komisija za alpinizem pri Planinski zvezi Slovenije je razpisala dvanajst mest za alpiniste, mlajše od 26 let. Na razpis se jih je prijavilo precej več in Podkomisija za vrhunski alpinizem je na podlagi minulih vzponov izbrala ekipo. Kotizacija udeležencev in subvencija Komisije za alpinizem je pokrila vodenje tabora, bivanje udeležencev in deloma stroške žičnic.

Nekaj alpinistov je pred odhodom udeležbo odpovedalo zaradi drugih obveznosti ali poškodb.

Preplezane smeri:
Les Droites: TURNIER (V, 4+, 5c, 1000 m); Erceg, Di Batista;
Les Droites: LAGARDE DIRECT (IV, 4+, 800 m); Bogataj, Novak;
Col des Droites: AINSI SOIT-IT (V, 5, 750 m); Samec, Debeljak, Glešič;
Pte. Domino: PETIT VIKING (III, 4+, 500 m); Česen, Juričinec, Davidova;
Col de Triolet: SEVERNI OZEBNIK (III, 2, 500 m); Kovač, Dušič;
Petites Jorasses: BAUMONT – SMITH (III, 5+, 500 m); Debeljak, Glešič;
Pointe Lachenal: M6 SOLAR (III, M5+, 250 m), Samec, Jakofčič;
Mt. Blanc du Tacul: MODICA NOURY (III, 5+, 500 m); Cuder, Kladnik;
Mt. Blanc du Tacul: VOIE DE NUIT (IV, 8-, M, 450 m); Česen, Jakofčič;
Mt. Blanc du Tacul: GABARROU - ALBINIONI (III, 4+, 500 m); Bogataj, Novak;
Mt. Blanc du Tacul: SUPERCULOIR z vstopom po Gervasutijevem stebru (IV, 5+, 5c, 800 m); Kovač, Dušič;
Col du Plan: FIL A PLOMB (III, 4+, 700 m); Ortar, Novak; Kovač, Dušič;
Aig. Sans Nom: kombinacija DIREKTNE in BRITANSKE SMERI (V, 5+, 5b, 1000 m); Debeljak, Glešič;
Petites Capucin: GULOTTE VALERIA (IV, 4+, 400 m); Dušič, Juričinec, Jakofčič;
Aig du Dru: SEVERNI OZEBNIK (VI, 5, 5c, A1, 650 m); Česen, Erceg;
Aig du Midi: EUGSTER DIRECT (IV, 5, 1000 m); Davidova, Zorba the Greek;
Aig. Carree: NEZNANA SMER; Česen, Juričinec;
Les Curtes: ŠVICARSKA SMER (IV, 3, 800 m); Ortar, Jerman, Knavs;
Aig. Sans Nom: POINT CRUX GULLY (V, 4+, 900 m); Cuder, Ortar, Kladnik.

Ocena tabora:
Kot ponavadi je bilo v času tabora vreme odlično. Tudi razmere so bile v glavnem v redu, v nekaterih stenah slabše, v nekaterih odlične. Pohvalno je, da se za razliko od preteklih let (razen ene) nobena smer ni ponavljala. To kaže na pravi alpinistični duh v mladcih in vsaka naveza se je lahko sama seznanila z vsemi, tudi neplezalskimi zahtevami plezalnih avantur . Res lepo je bilo videti veliko novih, mladih obrazov na taboru, ki so kar srkali informacije o smereh in okoliških gorah. Za nekatere med njimi bi dal roko v ogenj, da se bodo razvili v vrhunske alpiniste. Nekaj izkušenih udeležencev tabora, ki imajo gore nad Chamonixom že v malem prstu, pa bo v naslednjih letih lahko prevzelo vodenje tabora. (Tomaž Jakofčič)

NORVEŠKA

Člani odprave: Aljaž Anderle, Urban Golob in Klemen Premrl
Trajanje: od 31. januarja do 11. februarja 2007

Vzponi:
SOERDAL (5+, 600 m), 2. 2. 2007, Aljaž Anderle in Klemen Premrl;
Bardujord: HA EN FIN DAG (6-, 200 m); prv., 5. 2. 2007, Urban Golob in Klemen Premrl;
Hesten, J stena: XY (4+, 300 m); prv., 7. 2. 2007, Aljaž Anderle in Klemen Premrl;
Arctic Ocean: Brez imena (5, 100 m); prv., 8. 2. 2007, Aljaž Anderle in Klemen Premrl.

Atomfjella – Triggvebreen

Člani odprave: Gregor Kresal (vodja), Andrej Erceg, Robert Jasper (NEM), Markus Stofer (SUI), Boris in Klemen Zupanc.
Trajanje: od 12. aprila do 9. maja 2007.

Peklenski mraz (-30° v šotoru), pet oblačnih dni v enem mesecu, od tega tri tedne v bazi in 21 dni, izkoriščenih za nove smeri in veličastne smučarske spuste; to so značilnosti odprave na arktični Spitzbergen. Slovenskim plezalcem sta se pridružila tudi neverjetno neproblematični nemški megazvezdnik Jasper ter stari simpatizer slovenskih »miksarjev«, Švicar Stofer, ki sta vsak po svoje prispevala k vrhunskemu vzdušju.

Vzponi:
Chadwick Ryggen North, ca. 1580 m (severna stena in vzhodni greben)
KNUT (V/M5, 600 m); prvenstvena, 17. 4. 2007, Robert Jasper in Markus Stofer;
MIŠ UŠATE (IV+/M5, 600 m); prvenstvena, 24. 4. 2007, Gregor Kresal in Klemen Zupanc;

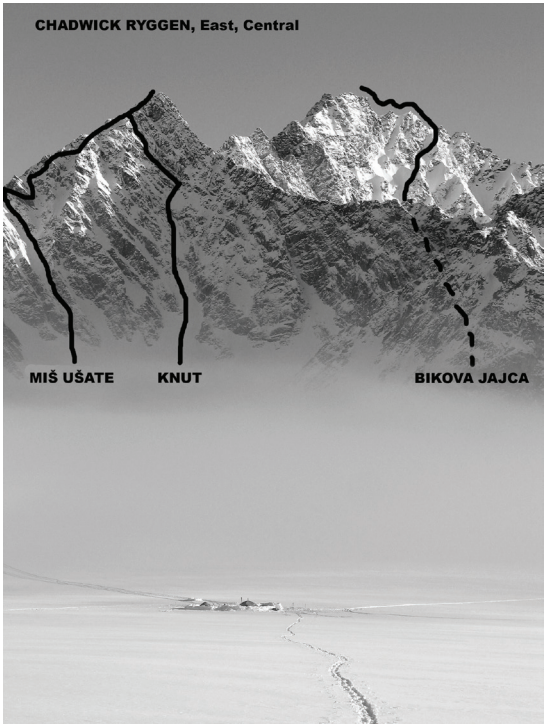

Chadwick Ryggen Central, 1641 m (vzhodna in severna stena)
POLAR POW(D)ER (V/M6, 700 m); prvenstvena, 22. 4. 2007, Robert Jasper in Markus Stofer;
BIKOVA JAJCA (IV+/M4, 800 m); prvenstvena, 2. 5. 2007, Andrej Erceg;

Ceres Fjellet, 1677m (zahodna stena)
ROCKET MEN (V/M4, 750 m); prvenstvena, 19. 4. 2007, Andrej Erceg in Gregor Kresal;
NO(RTHERN) SIESTA (V/M6, 750 m); prvenstvena, 19. 4. 2007, Robert Jasper in Markus Stofer;

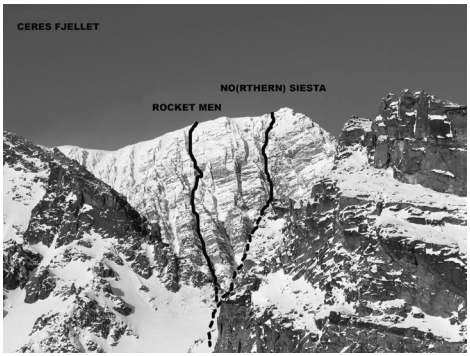

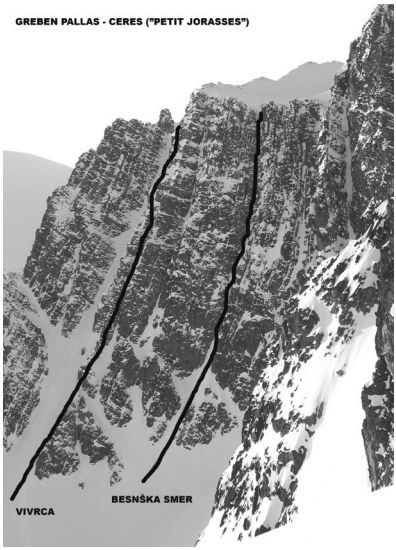

Greben Pallas - Ceres, t.i. »Pettit Jorasses«, ca. 1550 m (južna stena)
MIRKOVA SMER (IV/M5, 600 m); prvenstvena, 20. 4. 2007, Boris in Klemen Zupanc;
BESNŠKA SMER (V/M6, 600 m); prvenstvena, 27. 4. 2007, Boris in Klemen Zupanc;

Perriertoppen, 1712 m (vzhodna stena)
ICH MOCHTE KEIN EISBAR SEIN (V/M7, 900 m); prvenstvena, 20. 4. 2007, Robert Jasper in Markus Stofer;

»Arktična igla« ca. 1450 m (severna stena)
MEDVEDKI PLEŠEJO (V/M7+, 90°, 500 m); prvenstvena, 3. 5. 2007, Andrej Erceg in Gregor Kresal;
prvi poskus, 17. 4. 2007 in drugi poskus, 21. 4. 2007, do 5 m pod vrhom (V/M6, 5b, A2+) ;

»Broad Peak« ca. 1600 m (zahodna stena, Zahodni stolp, severna stena, Centralni vrh)
SONČNI OZEBNIK + zahodni greben po Norveški smeri (III+/M, 65°, 600 m); prvenstvena, 18. 4. 2007, Gregor Kresal, Boris in Klemen Zupanc;
KAPUCINSKI (IV/M4+, 700 m); prvenstvena, 1. 5. 2007, Andrej Erceg;
BULDOŽER (IV/M3-4, 850 m); prvenstvena, 2. 5. 2007, Gregor Kresal in Boris Zupanc;

Pallas Fjellet, (zahodna stena, Centralni vrh, Južni stolp)
KULOAR IDEAL + prečenje Vzhodnih stolpov (IV/3, M, 700 m); prvenstvena, 23. 4. 2007, Gregor Kresal;
DSF - Deutsch-slowenische Freundschaft (V+/M7, 500 m); prvi vzpon v celoti (poskus Norvežanov ...) 24. 4. 2007, Andrej Erceg in Robert Jasper;

Vznožje Arktične igle
MISSION NORTH POLE (M9, 30 m); prvenstvena, 25. 4. 2007, Robert Jasper; (25. 4. in 27. 4. 2007, Markus Stofer in Andrej Erceg; 1. 5. 2007, Gregor Kresal).

Poskusi:
Cupola, OZEBNIK POD STOLPOM, 26. 4. 2007, Boris in Klemen Zupanc;
Pallas, Centralni stolp, KRILATI OZEBNIK, 1. 5. 2007, Gregor Kresal, Boris in Klemen Zupanc.

Alpinistični spusti:
»Broad Peak«
SONČNI OZEBNIK (IV-/S4+, 550 m); prvenstveni spust, 18. 4. 2007, Gregor Kresal, Boris in Klemen Zupanc;
SONČNI OZEBNIK po Levem izstopu (IV+/S5-, 50°, 400 m); prvenstveni spust, 3. 5. 2007, Boris Zupanc;
S SEDLA POD CERESOM (IV-/S3-4, 40°, 500 m); 2. 5. 2007, Gregor Kresal in Boris Zupanc;

Irwin West
PO SEVERNI STENI (IV+ S4-5, 600 m); prvenstveni spust, 18. 4. 2007, Andrej Erceg;
PO ZAHODNI STENI (IV+/ S4-5, 600 m); prvenstveni spust, 26. 4. 2007, Robert Jasper in Markus Stofer;

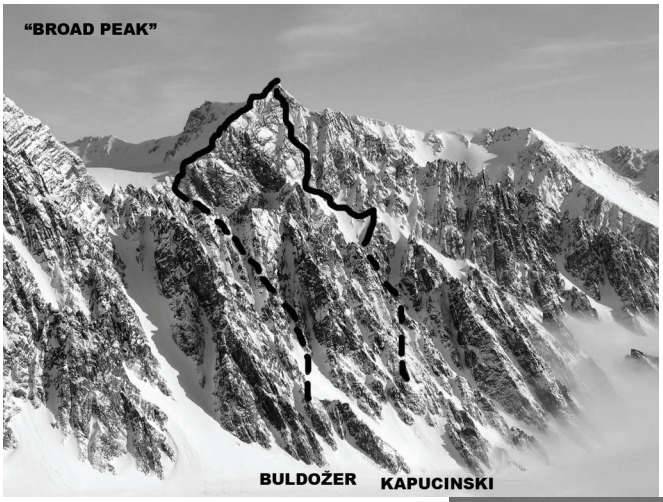
"BROAD PEAK"
BULDOŽER
KAPUCINSKI

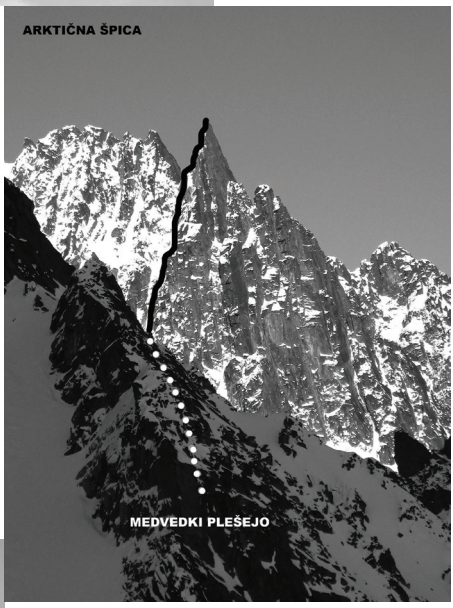
ARKTIČNA ŠPICA
MEDVEDKI PLEŠEJO

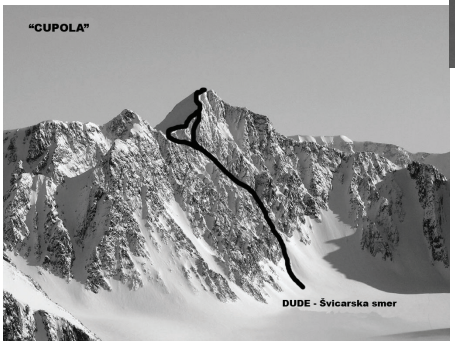
"CUPOLA"
DUDE - Švicarska smer

Pallas Fjellet West, Central
VIVRCA (IV+/S5, 50°, 600 m); prvenstveni spust, 22. 4. 2007, Boris in Klemen Zupanc;
CANDYMAN (IV+/S4+, do 50°, 700 m); prvenstveni spust, 23. 4. 2007, Andrej Erceg;
KULOAR IDEAL (IV/S5- do 50°, 500 m); prvenstveni spust, 23. 4. 2007, Gregor Kresal;
SEMIŠKA SMER (IV-/S5-, 500 m); prvenstveni spust, 24. 4. 2007, Boris Zupanc in Markus Stofer;
THE MAN HIMSELF (IV/S4+, 400 m); prvenstveni spust, 25. 4. 2007, Markus Stofer;
VEGE-TABLE MAN (IV-/S4, 600 m); prvenstveni spust, 28. 4. 2007, Markus Stofer;
MUCKA (V/S5+, 55°, 600 m); prvenstveni spust, 4. 5. 2007, Andrej Erceg;

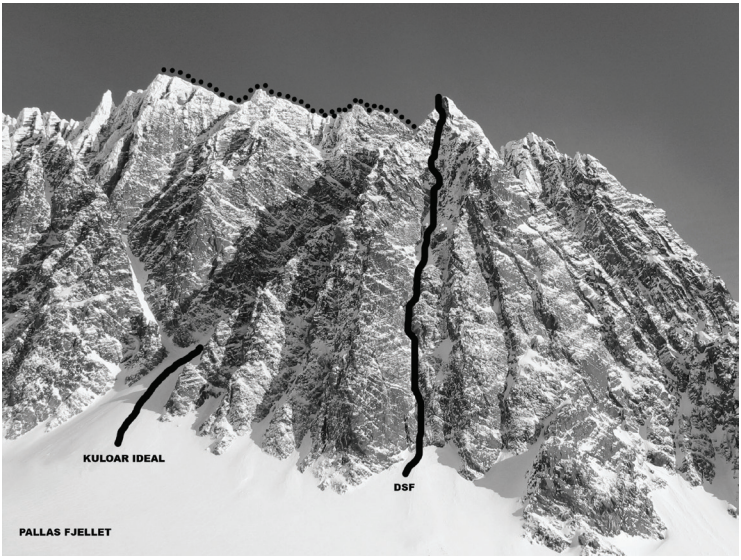

»Cupola«
DUDE – Švicarska smer (V+/S5+, 55°, 750 m); prvenstveni spust, 27. 4. 2007, Andrej Erceg (z vrha); 26. 4. 2007, Markus Stofer (izpod grebena);

Perriertoppen
SUB ZERO MAN (IV/S4+, 900 m); prvenstveni spust, 23. 4. 2007, Markus Stofer;
FAHRENHEIT MAN (V-/S5, 900 m); prvenstven spust, 27. 4. 2007, Markus Stofer; prva ponovitev spusta, 29. 4. 2007, Andrej Erceg;
NORMALKA (IV/S4+, do 45°, 1000 m); 20. 4. 2007, Andrej Erceg; 27. 4. 2007,

ŠKOTSKA

Zimsko srečanje BMC

Slovenska udeleženca: Tomaž Jakofčič in Rok Zalokar.
Trajanje: od 23. februarja do 2. marca 2007.

Med 23. februarjem in 2. marcem je BMC (British Mountaineering Council) organiziral zimsko srečanje plezalcev na Škotskem. Glavni namen srečanja je bilo spoznavanje kombiniranega plezanja, katerega zibelka je prav Škotska. Srečanja se je udeležilo okoli 40 plezalcev z vsega sveta.

Na žalost slaba zima ni prizanesla niti škotskim goram, visoke temperature so onemogočile plezanje v nekoliko nižje ležečih stenah, zato so plezalci vse plezalne dni preživeli v višje ležečih stenah Cairgorma in Ben Nevisa.

Preplezane smeri:
SAVAGE SLIT (V, 6, 120 m); Zalokar, Jakofčič, McAlesee;
TOWER RIDGE (IV, 4, 600 m); Zalokar, Jakofčič, McAlesee;
GARGOUL WALL (VI, 6, 100 m; z novo direktno izstopno varianto (VII, 7)); Zalokar, Tresiddier;
INTERNACIONALNA SMER (VII, 7, 200 m); Jakofčič, Long, grški soplezalec;
NO BLUE SKY (VI, 7, 150 m); Jakofčič, Tobin;
SIOUX WALL (VIII, 8, 100 m); Zalokar, Wilkinson;
CARNOCOPIA (VII, 9, 100 m); Jakofčič, McAlesee;

Povzetek:
Kot vedno je bilo srečanje organizirano brezhibno. Poleg praktično vsakodnevnega plezanja so bila vsak dan na sporedu zanimiva predavanja, projekcije alpinističnih filmov in podobno. Kljub nekoliko slabšemu vremenu so plezali dovolj in bolj ali manj vsi so spoznali, v čem je trik škotskega kombiniranega plezanja.

Tomaž in Rok sta dostojno zastopala slovenske barve, saj sta bili smeri Sioux wall (VIII, 8, 100 m) in Carnocopia (VII, 9, 100 m) med najtežjimi preplezanimi smermi na srečanju.

ALBANIJA

Prokletije 2007, Albanija – dolina Valbona

Člani odprave: Stanko Mihev (vodja), Marinka Dretnik, Marta Krejan, Bojan Krznar, Simona Ledinek, Angela Mihev, Davo Mihev, Vinko Močilnik, Peter Naglič, Urša Prevalnik in Marjan Turšič.
Trajanje: od 7. julija do 29. julija 2007.

Člani so opravili več pristopov v gorskem področju Maja Jezerce (Maja e Jezerce, 2694 m; Maja e Ragamit, 2472 m; dolina Thethi, po poti preko sedla, 1800 m), preplezali pa so tudi tri prvenstvene smeri v gorskem področju Zabores e Krasnices:

Maja Brijaset/Brijac (Maja e Lugu Plisit, srednji vrh), 2567 m
DIRETISIMA ZA SARO, »Drejtimi per Saren« (IV/II-III, 310 m, 4 h); 16. 7. 2007,Vinko Močilnik in Marta Krejan;

Maja Brijaset/Brijac (Maja e Lugu Plisit, desni vrh), 2567 m
ORLI LETIJO SAMI, »Shqiponjat fluturojne vetem« (VI-/III-IV, 600 m, 10 h); 16. 7. 2007, Marinka Dretnik in Marjan Turšič ter Simona Ledinek in Stanko Mihev;

Maja e Zhabores, 2220 m
SNEMI ZVEZDE Z NEBA, »Merri yjet nga qielli« (IV+/III-IV, 370 m, 6 h); 20. 7. 2007, Marinka Dretnik in Marjan Turšič ter Simona Ledinek in Stanko Mihev.

KAVKAZ

Kavkaz 2007 – AO Rašica

Člani odprave: Mojca Balant, Nina Bernard, Tadej Bregar, Žiga Gorišek, Blaž Grapar, Darinka Hvalec, Peter Juvan, Alenka Klemenčič, Jernej Lukša, Nevenka Predalič, Miha Valič, Darja Urbas in Andrej Vrbec.
Trajanje: od 8. avgusta do 27. avgusta 2007.

Odpravo so Rašičani organizirali z namenom počastitve 30-letnice obstoja alpinističnega odseka pri PD Rašica. Glede na sestavo udeležencev (štirje alpinisti in devet pripravnikov), so za cilj izbrali Kavkaz, ki s svojimi vrhovi sega do 5600 metrov visoko.

Na odpravi so predvsem pripravniki pridobili pomembne izkušnje o gibanju v višjih (ledeniških) hribih. Vsak je priplezal na kak zahtevnejši vrh, 27. avgusta pa so vsi člani stali na vrhu Elbrusa.

Elbrus 2007

Člani odprave: Jani Bele, Anton Cedilnik, Lidija Honzak, Igor Kastelic, Janez Krek, Janez Kunaver, Slavka Poje, Miran Trošt, Blaž Vrabec in Jože Vrabec.
Trajanje: od 18. maja do 28. maja 2007.

Ekipa ni imela vodje; odprava je bila zasnovana kot skupina posameznikov s skupnim ciljem.

23. maja so štartali na višini okoli 4350 m, kamor jih je zgodaj zjutraj pripeljal teptalnik snega. V približno šestih urah je devet članov ekipe prišlo na glavni (zahodni) vrh Elbrusa (5642 m), en član pa pozneje še na vzhodni vrh (5621 m). Lidija Honzak je z vrha smučala kljub precejšnji poledenelosti na gori.

Elbrus 2007 - GRS Tržič

Alpinistična odprava ob 70 - letnici postaje GRS Tržič

Člani odprave: Slavko Rožič (vodja), Slavko Frantar, Andreja Jagodic, Robert Kralj, Miha Lovrenčak, Janko Meglič, Milan Meglič, Sašo Rožič, Primož Štamcar, Iztok Tomazin in pridružena člana Janez Levec ter Mateja Vrhunc.
Trajanje: od 24. aprila do 5. maja 2007.

V soboto, 28. aprila, se je na vrh povzpel Iztok Tomazin in z vrha smučal do Sodčkov (3900 m). Ostali člani odprave so ta dan opravili aklimatizacijski vzpon do višine približno 5000 metrov, naslednji dan, 29. aprila, med 11. in 13. uro pa so vrh Elbrusa dosegli ostali člani odprave.

SEVERNA AMERIKA

ALJASKA

Denali 2007

Člana odprave: Bogdan Ambrožič in Simona Pogač.
Trajanje: od 26. maja do 20. junija 2007.

Cilj odprave je bil Denali, najvišji vrh Severne Amerike. Simona in Bogdan sta za pristop izbrala najlažjo in najpopularnejšo pot – West Buttress. Po tednu dni slabega vremena in čakanja v bazi sta 10. junija v močnem vetru in izrednem mrazu desegla vrh Denalija, v Slovenijo pa sta se vrnila deset dni kasneje.

ZDA

Yosemite 2007

Člana: Jernej Arčon in Rok Stubelj.
Trajanje: od 6. septembra do 13. oktobra 2007.

Namen odprave je bil preplezati čim več skalnih smeri, pridobiti izkušnje za plezanje v granitu in preplezati tehnično smer Mescalito v El Capitanu.

Jernej in Rok sta se najprej odpravila proti jugu v Secquoia National Park, in sicer na območje Needles, kjer sta plezala v krajših smereh. Po treh dneh sta prešla na sever, v Touloume Meadows, kjer sta nadaljevala s plezanjem daljših smeri. Njun cilj je bil, da v yosemitskem narodnem parku preplezata dolgo smer, kar jima je tudi uspelo. Ob prihodu v dolino sta takoj vstopila v steno Sentinela, v smer Steck Salathe, čez dva dni pa še v DNB v Middle Cathedral Rocku. Začelo se je tridnevno obdobje slabega vremena, ki sta ga izkoristila za nakup hrane ter organizacijo vsega potrebnega za vzpon čez steno El Capitana po smeri Mescalito. Vstopila sta 24. septembra in v slabih šestih dneh preplezala smer. Žal se je Rok četrtega dne tako poškodoval, da je s prostimi vzponi zaključil.

Jernej je nadaljeval in z novima soplezalcema preplezal še nekaj smeri v Half Domu, Royal Archesu in El Capitanu. Zatem sta se Jernej in Rok odpravila na jug, v Joshua Tree National Park, in preplezala nekaj kratkih smeri in s tem zaključila odpravo.

Kronološki potek odprave:
6. 9.: Letalski prevoz Brnik–Frankfurt–San Francisco.
7. 9.: Najem avtomobila, prevoz San Francisco–Needles Secquoia National Park.
8. 9.: Plezanje v Needlesih: smeri Thin Ice, Igor Unchained in Fancy Free.
9. 9.: Plezanje smeri Inersanctum in Shazam.
10. 9.: Plezanje smeri Horrorscope in Brute Force.
11. 9.: Pot od Needlesov do Bishopa.
12. 9.: Pot iz Bishopa do Touloume Meadows.
13. 9.: Plezanje smeri Third pillar of Dana in Regular route.
14. 9.: Plezanje v Phobos and Deimos Cliff, smer Blues Riff in v Daft Dome, smer Creschent Arch.
15. 9.: Plezanje v Harlequin Dome, smeri Hoodwink in The Sting.
16. 9.: Pot od Touloume Meadows v yosemitski park in nastanitev v Campu 4.
17. 9.: Plezanje v Sentinelu, smer Steck Salate.
18. 9.: Počitek in ogled stene El Capitana; dostop pod smer Mescalito.
19. 9.: Plezanje v Midle Cathedral Rock, smer DNB.
20. 9.–23. 9.: Dež. Nakup opreme in hrane, nošnja vode na vstop v Mescalito.
24. 9.–29. 9.: Plezanje v El Capitanu.
30. 9.–1.10.: Počitek.
2. 10.: Arčon in Tine Premrl plezala v Half Dome smer Snake Dike.
3. 10.: Arčon in Dejan Koren plezala v Royal Arches, smer Serenity Crack.
4. 10.: Arčon in Koren plezala v El Capitanu, smer East Buttres.
5. 10.: Arčon in Stubelj tekla iz Campa 4 nad Lost Arrow in plezala smer Separate Reality.
6. 10.: Pot v Joshua Tree.
7. 10.: Plezanje krajših smeri v Joshua Tree.
8. 10.: Plezanje krajših smeri v Joshua Tree.
9. 10.–12.10.: Pot iz Joshua Tree čez Los Angeles v San Francisco.
13. 10.: Let San Francisco–Portland–Frankfurt–Brnik.

Preplezane smeri:
Needles
Sorcerer: THIN ICE (5.10b, 130 m);
Witch: IGOR UNCHAINED (5.9, 150 m);
Charlatan: FANCY FREE (5.10, 120 m);
Witch: INNERSANCTUM (5.9, 120 m);
Witch: SHAZAM (5.9, 150 m);
Charlatan: HORRORSCOPE (5.10, R, 120 m);
Witch: BRUTE FORCE (5.10a, A0, 150 m);

Touloume Meadows
Third pillar of Dana: REGULAR ROUTE (5.10d, 250 m);
Phobos-Deimos: BLUES RIFF (5.11b, 110 m);
Daff Dome: CRESCHENT ARCH (5.10b, 200 m);
Harlequin Dome: HOODWINK (5.10a, 150 m);
Harlequin Dome: THE STING (5.10d, 150 m);

Yosemite
Sentinel: STECK SALATE (5.10b, 550 m);
Midle Catedral Rock: DNB (5.11a, 650 m);
El Capitan: MESCALITO (5.8, A3/C3F, 1000 m)
Half Dome: SNAKE DIKE (5.8, 300 m), plezala Arčon in Premrl;
Royal Arches: SERENITY CRACK (5.10d, 120 m) + SONS OF YESTERDAY (5.10b, 200 m), plezala Arčon in Koren;
El Capitan: EAST BUTTRES: (5.10b, 450 m), plezala Arčon in Koren.

Yosemite – El Capitan

Člana: Gregor Malenšek in Neda Podergajs.
Trajanje: september 2007.

Gregor in Neda sta v steni El Capitana v treh dneh preplezala smer Triple Direct. Gre za lepo in eno najdaljših linij v steni. Spodaj poteka po smeri Salathe, srednji del po Muir Wall in zgornji del po smeri Nos.

JUŽNA AMERIKA

PERU

Cordillera Blanca 2007 – Odprava AO TAM

Člani odprave: Andrej Napotnik (vodja), Damjan Karba, Anton Kunstek, Jožica Meglič, Davorin Podrepšek, Gusta Podrepšek, Karmen Razlag in Marko Renčelj. Trajanje: od 19. junija do 13. julija 2007.

Časovni potek odprave:
19. 6.–21. 6.: Potovanje Maribor–Huaraz.
22. 6.: Prva aklimatizacijska tura, s kombijem do višine 3800 metrov, naprej peš do jezera Chorup (4450 m), povratek v Huaraz.
23. 6.: Odhod s kombijem iz Huaraza do Pashpe, pristop do baznega tabora v dolini Ishinke (ok. 4400 m).
24. 6.: Prvi aklimatizacijski vzpon na Urus (Vzhodni vrh, 5420 m); vrh osvojili Andrej, Jožica, Tone in Marko, Karmen se povzpne do višine 5200 metrov. Gusta in Davorin Podrepšek se za aklimatizacijo povzpneta 300 višinskih metrov nad bazo.
25. 6.: Gusta in Davorin Podrepšek uspešno osvojita Ishinko (5530 m), ostali počivajo v bazi (in okolici).
26. 6.: Andrej, Jožica, Tone in Marko osvojijo vrh Ishinke (5530 m), Karmen se obrne sto metrov pod vrhom, Damjan doseže višino ok. 4900 m.
27. 6.: Pakiranje in povratek iz doline Ishinka nazaj v Huaraz.
28. 6.: Počitek v Huarazu (in okolici).
29. 6.: Odhod v dolino Langanuco; Andrej, Jožica, Tone in Marko se povzpnejo do kampa na moreni pod Piscom (ok. 4900 m), ostali štrije (Gusta, Davorin, Karmen, Damjan) se po ogledu doline vrnejo v Huaraz; preostali del dopusta se nato »potepajo« po južnem delu Peruja (Cusco, Arequipa, Nazca itd.).
30. 6.: Andrej, Jožica, Tone in Marko osvojijo vrh Pisca (5752 m) in se še isti dan vrnejo do koče (4765 m), kjer prespijo.
1. 7.: Povratek v dolino Llanganuco in nazaj v Huaraz.
2. 7.–3. 7.: Počitek.
4. 7.: S taksijem se Andrej, Jožica, Tone in Marko zapeljejo do vasice Musho (ok. 3000 m), nato vzpon do koče (4670 m).
5. 7.: Del opreme prenesejo do začetka ledenika, povratek do koče.
6. 7.: Vzpon do T1 (cca 5450 m).
7. 7.: Vzpon do T2 na sedlu (ok. 5950 m).
8. 7.: Vsi štirje se uspešno povzpnejo na vrh Huascaran (Južni vrh, 6768 m) in vrnejo v kočo (4670 m).

9. 7.: Povratek do vasice Musho in nazaj v Huaraz.
10. 7.–13. 7.: Potovanje Huaraz–Maribor.

Cordillera Blanca 2007, Odprava AAO

Člani odprave: Primož Kogovšek, Igor Kremser, Nada Labus, Črt Reberšak, Marsel Šnepf in Tina Živec.
Trajanje gorniškega dela odprave: od 27. junija do 18. julija 2007.

Časovni potek gorniškega dela odprave:
27. 6.: Prihod v bazni tabor v dolini Ishince.
28. 6.: Igor, Marsel, Črt in Primož gredo na vrh Ishince (5540 m). Črt in Primož se z vrha spustita s snežnima deskama (IV, S4).
30. 6.: Črt in Primož v iz baze po SZ grebenu na vrh Tocllaraju (6032 m). Po smeri vzpona oddeskata v dolino (V+, S5). Čez vršno piramido (60 m, 75°) se spustita po vrvi, ker je bilo deskanje praktično nemogoče zaradi orkanskega vetra, trdega in grudastega snega ter velike robne zevi. Igor in Marsel se odpravita do višinskega tabora (5300 m) pod Tocllarajujem.
1. 7.: Igor in Marsel prideta po SZ grebenu na Tocallaraju (6032 m), Nada in Tina pa se povzpneta na Ishinco (5540 m).
2. 7.: Črt in Primož se povzpneta do bivaka pod Ishinco (5000 m).
3. 7.: Črt in Primož preplezata varianto direktne smeri v S steni Ranrapalce (6162 m): D+, 900 m, 85°/65°–45° v ledu, III-IV v skali. Nada, Tina, Igor in Marsel se vzpnejo na Urus (5495 m).
4. 7.: Vrnitev v Huaraz.
9. 7.: Igor, Marsel, Črt in Primož se odpravijo proti Huascaranu; dosežejo moreno.
10. 7.: Povzpnejo se do Tabora 2 (5900 m), kjer jih pričakata močan veter in sneženje, ki ne poneha vso noč.
11. 7.: Ob devetih se je zjasnilo in padla je odločitev za severni vrh. Na višini 6200 metrov se zaradi ponovnega poslabšanja vremena obrnejo in sestopijo do morene.
12. 7.–13. 7.: Vrnitev v Huaraz (zaradi cestnih blokad je povratek trajal kar dva dneva).
17. 7.: Črt in Primož želita v enem zamahu preplezati SZ steno Piramide (5880 m). Zvečer se pripeljeta do jezera Paron in odideta proti steni, vendar se zaradi slabega počutja vrneta.
18. 7.: Vrnitev v Huaraz – konec s hribi.

Peru, Cordillera Huayhuash

Člana odprave: Gregor Kresal in Pavle Kozjek.
Trajanje: od 25. junija do 17. julija 2007.

Prvi dnevi, preživeti v Andih, ponavadi pomenijo predvsem privajanje na višino. Pavle in Gregor sta zato najprej opravila vzpon z gorskim kolesom iz Huaraza na sedlo Canampunta (4200 m) v Cordilleri Negri. Sledilo je plezanje športnih smeri na višini 4500 m v dolini Llaca. Aklimatizacijo sta zaključila z vzponom na vrh Rima Rima (cca. 5200 m) nad isto dolino.

Pot pod Puscanturpo Este ju je vodila po vročih in prašnih soteskah (11 ur vožnje s taksijem) do gorske vasice Cajatambo na južnih obronkih Huayhuasha, nato skoraj trideset kilometrov peš po dolini Pumarinri. Tabor sta postavila na planoti ob robu jezera Viconga, ki leži na višini okrog 4200 metrov.

S plezanjem sta pričela 6. julija in v štirinajstih urah (vzpon in sestop) preplezala novo smer v dotlej nepreplezani vzhodni steni 5410 metrov visoke Puscanturpe Este v perujski Cordilleri Huayhuash. Po razpoložljivih podatkih je bil to tudi šele drugi vzpon na vrh (prvega so opravili Angleži leta 1986 po zahodnem grebenu, podrobnosti niso znane). Smer sta imenovala STONEHENGE (VII+/ VI, 70°/50°, višina smeri okrog 600 metrov), saj skladi vulkanske kamnine spominjajo na znano angleško znamenitost.

Puscanturpa Este
STONEHENGE
(VII+/ VI, 70°/50°, višina smeri okrog 600 metrov),
6. 7. 2007,
Gregor Kresal in Pavle Kozjek

PATAGONIJA

Patagonija – Fitz Roy

Člana odprave: Tomaž Jakofčič in Grega Lačen.
Trajanje: od 2. januarja do (?) februarja 2007.

Opravljeni vzponi:

Aguja Guillamet (2500 m)
BRENNERJEV RAZ (VII-, 500 m, 5 ur); 7. 1. 2007, Tomaž Jakofčič in Grega Lačen;

Aguja Guillamet (2500 m)
POLJSKA SMER (VII+, 550 m, 7 ur); prva ponovitev smeri, 15. 1. 2007, Tomaž Jakofčič in Grega Lačen;

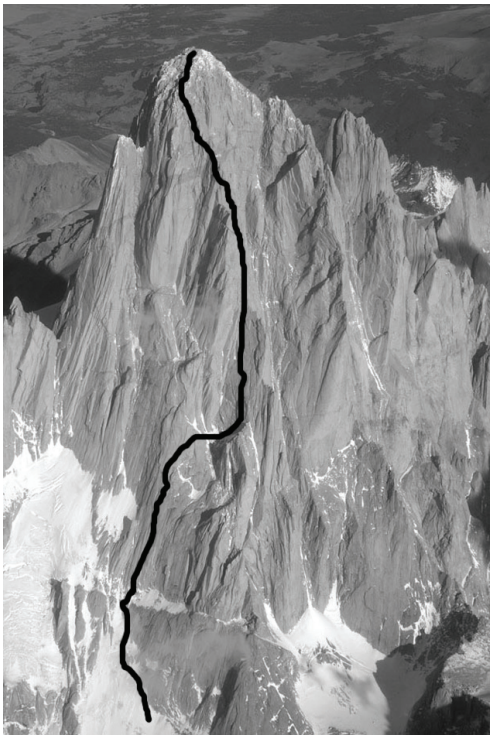

Fitz Roy (3375 m)
LOS ULTIMOS DIAS DEL PARAISO – Zadnji dnevi raja (6c, A2, 600 m (1700 m), 38 ur); 600 metrov prvenstvene smeri, nadaljevanje po Francoski smeri do vrha, 25. 1.–26. 1. 2007, Tomaž Jakofčič in Grega Lačen.

AZIJA

HIMALAJA

Kangbačen 2007

Člani odprave: Tone Škarja (vodja), dr. Damijan Meško (zdravnik), Tine Cuder, Matej Kladnik, Aleš Koželj, Boris Lorenčič, Mitja Šorn in Miha Valič.
Nepalci: Padam Tamang (sirdar), Dorje Gyaljen (višinski nosač), Phurba Tamang (kuhar), Sonam Sherpa (pomočnik) ter zvezna oficirja Gaurau Giri (Kangbačen) in Ramesh Das (Kiratčuli).
Trajanje: od 21. septembra do 9. novembra 2007.
Organizator: Planinska zveza Slovenije (Komisija za odprave v tuja gorstva (KOTG)).
Cilj: Kangbačen (7903 m), SZ stena, nova smer; rezervni cilj: Kiratčuli (7365 m).

Časovni potek odprave:
21. 9.–23. 9.: Ljubljana–Katmandu (letalo).
24. 9.–25. 9.: Katmandu (priprave).
26. 9.–28. 9.: Katmandu–Tapledžung (avtobus).
29. 9.–4. 10.: Tapledžung–Gunza (nosači).
5. 10.: Gunza (priprave).
6. 10.–7. 10.: Gunza–Ramtang (jaki in nosači). Izkaže se, da je na ledeniku Ramtang normalen transport z jaki in nosači zaradi sprememb reliefa nemogoč, postopni transport s polovičnimi tovori pa bi bil zelo nevaren in dolgotrajen. Zato soglasna odločitev za Kiratčuli, alternativni vrh.
8. 10.–9. 10.: Ramtang–Lonak–Pangpema (baza).
9. 10.: Pangpema (priprava). Do tega dne vseskozi slabo vreme, od takrat naprej nastopi obdobje stabilnega jesenskega vremena. Višina baznega tabora 5100 metrov.
11. 10.–12. 10.: Aklimatizacijska tura s spanjem na višini približno 6000 m. Oblikujejo se naveze: Lorenčič-Valič, Cuder-Kladnik in Koželj-Šorn.
13. 10.: Pangpema. Priprave za vzpone, trening po balvanih.
14. 10.–17. 10.: Lorenčič-Valič: s Pangpeme čez ledenik Džingsang ter po JV grebenu Patibare do 6000 m (spanje), nato na verjetno še neosvojeni grebenski vrh (6630 m ali 6650 m), spanje na 6500 m in sestop v bazo.
Cuder-Kladnik: vzpon pod Drohmo, spanje na 6000 m in naslednji dan sestop v bazo zaradi glavobola (Kladnik).
Koželj-Šorn: vzpon s Pangpeme pod Drohmo, spanje na 6000 m, naslednji dan vstop v JZ steno in bivak nad serakom (6600 m), tretji dan na srednji vrh (območje vrha 6855 m) in sestop v vznožje. 17. 10. sestop v bazo. Dolžina smeri 800 m,

naklonina večinoma 60°, skoki 80°.
16. 10.–20. 10.: Vsi v bazi, vmes krajše poslabšanje vremena (10 cm snega), trening na balvanih, priprava opreme. Koželj-Šorn poiščeta dostop pod severno steno Čang Himal (Ramtang Čang ali Wedge Peak, 6802 m). Po napovedi Gregorja Sluge, amaterskega meteorologa, bo vreme vse lepše (njegove napovedi so držale).
21. 10.–25. 10.: Vse tri naveze iz baze, do vznožja jim pomagajo nositi šerpe.
Lorenčič-Valič: iz baze čez ledenik do krnice (5600 m) pod Patibaro, kjer sta postavila šotor. Naslednji dan, 22. oktobra, se premakneta na ploščad pod južno steno in prespita na višini 5900 m. 23. oktobra zjutraj vstopita v steno in bivakirata na višini 6900 m pod skalno stopnjo. Naslednji dan ob 9.20 dosežeta vrh Patibare (Pyramid Peak, 7140 m) in sestopita po isti smeri do šotora (5600 m), 25. 10. pa v bazo.
Cuder-Kladnik: Po osmih urah dosežeta primerno mesto za šotor na ledeniku pod Kiratčulijem (Tent Peak 7350 m). Proti steni nadaljujeta 22. oktobra, a se zaradi nevarnega kložastega snega na približno 5900 m obrneta in vrneta v bazo.
Koželj-Šorn: bazo zapustita 21. oktobra in se do večera po severni steni Čang Himal (Wedge Peak) povzpneta do 5600 m, kjer bivakirata. Naslednji dan nadaljujeta, a jima globok sneg v strmi steni ne dovoli nadaljevanja. Obrneta se na 5700 m in sestopita v bazo.
Cuder-Kladnik-Koželj: njihov cilj je Drohmo – vzhodni vrh (6695 m) po jugozahodni steni. 24. oktobra popoldne. se iz baze povzpnejo pod steno, na 5600 m bivakirajo, 25. oktobra. ob 13.55 po 900 m visoki steni dosežejo vrh in se pozno zvečer vrnejo v bazo.
26. 10.: Pangpema: soglasen sklep plezalcev o koncu aktivnosti. Naročijo nosače.
28. 10.–2. 11.: Transport z jaki in nosači do Tapledžunga.
3. 11.–5. 11.: Tapledžung–Katmandu po cesti.
6. 11.: Katmandu.
7. 11.: Odhod šestih alpinistov.
8. 11.: Prihod alpinistov v domovino.
11. 11.: Urejanje karga in poročila na ministrstvu. Formalno konec odprave.

Odprava je bila organizirana kot podpora alpinistom za njihove samostojne vzpone v alpskem slogu. Vse je delovalo dobro in usklajeno. Področje je alpinistično še slabo obdelano. Ker smo Slovenci med njegovimi boljšimi poznavalci, bi se to splačalo izkoristiti. Dostopi so dolgotrajni in težavni, zaradi česar bi bila pozna pomlad primernejši čas.

Patibara (7140 m), južna stena
prvi vzpon z nepalske strani (50°–60°, 20 m IV, višina stene 1100 m); 24.10.2007, Boris Lorenčič in Miha Valič;

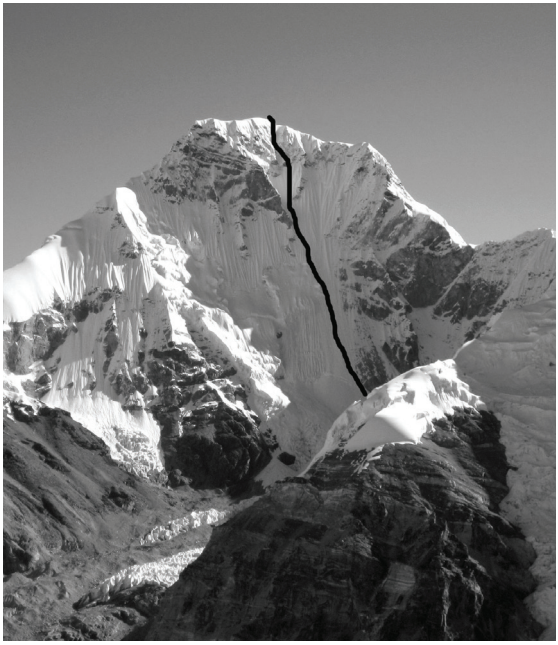

Drohmo - vzhodni vrh (6695 m), jugozahodna stena
(VI, WI, 4+, M4, višina smeri 900 m); 25.10.2007, Tine Cuder, Matej Kladnik in Aleš Koželj; Prvi vzpon na ta vrh (ni podatkov o predhodnih poskusih).

Drohmo - srednji vrh (6855 m), jugozahodna stena
(naklonina 60° s skoki do 80°, višina stene 800 m); 16.10.2007, Aleš Koželj in Mitja Šorn; Smer poteka v območju stebra, ki sta ga leta 1988 preplezala Doug Scott in Roger Maer. Liniji sta različni, stikata se le na vstopu in na vrhu.
Na fotografiji smer vzpona (temnejša linija) in sestopa (svetlejša linija) slovenskih alpinistov.

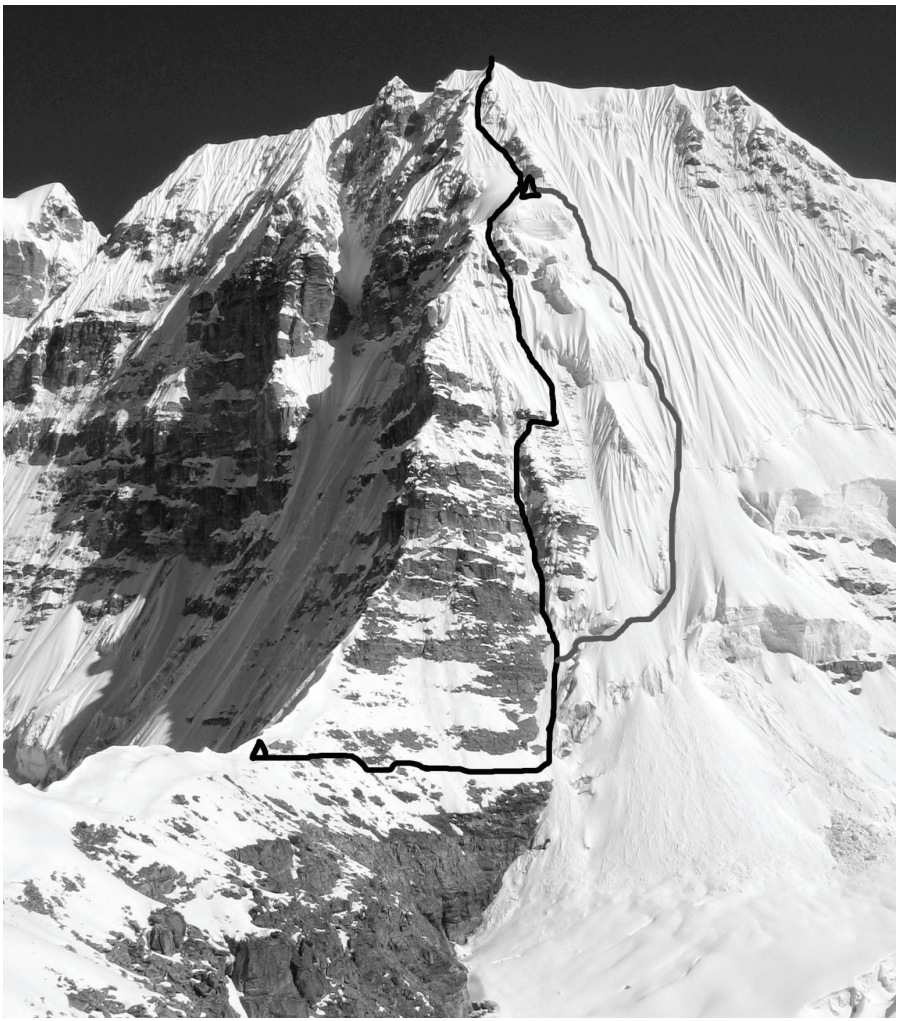

Čang Himal (Wedge Peak, 6802 m), severna stena
Prvi poskus v tej drzni in strmi steni, najvišja točka 5700 m; 22.10.2007, Aleš Koželj in Mitja Šorn.

Karakorum 2007
Odprava »Broad Peak (8047 m) in K2 (8611 m)«

Člani odprave: Irena Mrak (vodja), Benjamin Blažič, Jernej Breščak, Drago Frelih, Ludvik Golob, Matej Kovačič, Janez Levec, Kazimir Perko, Marco Schenone (ITA), Franz Seiler (NEM), Joseph Stiller (NEM), Mojca Švajger, Mira Zorič in Andrej Zorman.
Trajanje: od 25. junija do 3. septembra 2007.

Cilji odprave:
- normalni pristop v himalajskem slogu na Broad Peak (8047 m);
- nova smer v JV steni Broad Peaka (naveza Kovačič-Breščak);
- vzpon po Česnovi smeri na K2 (8611 m) v hitrem alpskem slogu.

Doseženo:
- pristop na predvrh Broad Peaka (8035 m), 11. 8. 2007, Irena Mrak in Mojca Švajger;
- vzpon po novi smeri v JV steni Broad Peaka do 7200 m, Matej Kovačič in Jernej Breščak;
- vzpon po Česnovi smeri do 6000 m, potem sestop zaradi nesreče, Irena Mrak in Mojca Švajger.

Štirinajstčlanska odprava je bila ena od 25 odprav, ki so se leta 2007 odločile za vzpon na Broad Peak ali katerega od bližnjih osemtisočakov. Razlog za tako množičen obisk je bila 50. obletnica prvega pristopa na Broad Peak, ki so ga 9. junija 1957 opravili F. Wintersteller, M. Schmuck, K. Diemberger in H. Buhl.

Bazni tabor so člani dosegli 6. julija in v naslednjih dneh začeli z vzponom na goro. Višinski tabori so bili zaradi številnih odprav zelo obljudeni, tako da so imeli v začetku predvsem težave s prostorom za šotore. Tabor 1 so tako uspeli postaviti na 5800 m, Tabor 2 na 6400 m in Tabor 3 na 7000 m, kar so tudi sicer običajne višine za višinske tabore. Delovali so v dveh večjih skupinah, odvisno od počutja članic in članov odprave. Matej in Jernej sta sama postavila ABC pod JV steno gore ter se v vmesnem obdobju slabšega vremena pridružila ostalim članom v baznem taboru in pri delu na prvotni smeri. Glede na zelo kratka obdobja lepega vremena je bilo priložnosti za vzpon malo, tako da je čas bivanja v Karakorumu za večino udeležencev minil prehitro in so do odhoda uspeli doseči največ Tabor 3. Tako so konec julija bazo zapustili Janez, Marco, Joseph, Franz, Benjamin, Kazimir in Jernej. Drago, Mira, Ludvik, Andrej, Matej, Mojca in Irena so se odločili za tretji poskus na gori. Mira, Mojca, Ludvik in Irena so tako 31. julija dosegli 7700 m, kjer so se zaradi globokega snega, vetra, mraza in poslabšanja vremena obrnili. Drago in Andrej se sta obrnila na 7400 m. Poskus jih je dodobra izčrpal, a še ni pobral vse

volje, in še za četrti poskus so se odločili Ludvik, Matej, Mojca in Irena, ostali trije pa so zapustili bazni tabor in odšli proti domu.
Po tednu dni slabega vremena so se 8. avgusta ponovno odpravili na goro. V dveh dneh so dosegli T3, kjer so ugotovili, da jim manjka en šotor z vso opremo. Na odpravi so jim ukradli pet spalnih vreč, dva višinska šotora, lopate ..., v zadnjem primeru pa še vso Ludvikovo in Mojčino opremo (puhovka, rokavice ...) za vzpon na vrh. Ludvik se je odločil za sestop, ostali trije pa kljub vsemu za poskus proti vrhu. Matej je sam nadaljeval vzpon v globokem snegu še ves dan in dosegel višino 7900 m. Od tam je sestopil in v dveh dneh dosegel bazni tabor. Irena in Mojca sta si razdelili preostalo opremo in se odločili za postavitev Tabora 4 na 7500 metrih. Vzpon proti vrhu sta začeli 11. avgusta.ob 7. uri. Pestila sta ju predvsem mraz in veter. V petih urah sta dosegli sedlo na 7800 m, nato pa je sledil zelo slikovit in zahteven vršni greben. Ob 15.30 sta dosegli predvrh na 8035 m, na glavni, dvanajst metrov višji vrh pa se zaradi izjemno močnega vetra nista mogli povzpeti. Sestop je trajal dva dneva. 15. avgusta sta Ludvik in Matej zapustila bazni tabor, Irena in Mojca pa sta se preselili v bazni tabor pod K2, kjer sta imeli časa zgolj za en poskus. Pridružili sta se ameriški odpravi, ki je plezala v Česnovi smeri in je do takrat dosegla t.i. ramo na 8000 m. Po tednu dni čakanja v baznem taboru, kjer jih je obilno zasnežilo, sta vstopili v Česnovo smer. Na višini približno 5800 m je Ireno zadela skala, vendar sta vzpon nadaljevali še približno 200–300 višinskih metrov, toda vse močnejše bolečine so nadaljevanje onemogočile. Prav tako se je vreme ponovno začelo slabšati. 23. avgusta so skupaj pospravili bazni tabor in sestopili preko ledenika Baltoro.

Članice in člani so na gori delovali enakovredno in vsi so zaslužni za pristop na predvrh, ki sta ga opravili Irena Mrak in Mojca Švajger.

Anapurna

Člani: Tomaž Humar, Anda Perdan (zdravnica) in Jagat Limbu (nepalski sirdar).
Trajanje: od 17. septembra do 7. novembra 2007.

Tomaž Humar je v svojem slogu – sam in ob podpori Jagata Limbuja opravil vzpon v alpskem slogu preko JV stene Kangsar Kanga in nadaljeval po grebenu do vzhodnega vrha Anapurne (8047 m).

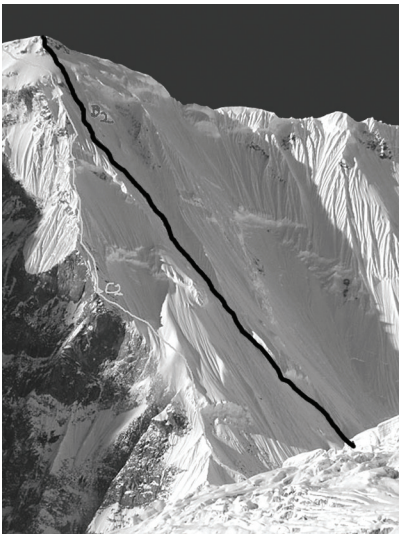

Satopant 2007

Člani odprave: Miha Habjan (vodja), Ambrož Bajde, Mitja Gleščič, Jernej Lanišek, Urban Novak, Marijana Prezelj in Suresh Polekar (Indija).
Spremljevalna ekipa: zvezni oficir, sirdar, kuhar, pomočnik kuharja, dva višinska nosača.
Trajanje: od 14. avgusta do 16. septembra 2007.

Tudi letos je PZS skupaj z IMF (Indian Mountaineering Foundation) organizirala mednarodni tabor UIAA, ki se ga je udeležilo šest Slovencev in en Indijec. Cilj odprave je bil 7075 metrov visoki Satopant (Satopanth) v Garvalski Himalaji na severu Indije. Odprava je bila namenjena mladim perspektivnim alpinistom za nabiranje prvih izkušenj v visokih gorah Himalaje.

Časovni potek odprave:
14. 8.: Odhod z Brnika.
15. 8.: Dan čakanja v Istanbulu.
16. 8.: Prihod v Delhi, kjer se je ekipi pridružil Mitja, ki je bil v Indiji že dobre tri tedne (treking v Ladaku). Sestanek na agenciji (Mercury Travels), ki je urejala vse v zvezi z odpravo.
17. 8.: Sestanek na IMF, prispe tovor.
18. 8.: Delhi–Rishikesh.
19. 8.: Rishikesh–Uttarkashi.
20. 8.: Uttarkashi–Gangotri.
21. 8.: Gangotri–Bojbasa (3792 m). V Gangotriju približno 40 nosačev začne nositi 66 enot tovora. Začne se dostop do baze. Prva aklimatizacija v Bojbasi, vzpnejo se za 250 metrov. Slabo vreme.
22. 8.: Bojbasa–Nandanvan (4337 m).
23. 8.: Nandanvan–Vasukital (4840 m). Postavijo bazni tabor. Še isti dan se dvignejo na 5000 metrov.
24. 8.: Počitek v bazi. Mitja in Urban se dvigneta za dobrih 200 metrov.
25. 8.: Miha, Urban, Mitja in Marijana se po zajtrku skupaj z nosačema, zveznikom in Sureshom odpravijo postaviti ABC. Pot vodi najprej po robu morene, nato se spustijo na ledenik. Prvič zagledajo Satopant. Na poti do ABC srečajo indijsko odpravo, ki je v preteklih dneh osvojila vrh Satopanta in se vrača v dolino. Ob 12. uri postavijo dva šotora na višini 5060 metrov. Vsi Indijci se vrnejo v bazo. Popoldne gre četverica višje preko ledenika do skalne stopnje, ki vodi na sedlo. Zaradi lažje orientacije pot označijo z možici in zastavicami. Dosežejo višino 5360 metrov. Vsi štirje prespijo v ABC. Jernej in Ambrož se ne počutita najbolje, ostaneta v bazi. Ambrož gre vseeno do roba morene na 4960 metrov.
26. 8.: Miha in Mitja v treh urah opremita skalno stopnjo z vrvmi in se dvigneta naprej do mesta, kjer se vidi sedlo. Dosežeta 5600 metrov. Ambrož pride v ABC in

skupaj z Marijano ter Urbanom nadaljujejo do začetka skalnega skoka. Popoldne se vsi vrnejo v bazo.
27. 8.: Počitek v bazi. Suresh in oba nosača odnesejo nekaj opreme v ABC.
28. 8.: Ponoči začne deževati, cel dan slabo vreme. Ostanejo v bazi.
29. 8.: Po kosilu gredo vsi Slovenci, sirdar, Suresh in oba nosača v ABC. Vreme je slabo, dežuje. Postavijo še en šotor. Ambrož in Jernej se dvigneta za dobrih sto metrov. Prespijo.
30. 8.: Vseh šest se odpravi z vso potrebno opremo proti skalnemu skoku. Z njimi gredo sirdar, Suresh in oba nosača. Najprej gresta na hrib Mitja in Urban, ki na zoprnem mestu na višini 5550 metrov napeljeta približno petdeset metrov vrvi. Jernej se pod skalno stopnjo obrne in odpravi nazaj v ABC. Ostali ob 15.30 na višini 5940 metrov postavijo T1. Ambrož in oba nosača se vrnejo v ABC. Preostali del ekipe v T1 postavi tri šotore. Zvečer začne deževati, potem snežiti. Miha, Marijana, Mitja in Urban prespijo v T1, Ambrož in Jernej v ABC.
31. 8.: Ob 12.30 pride Ambrož v T1, za njim pa še en nosač. Sirdar se vrne v ABC in potem v bazo. Jernej čaka v ABC. Na T1 potekajo priprave za naslednji dan, ko bodo poskusili priti na vrh. Popoldne se Mitja, Urban in Miha dvignejo za dvesto metrov. Dan je dopoldne lep, popoldne nastopijo padavine. Pet Slovencev, Suresh in nosač prespijo v T1.
1. 9.: Bujenje ob polnoči in ob 1.30 začne pet Slovencev hoditi proti grebenu. Indijca se za njimi odpravita dobro uro pozneje. Ob odhodu rahlo sneži, megleno je. Na grebenu je indijska odprava pustila pritrjene vrvi, le vmesne sablje so pobrali in odnesli v dolino. Vse vrvi so pod snegom, zato jih je treba med gaženjem odkopati. Na strmih in izpostavljenih odsekih napredujejo počasi. Z jutrom pridejo na vršno snežišče. Ves čas gazijo, izmenjujejo se v vodstvu. Z dnevom se vreme izboljša, zjasni se. Napredujejo počasi. Indijca jih dohitita, a vseeno gazijo le Slovenci. Vreme se slabša in kmalu je vse v megli. Zadnji metri so res naporni. Po sedmih urah gaženja ob 11. uri Miha, Ambrož, Marijana, Urban, Mitja ter Suresh skupaj z nosačem dosežejo vrh Satopanta. Fotografirajo se in hitro začnejo sestopati. Ob 13.30 so že nazaj v T1, Indijca pa prideta nekaj ur za njimi. Miha še isti dan popoldne sestopi v ABC, kjer ga pričakata Jernej in nosač. Ostali prespijo na T1.
2. 9.: Urban, Ambrož, Marijana in Mitja podrejo dva šotora in sestopijo v ABC. Nosač se dvigne na T1 in skupaj z drugim nosačem ter Sureshem podrejo še tretji šotor in prav tako sestopijo v ABC. Podrejo še dva šotora v ABC, dva pustijo. Večino opreme znosijo v bazo. Ta dan se vsi vrnejo v bazo.
3. 9.: Vsi člani odprave so v bazi, nosača gresta v ABC, nazaj v bazo prineseta še del opreme. Sirdar gre v Gangotri po nosače, ker naj bi predhodno zapustili bazo.
4. 9.: Vsi so v bazi in čakajo nosače. Zvečer pridejo le štirje nosači.
5. 9.: Čakajo še ostale nosače. Mitja in Urban se dvigneta do 4960 metrov v smeri proti ABC, Miha se dvigne na Koto XY v smeri proti Bagiratiju 1 dobrih tristo metrov nad bazo. Spakirajo opremo in se pripravijo za odhod v dolino. Pozno

zvečer pride še 17 nosačev.
6. 9.: Ob 8. uri zapustijo bazo na Vasukitalu in se sprva v lepem, kasneje pa v meglenem dnevu spustijo do Bojbase. 21 nosačev nese v dolino 44 kosov tovora. Dva nosača do Bojbase ne prideta to noč, temveč naslednje jutro.
7. 9.: Spustijo se do Gangotrija, spakirajo vso opremo na kombi ter do večera pridejo do Uttarkashija. Skupna večerja vseh članov odprave in spremljevalne ekipe.
8. 9.: Uttarkashi–Rishikesh.
9. 9.: Cel dan v Rishikeshu.
10. 9.: Rishikesh–Delhi. Popoldne sestanek na IMF.
11. 9.: Delhi. Sestanek na agenciji.
12. 9.: Delhi. Urejajo dokumentacijo za transport tovora.
13. 9.: Odpeljejo se v Agro na ogled Taj Mahala.
14. 9.: Delhi. Zvečer imajo večerjo z lastnikom agencije Mercury Travels ter C. N. Kumarjem, najbolj znanim indijskim alpinistom.
15. 9.: Delhi.
16. 9.: Delhi–Istanbul–Brnik.

Zaključek:
Odprava je bila uspešna. Po severnem grebenu se je na vrh Satopanta povzpelo pet od šestih članov slovenske ekipe.

Odprava pa je bila uspešna tudi z drugega vidika. Mladi so spoznali celotno logistiko himalajske odprave, od priprav do izvedbe, »boje« z indijsko birokracijo, dolg dostop do gore, daljše bivanje na višini, razsežnosti himalajskih gora in dolin ... Ekipa je ves čas delovala zelo enotno in vsi mladi, brez izjeme, so bili pripravljeni storiti vse, kar je bilo potrebno.

Miyar valley INDIA 2007

Člana odprave: Andrej in Tanja Grmovšek.
Trajanje: od 31. avgusta do 14. oktobra 2007.

Vreme na odpravi ni bilo idealno. Med slabim vremenom se je v stenah kopičil sneg, ki razen v nižjih prisojnih stenah ni izginil tudi v krajših obdobjih lepega, a zelo hladnega vremena. Po lažjem aklimatizacijskem prvenstvenem vzponu Toro Ridge (V+, 300 m, 450 m dolžine) na Toro Peak (cca. 4850 m) in vzponu na estetsko dovršen, še neosvojen vrh Korklum Gou-Window Peak (cca. 5600 m), smer Shangrila Ridge (VII, R, 600 m, 900 m dolžine) sta Andrej in Tanja želela preplezati še prvenstveno smer v mogočnem in impresivnem stolpu Neverseen Tower (ki po imenu, izgledu in zahtevnosti spominja na pakistanski Nameless Tower). Žal se je njuna želja v danih razmerah (zasnežena stena, temperature krepko pod ledišèem) izkazala za neprimerno, zato sta svoje plezalsko-avanturistične načrte preusmerila v nižje, sončne ter kopne stene in preplezala še dve prvenstveni smeri: Trident Ridge (VII/VII+, 500 m, 1000 m dolžine) na še neosvojeni Premsingh Peak (cca. 5200 m) in Lufoo Lam-Windy Way (VII+, 350 m, 400 m dolžine) na David's 62 Nose (cca. 4950 m).

Vzponi:
Toro Peak (cca. 4850 m)
TORO RIDGE (V+, 300 m višine, 450 m dolžine; 8R); prvenstvena, 16. 9. 2007, Andrej in Tanja Grmovšek;

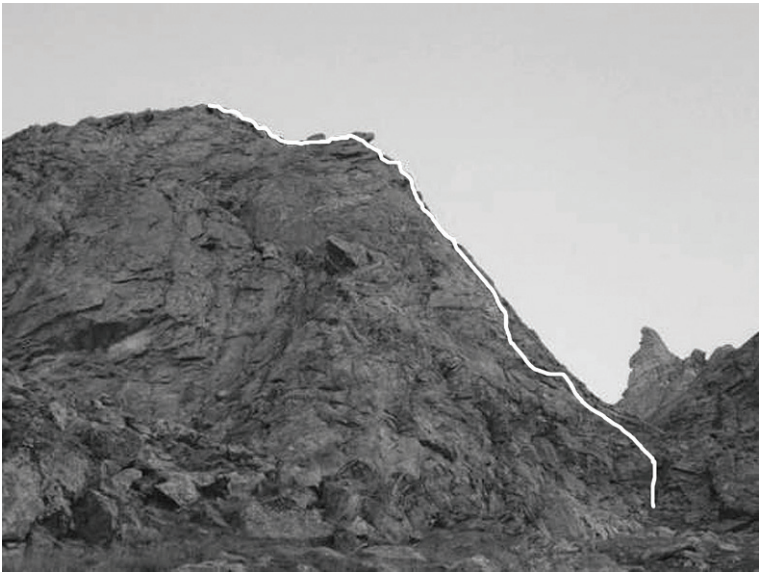

Korklum Gou-Window Peak (cca. 5600 m)
SHANGRILA RIDGE (VII, R, 600 m višine, 900 m dolžine; 16R); prvenstvena in prvi pristop na vrh, 19. 9. 2007, Andrej in Tanja Grmovšek;

Premsingh Peak (cca. 5200 m)
TRIDENT RIDGE (VII/VII+, 500 m višine, 1000 m dolžine; 18R); prvenstvena in prvi pristop na vrh, 29. 9. 2007, Andrej in Tanja Grmovšek;

David's 62 Nose (cca. 4950 m)
LUFOO LAM-WINDY WAY (VII+, 350 m višine, 400 m dolžine; 8R); prvenstvena smer, 1. 10. 2007, Andrej in Tanja Grmovšek.

Časovni potek odprave:
31. 8.: Let Graz–Munchen–Delhi.
1. 9.: Delhi; Andrej in Tanja sta odpovedala avtobus za Manali (poplave in težavna cesta do tja); odločila sta se za nakup letalskih kart za Leh.
2. 9.: Delhi–Leh; jutranji let v Ladakh.
3. 9.: Leh; nakupovanje opreme.
4. 9.: Leh; kolesarjenje v samostan Thikse.
5. 9.: Leh; nakupovanje opreme in hrane.
6. 9.: Leh–Keylong; 16 ur vožnje z lokalnim avtobusom čez številne prelaze (do 5300 m).
7. 9.: Keylong; nakupovanje hrane in bencina.
8. 9.: Keylong–Tingrit; z lokalnim avtobusom v dolino Miyar (Andrej in Tanja imata 7 enot tovora hrane in opreme); dogovarjanje z nosači.
9. 9.: Tingrit–Shukto; po celem dnevu pregovarjanja na pot proti bazi z dvema konjema (4 enote tovora hrane in opreme) in dvema spremljevalcema; zjutraj lepo, opoldne kaplje, popoldne veter, hribi v oblakih.
10. 9.: Shukto–Khai Got; 8 ur hoje, prespali pri pastirski koči; odpoved kuhalnikov; popoldne začelo močno pihati in malo pršeti, ponoči dež.
11. 9.: Kanjar–baza (BC); še 2 uri hoje do baze; postavitev baze (3950 m); zjutraj

in dopoldan dež z mrzlim vetrom, potem malo premora, popoldne do večera pa spet slabše vreme; nosača sta se vrnila domov.
12. 9.: Urejanje baze; peš do zgornje baze tik ob ledeniku; zelo lepo jutro, popoldne močno poslabšanje vremena (veter in dež).
13. 9.: Oblačno jutro; peš po dolini navzdol do ustja ledenika pod Tama Donogom; popoldne ponovno poslabšanje vremena z dežjem in vetrom, zvezdnata in mrzla noč.
14. 9.: Deževno jutro in deževen dan; peš po dolini gor in dol; spakirala nahrbtnike za plezanje.
15. 9.: Ob treh zjutraj še kar slabo vreme, zato se Andrej in Tanja odločita, da ne gresta plezat. Po dokaj sončnem dopoldnevu spet popoldanske plohe; ogledi sten in linij.
16. 9.: Baza–Toro Peak–baza; ob treh zjutraj nebo brez oblačka; Andrej in Tanja odideta na aklimatizacijsko plezalno turo; preplezata 300 m prvenstvene smeri na Toro Peak (cca. 4850 m); popoldne znosita vso opremo v sosednjo dolino in se vrneta v bazo.
17. 9.: Počitek v bazi; dokaj lepo vreme s popoldansko nevihto; v bazo sta prišla dva Slovaka (Andrej in Juray).
18. 9.: Baza–ledenik Thunder; Andrej in Tanja sta spakirala hrano in dodatno potrebno opremo; oblačen dan in nenavadno topla noč; prespala sta pod balvanom na ledeniku.
19. 9.: Ledenik Thunder–Korklum Gou (Window Peak); vstala sta ob treh zjutraj in dobre tri ure dostopala po strmem žlebu do raza (500 m višine, do III), kjer sta začela s plezanjem; po 600 m plezanja sta bila ob 14. uri na vrhu (cca. 5600 m) in ponoči nazaj pri bivaku; preplezala sta 16 raztežajev na deviški vrh; vreme je zdržalo ves dan, kljub temu da so bile gore naokoli v oblakih.
20. 9.: Ledenik Thunder–baza; pakiranje opreme, nošnja opreme v sosednjo ledeniško dolino (na ledenik Tawa); ob 11. uri je začelo deževati in pihati.
21. 9.: Počitek v bazi; deževati je začelo že ponoči, dež se je zavlekel še v jutro; cel dan nekakšne plohice.
22. 9.: Baza, megleno jutro, cel dan občasne plohe, vmes peš po dolini navzgor; proti večeru se je precej shladilo.
23. 9.: Oblaki vse do baze, cel dan dež; peš po dolini navzdol.
24. 9.: Baza; čakanje na lepše vreme in napoved; vsak dan bolj mrzlo, snežilo je tudi v bazi; mrzlo in neprijazno vreme z močnim vetrom.
25. 9.: Neverjetno jutro brez oblačka; sušenje opreme; vse gore naokoli so bile krepko zasnežene; hladen dan s popoldansko nevihto in sodro.
26. 9.: Baza–ledenik Tawa; jasno jutro, kljub temu da nimata napovedi, gresta Andrej in Tanja zjutraj na zgornji ledenik Tawa; popoldne ju je na poti čez morene ujela snežna nevihta; gore in stene so bile čisto zasnežene, hoja po zasneženih ledeniških morenah pa skoraj nemogoča; šotor sta postavila nekje sredi ledenika; mrzel dan.

27. 9.: Ledenik Tawa; jutro brez oblačka, vendar mraz in zasnežena okolica; iskanje novih linij; ogledi; pakiranje opreme za plezanje; spanje na istem kraju za bivak.
28. 9.: Ledenik Tawa; čez noč je Andreja in Tanjo povsem zasnežilo (15 cm svežega snega); načrtovano plezanje je odpadlo; cel dan sta čakala, da se sneg stali; hoja po skalnem ledeniku je bila skoraj nemogoča.
29. 9.: Ledenik Tawa–Premsingh Peak; jasno in mrzlo jutro; preplezala sta 18 raztežajev v močnem in mrzlem vetru ter popoldne stala na še enem deviškem vrhu – Premsingh Peaku (cca. 5200 m); do noči sta se vrnila v šotor na ledeniku.
30. 9.: Ledenik Tawa; pakiranje opreme in vrnitev po ledeniku navzdol; šotor sta postavila pod zahodno steno Castle Peaka ter šla na ogled južne stene; močan, hladen veter in jasno nebo; zelo mrzla noč – še reka je zamrznila.
1. 10.: Ledenik Tawa–Castle Peak (David's 62 Nose)–baza; zjutraj pod južno steno Castle Peaka; po 8 raztežajih odlične plezarije sta priplezala na David's 62 Nose in se spustila ob vrvi nazaj pod steno; vetroven dan; pozno popoldne sta spakirala vso opremo in se vrnila v bazo.
2. 10.: Baza; pakiranje in sušenje opreme; proti večeru sta v snežnem metežu prišla v bazo dva nosača in konj.
3. 10.: Baza–Shukto; zjutraj na pot po dolini navzdol; ves dan je zelo pihalo in vse gore so bile v oblakih.
4. 10.: Shukto–Tingrit; zjutraj s konjem do vasi, od koder vozi avtobus; čez noč je sneg zapadel zelo nizko; oblačen in vetroven dan.
5. 10.: Tingrit–Keylong; jutranjega avtobusa ni bilo, zato sta čakala na popoldanskega; zvečer le prispela v Keylong; cesta proti Lehu je bila zaradi obilice snega zaprta.
6. 10.: Keylong–Manali; cel dan vožnje čez zasnežene prelaze.
7. 10.: Manali–Delhi; popoldan na nočni spalni avtobus.
8. 10.: Manali–Delhi; vožnja celo noč, zjutraj prihod v Delhi; urejanje vozovnic za vlak.
9. 10.: Delhi–Agra; zjutraj na vlak; popoldne ogled mesta.
10. 10.: Agra–Jaipur; zjutraj na avtobus; pozno popoldne na ogled mesta.
11. 10.: Jaipur–Nawalgarh; popoldne na avtobus.
12. 10.: Nawalgarh; s sposojenimi kolesi po podeželju.
13. 10.: Nawalgarh–Delhi; cel dan na avtobusih; zvečer pakiranje opreme.
14. 10.: Delhi–Munchen–Graz; zjutraj na letalo in pozno popoldan že doma.

PAKISTAN

Charakusa 2007

Člani odprave: Steve House (ZDA; vodja), Vince Anderson (ZDA) in Marko Prezelj; Fida (Pakistan; kuhar odprave) in Sartaj (Pakistan, »oficir za zvezo«).
Trajanje: od 7. avgusta do 24. septembra 2007.

Dolina Charakusa nudi veliko plezalnih izzivov, zato se je Marko odločil za njen ponoven obisk, tokrat v družbi Vincea Andersona in Stevea Housea. Njihove plezalne ambicije so bile osredotočene na zahodni vrh K7 (6858 m) in na zahodni vrh K6 (~7100 m). Na te vrhove se ni povzpel še nihče, kljub nekaj bolj ali manj resnim poskusom.

Iz Islamabada so po urejenih finančnih in birokratskih formalnostih odšli 7. avgusta, vrnili so se 24. septembra. Namesto enournega poleta v Skardu so se tja in nazaj s kombijem vozili dva dni. S terenskim vozilom so se nato odpeljali do konca ceste v vasi Hushe, kjer so najeli 54 nosačev. Po treh dneh prijetne hoje so se 13. avgusta utaborili v baznem taboru (~4300 m) na moreni ob ledeniku Charakusa pod JZ ostenjem K7 (6934 m) in nasproti mogočni S steni K6 (7282 m). V bazi sta bila poleg plezalcev tudi kuhar in zvezni oficir.

Prvi resnejši aklimatizacijski vzpon so opravili na Sulu Peak (~5950 m). Po SZ ozebniku so se 18. avgusta vzpeli na Z greben in po njem priplezali na odlično mesto za bivak tik pod vrhom. Naslednji dan so splezali na vrh in sestopili po osrednjem ozebniku na južni strani gore. Dvodnevni vzpon je bil zanimiv predvsem zaradi snega, ki je imel v senčnih legah nestabilno, sladkorno strukturo, na sončnih pobočjih pa je bil moker in težak. Zato koncentracija ni popustila vse do vznožja.

21. avgusta so preplezali JZ raz piramidne gore Naisa Brakk (~5200 m, tudi Nasser ali Nyaser, Naisa v jeziku Balti pomeni »kopje«). Smer je dolga več kot 1000 metrov in poteka po slikovitem razu z odličnim granitom. Celotni vzpon in sestop je bil izjemno doživetje, k čemur so poleg piramidne oblike gore pripomogli tudi dolžina smeri, logična linija vzpona po razu in odlična kamnina, v kateri se ni bilo treba varovati tako pogosto, kot so pričakovali.

Aklimatizacijsko obdobje so konec avgusta želeli zaključiti z vzponom na zahodni vrh šest tisočaka Farol, severno od baznega tabora, vendar so razmeroma visoke temperature in mokro vreme so to preprečili. Zadovoljili so se z dvakratnim bivakiranjem na višini okrog 5200 metrov.

1. septembra so začeli z vzponom na zahodni vrh K7. Predvidevali so štiri dni plezanja. Prvi dan so preplezali veliko zajedo levo od visečega seraka. Približno 150 metrom lažjega sočasnega plezanja je sledilo sedem polnih raztežajev strmega prostega plezanja (do 6b+/6c) v grobem, sivem granitu. Težje raztežaje je prvi plezal brez nahrbtnika, eden od ostalih dveh plezalcev pa dvakrat z nahrbtnikom. Na vrhu zajede so pustili del opreme za skalno plezanje in prečili na viseči ledenik, kjer so si hitro uredili udoben in varen bivak.

Drugi dan so ob svitu začeli s plezanjem. V oblačnem vremenu z rahlim sneženjem so nekaj sto metrov najprej plezali sočasno, na začetku ozkega ledenega traku pa so se začeli varovati. Popoldne so priplezali do predvidenega mesta za bivak. Pričakovali so snežen raz, našli pa ozko ledno opast. Več kot dve uri so kopali v led, preden so lahko za silo postavili šotor na izpostavljeno polico. Utrujenost je ponoči prekrila zaskrbljenost, ki se je zjutraj prebudila skupaj z njimi.

Oblačno vreme s sneženjem jih je spremljalo pretežen del tretjega dneva. Po daljšem prečenju so preplezali več mešanih raztežajev, da so dosegli raz, ki je obetal enostaven prehod proti vrhu. Na razu so se soočili s praznimi upi. Snežne razmere na razu so bile precej nenavadne za področje, kjer so plezali. Sneg v grobi kristalni obliki ni nudil opore in se je sesipal v luknjasto strukturo ostrega in strmega raza, ki je bil na obeh straneh okrašen z mogočnimi opastmi. Za prečenje stotih metrov brezupnega sneženega raza so potrebovali več kot dve uri. Vršno pobočje so dosegli zgodaj popoldne, v močnem vetru in sneženju; vidljivost je bila zelo slaba. Med iskrenim veseljem in fotografiranjem na vrhu so opazili, da je pravi vrh sto petdeset metrov oddaljena in 20 metrov višja snežna opast, ki je počila, ko so splezali na vrh.

Sestopali so s plezanjem po smeri vzpona in s spusti po vrvi. Bivak na ledni opasti so dosegli ponoči in naslednje jutro nadaljevali s sestopom. Na ledeniku Charakusa so spet sproščeno stali popoldne četrtega dne, po tridesetih spustih (60 m) in več sto metrov plezanja navzdol. Po prvem vzponu na zahodni vrh K7, »odkar svet stoji«, so ostali teden dni v bazi, ker je vsak dan deževalo in snežilo. Teden dni sneženja je razmere za plezanje zelo spremenil. 12. septembra so zato plezali v dolgem skalnem grebenu zahodno od piramidne konice Naisa. Po približno dveh kilometrih plezanja (do 6a+) so v temi sestopili z grebenskega vrha v široko grapo zahodno od grebena.

Dva dni za tem vzponom so odšli pod SZ steno zahodnega vrha K6. Preko spodnjega dela lednega slapu so našli prehod v srednji del. Od tam so z diagonalnim prečenjem razbitega ledenika prišli na rob široke in globoke razpoke, prek katere ni bilo naravnega prehoda. Njihova odločenost, da se preizkusijo v zanimivi steni, je dokončno zgubila ostrino, ko so spoznali, da je konkavno pobočje pod steno resno izpostavljeno nekaj visečim serakom, sveži sneg pa ne omogoča hitrega prečenja. Po bivaku so zjutraj skrušeno ugotovili, da ne morejo varno priti do stene, zato so

sestopili v bazo.

17. septembra, dan pred prihodom nosačev, se je Marku pridružil Kanadčan Maxime Turgeon. Želela sta preplezati skalni steber v južnem ostenju K7. Po stotih metrih sočasnega plezanja sta preplezala še 15 dolgih raztežajev (60 m) do vrha stebra. Zadnje tri raztežaje sta preplezala s čelnima svetilkama. Plezanje po strmem in dobrem granitu je bilo ves čas zanimivo. Razen desetih metrov tanke zaraščene poči sta celotno smer preplezala prosto, na pogled (do 6c). Pod steno sta se v temi vrnila s trinajstimi dolgimi spusti (60 m) po vrvi in sestopanjem. Celotno plezalno pustolovščino sta zaključila ob dveh zjutraj, ko sta se zadovoljna vrnila v bazo.

Vzponi:

Sulu Peak (~5950 m)
vzpon po SZ ozebniku in S steni ter sestop po J ozebniku (III, D, višina ~850 m); nova (?) kombinirana smer, 18. 8.–19. 8. 2007, Marko Prezelj, Vince Anderson in Steve House;

Naisa Brakk (~5200 m)
JZ raz (ED-, 6b+, višina ~950 m); nova skalna smer, 21. 8. 2007, Marko Prezelj, Vince Anderson in Steve House;

Greben zahodno od piramide Naisa (~5150 m)
(TD, 6a+, višina ~900 m, dolžina prek 2 km); nova (?) skalna smer, 12. 9. 2007, Marko Prezelj, Vince Anderson in Steve House;

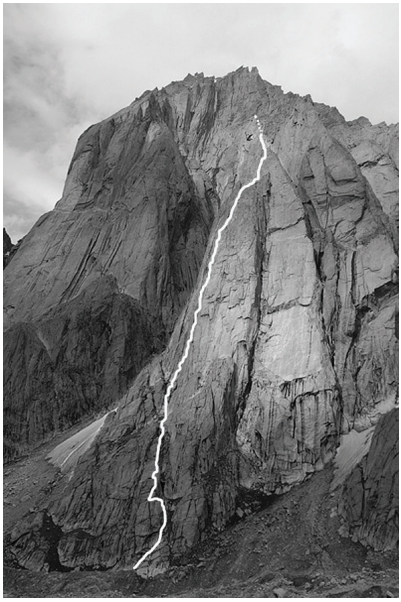

Steber v južnem ostenju K7 (~5350 m)
»Prezelj-Turgeon«
(ED-, 6c (10 m A0), višina ~900 m); nova skalna smer, 17. 9. 2007, Marko Prezelj in Maxime Turgeon.

Zahodni vrh K7 (6858 m)

»Anderson-House-Prezelj« (ED, 6c, V, M, višina ~2000 m); prvi vzpon na vrh, kombinirana smer, 1. 9.–4. 9. 2007, Marko Prezelj, Vince Anderson in Steve House;

KIRGIZIJA

Ak Su 2007

Člani odprave: Rok Šisernik (vodja), Anastasija Davidova, Miha Hrastelj, Tadej Krišelj in Aljaž Tratnik.
Trajanje: od 17. julija do 29. avgusta 2007.
Cilj: plezati hitro, lahko in v alpskem stilu v stenah doline Ak Su ter spoznati druge doline in stene področja Lajlak v severozahodni Kirgiziji.

Časovni potek odprave:
17. 7.: Polet Brnik–Istanbul.
18. 7.: Polet Istanbul–Bishkek.
19. 7.: Polet Bishkek–Batken.
20. 7.: Batken: urejanje dovoljenj, nakup hrane in dodatne opreme za bazni tabor, pakiranje.
21. 7.: Prevoz z minibusom do Sairaz Passa (7 ur).
22. 7.: Hoja proti bazi.
23. 7.: Hoja proti bazi.
24. 7.: Hoja do baze, ob 17. uri dosegli bazo.
25. 7.: Urejanje baze in počitek.
26. 7.: Počitek, slabo vreme.
27. 7.: Ogledna tura do konca doline, poplezavanje po balvanih, slabo vreme.
28. 7.: Sonce; Tratnik-Krišelj, Great Game (400 m, 6a+, 4 ure, vrh 3512 m); Davidova-Hrastelj-Šisernik, Piramiyd du Pamir, Lost Mountain (580 m, 6b, 14 raztežajev, 6 ur, 3605 m).
29. 7.: Sonce; Tratnik-Krišelj, Lost Mountain, 6 ur; Šisernik-Davidova-Hrastelj, Great Game, 4 ure.
30. 7.: Počitek v bazi, sonce.
31. 7.: Šisernik-Davidova-Hrastelj, Central Pyramid, Severozahodni raz (900 m, 6b, ob 19. uri na vrhu, bivak). Tratnik in Krišelj vstopita v Francosko smer v 1000 let ruskega krščanstva (YORC) (1500 m, 6a, bivakirata 10 raztežajev pod vrhom).
1. 8.: Šisernik-Davidova-Hrastelj ob vrvi sestopijo v bazo do 13 ure. Vreme se poslabša. Tratnik in Krišelj dosežeta vrh ob 14. uri in začneta s sestopom. Slabo vreme in snežne nevihte ju pri sestopu zaustavijo in prisiljena sta bivakirati. Sneg do 3500 m.
2. 8.: Tratnik-Krišelj sestopita v bazo. V bazi ob 14. uri. Dežuje, sneg do 4000 m.
3. 8.: Slabo vreme, baza.
4. 8.: Šisernik-Hrastelj, Russian disco (450 m, 5.11+, vrnitev po 6 raztežajih, Šiserniku padla plezalka).
5. 8.: Davidova zastrupljena, celo noč ima prebavne motnje. Baza, počitek.

6. 8.: Šisernik-Davidova-Hrastelj vstopijo v Francosko smer v 1000 YORC. Ob 16. uri po 25 raztežajih snežna nevihta, požled. Po premisleku se obrnejo in začnejo s spustom ob vrvi. Tratnik-Krišelj preplezata Kant v Central Pyramid (Ortuybek) (900 m, 6b, 12 ur baza–baza).
7. 8.: Baza, počitek za vse.
8. 8.: Šisernik-Hrastelj, Pyramid du Pamir (3605 m), Russian Disco (450 m, 5.11+, oba na pogled, 1. ponovitev smeri).
9. 8.: Baza: počitek, slabo vreme.
10. 8.: Tratnik-Davidova-Krišelj vstopijo v Slesovo smer »Perestroika crack« (900 m, 7a, A2, prosto 5.12), po treh raztežajih dobi Tratnik prebavne težave, sestopijo. Šisernik-Hrastelj v drugo vstopita v Francoski steber v 1000 YORC. 1500 metrov dolgo smer preplezata v devetih urah, nato sledi 45 spustov ob vrvi v 6 urah. Baza–baza 15 ur.
11. 8.: Počitek v bazi, dež, slabo vreme.
12. 8.: Ogled doline Kara Su, obisk pri Ukrajincih.
13. 8.: Šisernik-Davidova, prvenstvena smer (400 m, 6a+, 5 ur).
14. 8.: Baza, slabo vreme, sneg do 3800 m.
15. 8.: Tratnik-Davidova-Krišelj v drugo vstopijo v »Perestroika crack«, preplezajo deset raztežajev, bivakirajo. Šisernik-Hrastelj prespita pod vstopom v smer.
16. 8.: Tratnik-Davidova-Krišelj ob 19. uri dosežejo Slesov Peak. Tratniku zmanjka en raztežaj za prost vzpon, 1 x A0. Davidovi pade plezalka. Pomaga si z lepilnim trakom in debelimi nogavicami.Ob 3. uri zjutraj prispejo v bazo. Šisernik-Hrastelj do 14. ure priplezata do bivaka.
17. 8.: Šisernik-Hrastelj ob 14. uri dosežeta Slesove smeri »Perestroika crack« (900 m, 23 raztežajev, 5.12 oz. 7b, prost vzpon, oba na pogled, tretja ali četrta prosta ponovitev smeri). Po šestih urah spuščanja ob vrvi dosežeta bazni tabor.
18. 8.: Baza, počitek, Šisernik zboli.
19. 8.: Baza, počitek.
20. 8.: Tratnik-Krišelj-Hrastelj popoldan dostopijo do Vrha ptic (Pika Ptice, Bird Peak).
21. 8.: Krišelj zboli in počaka v ABC-ju; Tratnik-Hrastelj vstopita v Severni steber Ptice (800 m, A3, VII, prosto 5.11+, ruska 6A) po treh četrtinah se zaradi slabe kakovosti skale in brez opreme za bivak odločita za sestop. V ABC se vrneta do 21. ure.
22. 8.: Vsi sestopijo v bazo. Pospravljanje baze, Šisernik še vedno bolan.
23. 8.: Zapustijo bazo, 12 ur hoje.
24. 8.: Preko tadžikistanske enklave prispejo v Batken.
25. 8.: Batken.
26. 8.: Letalo Batken–Bishkek.
27. 8–28. 8.: Bishkek.
29. 8.: Letalo Bishkek–Istanbul–Ljubljana.

Vzponi po navezah:

Tratnik-Krišelj:
Great Game, 400 m, 6a+, 5 ur
Lost Mountain, Piramyd du Pamir, 580 m, 6b, 6 ur
Francoska smer v 1000 YORC, 1500 m, 6a, ED+, dva dni in pol
Central Pyramid, Lebediev 89, 900 m, 6b, ED+, 12 ur

Tratnik-Krišelj-Davidova:
Perestroika Crack, 900 m, 7a, A2, ED+, dva dni

Davidova-Šisernik-Hrastelj:
Great Game, 400 m, 6a+, 5 ur
Lost Mountain, 580 m, 6b, 7 ur
Central Pyramid, Lebediev , 900 m, 6b, ED+, dan in pol

Šisernik-Davidova:
Neimenovana, 400 m, 6a+, 5 ur

Šisernik-Hrastelj:
Russian Disco, 5.11+, 450 m, prosto na pogled, 1P, 6ur
Perestroika Crack, 900 m, 7a, A2, ED+, prosto, oba na pogled, 7b, dva dni baza–baza
Francoska smer v 1000 YORC, 1500 m, 6a, ED+, 15 ur, verjetno prvi vzpon v enem dnevu od baze do baze.

Odprava PD Gornji Grad – Kirgizija 2007

Člani odprave: Klemen Petek (vodja), Klemen Avšič, Blaž Krznar, Marko Mermal, Andrej Pahovnik, Boštjan Pahovnik in pridruženi član Darko Urbančič.
Trajanje: od 1. julija do 17. avgusta 2007.

Cilji:
Pik Lenin (7142 m): pristop po normalni smeri in smučanje z vrha gore;
Han Tengri (6995 m): pristop na vrh po normalni smeri z južne strani.

Dosežki odprave:
Pik Lenin (7142 m)
- Vrh, 18. 7. 2007, Marko Mermal, Andrej Pahovnik in Klemen Petek;
- Smučanje z vrha do T1 (v tem primeru baze odprave), 18. 7.–19. 7. 2007, Andrej Pahovnik;
- Smučanje z grebena na višini 6500 m čez severno steno do T1, 18. 7. 2007, Blaž Krznar;
- Smučanje s Pik Razdelnaje (6210 m) do T1, Boštjan Pahovnik in Klemen Petek;
- Smučanje od T2 do T1, Klemen Avšič;
- Dostop do T2, Darko Urbančič.

Han Tengri (6995 m)
- Vrh, 1. 8. 2007, Andrej Pahovnik (Krznar se zaradi slabega vremena obrne 50 m pod njim);
- Smučanje od T3 do BT, Blaž Krznar, Andrej Pahovnik in Klemen Petek.

Odprava je bila uspešna, saj so člani osvojili vse zastavljene cilje, si nabrali veliko dragocenih izkušenj v »visokih hribih« pa tudi izkušenj z organiziranjem odprave. Imeli so kar nekaj sreče z vremenom in kratka obdobja lepega vremena izkoristili za dejavnost na obeh gorah.

Kirgizija 2007

Člana odprave: Andrej Magajne in Luca Vuerich (ITA).
Trajanje: od 6. julija do 26. avgusta 2007.

Cilji: prvi vzpon čez severno steno Pik Nansena, hiter vzpon na Han Tengri, vzpon na Pik Pobedy.

19. 7.–21. 7.: Vzpon v levem delu severne stene Pik Nansena. Andrej in Luca sta dosegla višino 4300 m, nato sta zaradi slabih razmer (visoke temperature, razmočen sneg) sestopila v bazo.
6. 8.: Luca je ob 12. uri dosegel vrh Han Tengrija (6995 m), Andrej se je obrnil 40 metrov pod vrhom.
14. 8.: Poskus vzpona na Pik Pobedy (7439). Andrej in Luca sta prišla do T1, nato pa se obrnila zaradi poslabšanja vremena in Lucovih zdravstvenih težav.

Ker jima je pred odhodom domov ostalo še nekaj časa, sta obiskala Ala Arčo, kirgiški Chamonix, in preplezala lepo smer v severni steni Korone (4810 m). Luca se je na dan odhoda v dolino povzpel še na vrh Simeona Tienšanskega (4875 m).

AVSTRALO - OCEANIJA

PAPUA NOVA GVINEJA

Papua Nova Gvineja – Karstensova piramida

Člani odprave: Damijan Ambrožič, Franc Oderlap in Franci Rupnik.
Trajanje: od 19. novembra do 11. decembra 2007.

Člani so 2. decembra opravili vzpon na Karstensovo piramido (4884 m), najvišji vrh Oceanije. Običajna smer na goro poteka preko stene, visoke 600 metrov (VI/III-IV). Poleg te je v steni še nekaj težjih smeri, možnosti za nove smeri je veliko. Franc Oderlap je tako prvi Slovenec v družbi približno dvesto alpinistov z vsega sveta, ki so opravili s projektom »7+ summits«. Pred tem je že osvojil najvišje vrhove sedmih kontinentov: Everest (Azija), Aconcaguo (Južna Amerika), Elbrus (Evropa), Kilimanjaro (Afrika), Mt. Kosciusco (Avstralija), Denali (Severna Amerika) in Mt. Vinson (Antarktika).

POMEMBNI ALPINISTIČNI SPUSTI 2007

Lepo špičje, S stena
april 2007, Primož Vrhovnik
TUMOVA SMER s prvenstvenim spodnjim delom
V+, S6; prvenstveni spodnji del VI

Primož je smučal (bela linija) v območju Tumove smeri v severni steni Lepega Špičja. Razmere so bile zelo dobre, sneg v grapi je bil suh (razen v zadnjem delu smeri). Smučal je z grebenskega vrha levo od izstopa Tumove, spodaj pa po ozki grapi,ki je bila povrhu zelo trda, mestoma ledena. Originalna smučarska smer je ocenjena s V+, S6, nov zaključek ima oceno VI.

Triglav
9. 4. 2007, Marko Kern in Marijana Cuderman
OB SEVERNEM GREBENU NA LEDENIK
V+, 350 m

Sama smer ni ekstremno težka, strmina verjetno nikjer ne seže prek 50°; spust je zelo izpostavljen, in orientacijsko zahteven. Dodaten problem predstavlja na zahod obrnjen zgornji ter na vzhod obrnjen spodnji del smeri (sneg je zgoraj lahko še globoko pomrznjen, spodaj pa preveč moker).

Vršni del smeri, Z od S grebena.

Spodnji del smeri, V od S grebena.

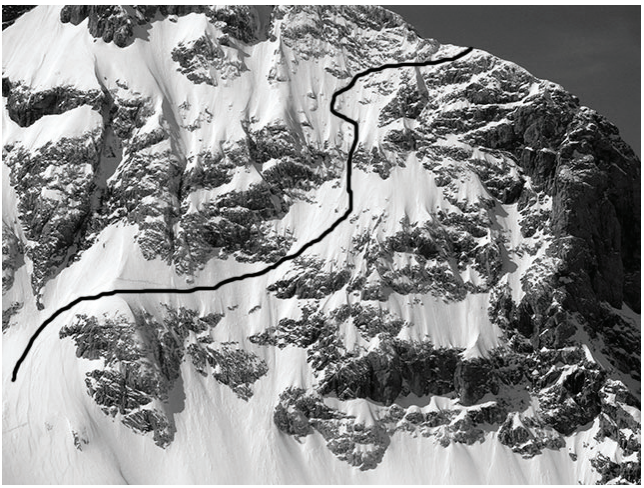

TEKMOVALNO LEDNO PLEZANJE

V izjemno topli zimi 2006/07 so bile organizirane le tri tekme za svetovni pokal v lednem plezanju: Val Daone (Italija) – balvani, Saas Fee (Švica) – težavnost in Busteni (Romunija) – hitrost. Vseh treh tekem so se udeležili člani slovenske reprezentance: Tanja Grmovšek, Primož Hostnik, Luka Krajnc, Jernej Vukotič in Matevž Vukotič.

Tanja Grmovšek je na tekmi za svetovno prvenstvo v težavnostnem plezanju v Saas Feeju dosegla sedmo mesto, prav tako pa je sedmo mesto zasedla tudi v skupni razvrstitvi tekem za svetovni pokal. Luka Krajnc je bil 14. na tekmi svetovnega pokala v Busteniju (Romunija), Matevž Vukotič pa 5. v Saas Feeju.

Zaradi tople zime je bila izvedena samo ena tekma slovenskega pokala. V težavnosti sta zmagala Aljaž Anderle pri moških in Tanja Grmovšek pri ženskah.

V SPOMIN

Davorin Likar

(1986–2007)

Včasih je bolečina ob spominih na naša skupna doživetja skoraj premočna. Težko nam je, ko se spomnimo na tvoje načrte in neizpete sanje, Davorin, polno si jih še nosil v srcu.

Čeprav ni lahko, poskušamo razumeti. Tudi mi čutimo tisti klic, ki se mu ni mogoče upreti, kot se mu nisi mogel upreti ti. Tudi nas neprestano navdaja hrepenenje, kot je navdajalo tebe, ko se je tvoj pogled s sončnih otaleških bregov dvignil v daljavo, proti belim vršacem.

Tako kot nas so tudi tebe gore in njihova lepota prevzele, začarale, včasih uročile, a življenje je treba živeti. Živel si ga tudi ti, na polno in v svojem kratkem tuzemskem bivanju pustil za sabo globoke sledi; v svoji družini, med prijatelji, sovaščani, sošolci in med nami, ki zmoremo morda za kanček bolj razumeti, da je alpinizem ne le način življenja, ampak življenje samo.

Ko si se pridružil AO Idrija, smo v tebi takoj prepoznali pravega gornika. Z velikim zanimanjem si se učil alpinističnih prvin, ki si jih hotel obvladati do potankosti. Z odliko si naredil izpite za alpinističnega pripravnika in neizmerno užival prav v vsaki uri, ki si jo lahko prebil ob izkušenejših prijateljih. Njihovo znanje si spoštoval in se od njih rad učil.

Ljubezen do gora ti je bila položena že v zibelko, saj izhajaš iz družine, kjer se z alpinizmom in gorništvom vsi radi ukvarjajo. Rad si pomagal staršem pri delu na kmetiji, do zemlje si čutil prav posebno ljubezen in spoštovanje. Nikoli ti ni bilo odveč prijeti za koso ali grablje, tudi če ti je manjkala kakšna urica spanja.

Poleti si rad kolesaril po cerkljanskih hribih in nabiral kondicijo za plezalne podvige. Zavzel si se, da bi tudi v tvoji domači vasi postavili plezalno steno, kjer bi mlade z največjim veseljem navduševal za plezanje in gore.

Toliko načrtov in želja si še imel. Polno energije in želje po novem je bilo v tebi. A v minljivosti življenja je smisel našega bivanja, čeprav nas v trenutkih izgube presune naša nemoč. Tebe, Davorin, in tvojega prijatelja Jureta pa je gnala želja, želja, ki je bila premočna, da bi se ji zmogla upreti.

A ko narava udari z vso svojo močjo, nam je šele dano razumeti, kakšna majhna pikica v večnosti smo.

Tvoje telo je ostalo ujeto na gori, ki se je tisti dan obdala z ledenim oklepom, prav tako ni izpustila tvojega prijatelja in soplezalca. Moč ledenega pekla je utrnila dve mladi življenji. A lučka v naših srcih priča o tem, da so za vama ostale sledi.

Davorin.

Vemo, da tvoja duša zdaj čuti tisto neizmerno svobodo, ki si jo iskal po belih planjavah in z mislijo nate bomo uživali v naših poteh. Saj veš, kam vodijo, kajne? Sledili bomo tistemu klicu in ko se nekoč srečamo med zvezdami, bomo vedeli, da je bila pot kljub vsemu prava.

Tvoji prijatelji z AO Idrija

Jurij Uršič
(1981–2007)

Juriju, našemu Jurcu v slovo

Že leta 2003, ko si prišel v alpinistično šolo na Akademski alpinistični odsek, si vnesel nekaj novega v naš »ferajn«. Hitro smo spoznali, da si nekaj posebnega. Tvoja zagnanost, želja po doživljanju novega, tvoja preprostost so se prijele marsikoga. Tvoj način doživljanja gora in sočloveka, soplezalca in vseh okoli tebe je bil tako pristen, iskren, dostikrat čustven in tako resničen, da se nas je res dotaknil.

Hitro si se vživel v naš svet. V svet plezalcev, ljudi, ki včasih ljubimo gore bolj, kot bi morda smeli ali pa bi naši bližnji, domači, radi videli. A tu ni poti nazaj. Tako kot nas so tudi tebe gore in njihova lepota prevzele, začarale, včasih uročile in mnogokrat smo se težko uprli njihovemu klicu. In takrat si rekel: »Gasa modrasa v nov trenutek, v novo izkušnjo, v novo doživetje!« In smo odšli, v prečudoviti gorski svet, novim avanturam naproti.

Živi! Živi polno! Tako si rekel ti.

Jurc, bil si MOŽ, kot se reče, kot si sam dostikrat rekel. V sebi si imel nekaj, kar te je gnalo tako močno, da si bil težko pri miru. Če nisi zatikal cepinov, prijemal grifov, si vihtel motorko v gmajni, »šraufal« vse po vrsti, bil »ta glavni« pri kaki debati ali pa plesal ska. Še zdaj se verjetno strese kaka ljubljanska, pa tudi kaka druga smreka, če kdo omeni tvojo motorko. Bil si tak, da je bilo treba vsak trenutek izkoristiti do konca. Dostikrat se je zgodilo, da si kako noč izpustil spanje, ker so te čakale nove dogodivščine in za spanec ni bilo časa. Koliko večerov smo si podaljšali v noč, ko smo sanjali in snovali plezalske plane! S teboj nas je povezovala ljubezen do narave. Kolikokrat smo se pogovarjali o domači kmetiji, o kateri si vedno govoril s posebnim zanosom. Tvoja ljubezen do zemlje, do dela. Včasih nismo razumeli, še večkrat pa smo ti te občutke zavidali. Si si pa znal vzeti čas za prijatelje. Znal si resnično prisluhniti in biti v oporo, ko te je kdo najbolj potreboval.

V tebi se je kopičila neizmerna energija, s katero nisi varčeval in si jo razdajal tudi nam, svojim prijateljem in ostalim. Energija, ki je neuničljiva, srčnost, ki je brezmejna, ljubezen, ki je vsemogočna! Veš, Jurc, kako smo to čutili in kako bomo to pogrešali.

Težko je zapolniti list papirja, ko pa si bil tolikim toliko! Kot soplezalec, kot prijatelj, fant, sin, vnuk, kot učitelj, zavetnik, vzor in še marsikaj. Vse z dušo in ljubeznijo.

Bil si nam vzor moči, neizmerne moči, in pogosto smo se spraševali, od kod jo jemlješ. A ko se je vremenski stroj zagnal, ko so mraz, sneg in veter začeli tekmovati med seboj, sta se z Davorinom, tvojim dobrim prijateljem in plezalskim bratom, znašla sredi ledenega pekla, ki vaju ni hotel izpustiti z vrha tako mogočne gore. Želja je bila premočna, svet se je ustavil in utrnila se je zvezda.

Ostal boš globoko zasidran v naših srcih, kot Jurc, ki je rad gledal zvezde. In ko bo poleti ob prvi košnji zadišalo po senu, ko bomo izza ovinka zaslišali avto, ko bo topel veter potegnil čez greben ali pa ko bo padla prva snežinka, ko bomo sedeli na vrhu osvojenega vršaca in opazovali svet pod seboj, ko se nas bo priljubljena melodija dotaknila, ko bomo zaslišali glas prijatelja, videli njegov nasmeh, ko bomo začutili pravi stisk roke in bomo pomirjeni in še v toliko trenutkih, takrat se bomo spomnili nate.

In še bomo zahajali v gorski svet. Še bomo segali v višave, med bele orjake, v bližino zadnjih gnezd in prvih zvezd. Še bomo ljubili življenje, kot si ga ljubil ti. Še bomo iskali energijo, ki si jo izžareval, in Jurc, ne bomo te pozabili! Tvoja energija ne bo izginila. Še nekje šiba, se iskri in smeji.

Radi te imamo, Jurc. Bil si pravi Akademc in vedno boš z nami.

SLOVENIAN MOUNTAINEERING AND CLIMBING 2007

Slovenian Mountaineering and Climbing 2007 covers the best Slovenian achievements in mountaineering and climbing in 2007. If you need any further information, do not hesitate to contact us at any of the adresses given below.

Anja Peternelj (volume editor), Stražišarjeva 38, SI - 4270 Jesenice, Slovenia;
phone: +386 41 375 446; e-mail: anja_peternelj@yahoo.com

Planinska zveza Slovenije / Alpine Association of Slovenia: Dvoržakova 9, SI - 1000 Ljubljana, Slovenia;
phone: +386 1 4345 680; e-mail: info@pzs.si

President of Climbing Committee: Andrej Štremfelj, Cirilova 5, SI - 4000 Kranj, Slovenia;
phone: +386 40 328 000; e-mail: andrej.stremfelj@siol.net

President of expedition Committee: Tone Škarja, Kolodvorska 24, SI - 1234 Mengeš, Slovenia;
phone: + 386 41 777 181; e-mail: tone.skarja@siol.net

President of Sport Climbing Committee: Tomo Česen, Pševska 29, SI - 4000 Kranj, Slovenia;
phone: + 386 41 643 945; e-mail: tomo.cesen@pzs.si

THE HIMALAYAS

Sathopant 2007
The Slovenian Alpine Association sent six members to join annual international UIAA camp for young alpinists to gain precious high-altitude experience. The Slovenian team was led by Miha Habjan. Five of them summitted Satopanth along the North ridge.

Kangbachen 2007
Meant to be the paramount Slovenian expedition of the season, it suffered drop-outs from the most prominent climbers. This and poor conditions contributed to unsatisfactory results.

Charakusa 2007
Marko Prezelj and his American partners Vince Anderson and Steve House opened a new route (Anderson-House-Prezelj, ED, 6c, V, M, 2000 m) and first ascended the K7 West Summit. Another new route was climbed along SW ridge to Naisa Brakk (ED-, 6b+, 950 m)

Annapurna 2007
In his indigenous style, with support by Jagat Limbu, Tomaž Humar made an alpine style ascent of Kangsar Kang SW face and continued to reach the East Summit of Annapurna (8047 m)

Karakoram-Broad Peak
Baltoro Glacier hosted a number of Slovenian climbers, led by Irena Mrak. Bad conditions helped pushing bold plans aside. The closest to success were Irena Mrak and Mojca Švajger, climbing the normal route and stopping just short of Broad Peak summit.

Ak Su 2007
Rok Šisernik, Anastasija Davidova, Miha Hrastelj, Tadej Krišelj and Aljaž Tratnik were discovering the Ak Su valley in Kyrgyzstan. They climbed several routes in the area, amongst them the Perestroika Crack (ED+, 7a, A2, 900 m) and the French Route to 1000 YORC (ED+, 6a, 1500 m).

Miyar, India
Tanja and Andrej Grmovšek travelled to India and made four first ascents in Miyar valley. Most important of the four are: the Shangrila Ridge (VII, R, 600 m) in Koraklum Gou-Window Peak, 5600 m and the Trident Ridge (VII/VII+, 500 m) with the first ascent to Premshing Peak, 5200 m.

PATAGONIA

Fitz Roy
If we were to choose the best achievement of the season, this could well be a new route to Fitz Roy: The last days of paradise (6c, A2, 600m). Tomaž Jakofčič and Grega Lačen linked the new line to the French route and finished the ascent on the summit (1700 m, 38 hrs of climbing.)

THE ANDES

Puscanturpa Este
A new route, Stonehenge (VII+/VI, 70°/50°, 600 m) was opened in Puscanturpa Este, by Grega Kresal and Pavle Kozjek. They were the second party ever to reach the summit.

EUROPE

From a somewhat modest array of Alpine climbs, the following ascents stand out: Never give up (7b, 450 m) by Marko Lukić and Andrej Grmovšek in Tofana di Rozes, Veccio aldo Nobile (7c+, 350 m, flash) in Cima picolissima by Luka Krajnc. In the winter Lukić and Grmovšek made a fast free ascent of Gabbarou Silvy in Aiguille Sans Nom (M8, 1000 m). Grmovšek and Luka Krajnc also climbed a short mixed route »Game Over«, M13 in Austria.

82x4000
A very special winter climbing episode was written by Miha Valič, who has climbed all 82 European 4000 m peaks in one continuing effort, with several different climbing partners. He came very close to his goal to tick them all off in 82 days. This »marathon« was recognized as one of the more remarkable last year's achievements in the Alps in general.

Atomfjella Triggvebreen
Seldom visited area of Svaalbard island, Norway, hosted a small Slovenian-Swiss expedition. Gregor Kresal, Andrej Erceg, Klemen Zupanc, Boris Zupanc, Markus Stofer and Robert Jasper produced a film about the expedition and made several first ascents in the range.

Chamonix camp
12 young alpinists took part at annual winter introductory climbing camp for young alpinists in Chamonix. Several classic routes were climbed in the range. The camp was led by Tomaž Jakofčič and Uroš Samec.

Scotland
Two climbers took part at the BMC annual international climbing meeting in Glenmore Lodge, Scotland. Tomaž Jakofčič and Rok Zalokar stood out by climbing the Sioux Wall (VIII, 8, 100 m) and Carnocopia, (VII, 9, 100 m).

SLOVENIA

Important ascents made in Slovenia include the free ascent of Obraz Sfinge (The face of Sphinx, 7c+, 160 m) by Tomaž Jakofčič and Anže Marenče; Beli Pajek, (The white spider, 7a+, 450 m) in Škarje, by Luka Krajnc and the first free ascent of Izziv (The challenge, 7a+) in Ojstrica, by Luka Krajnc and Andrej Grmovšek.

English summaries written by Aljaž Anderle, data provided by Anja Peternelj. The length of individual summaries and their linear order do not reflect any kind of ascent evaluation ranking.